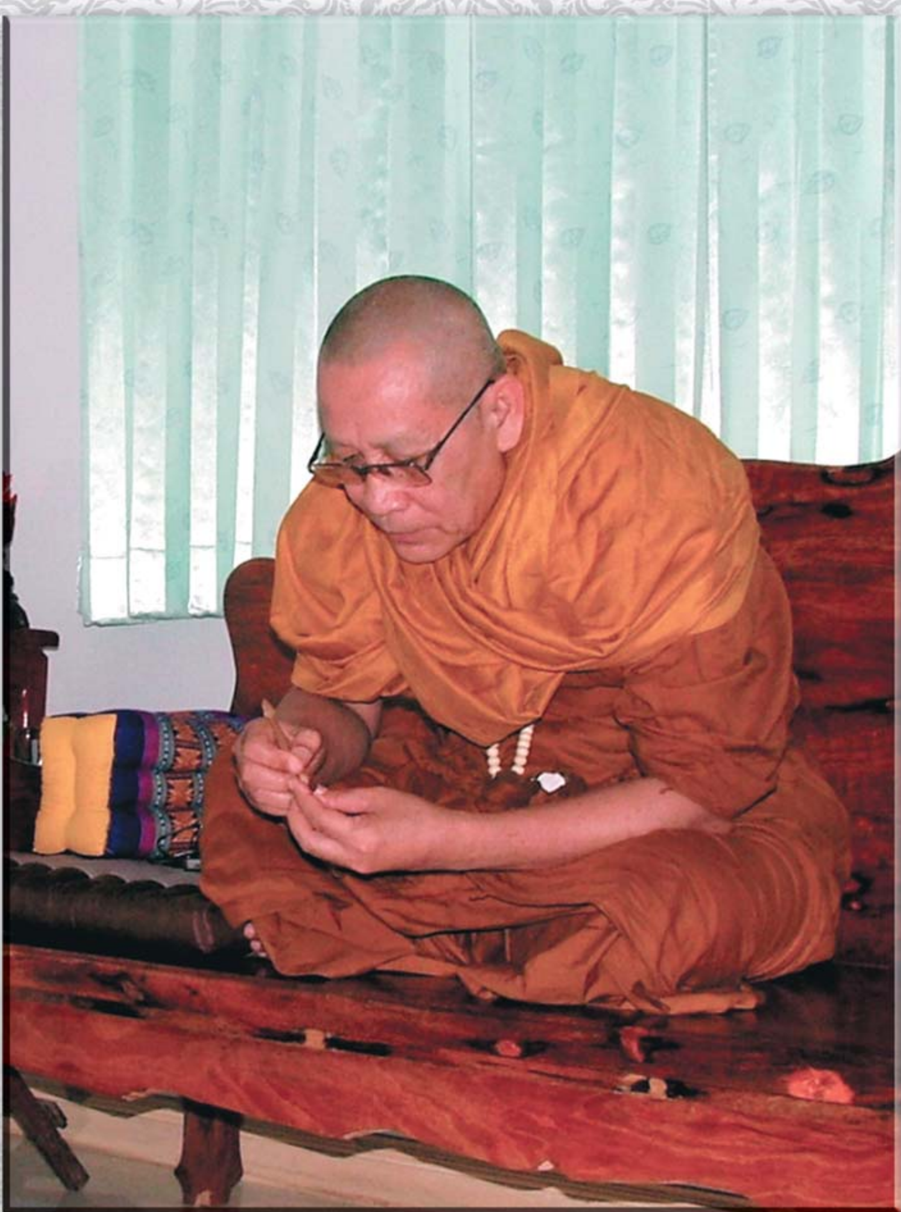

โดย พระวรงคต วิริยะธโร
(หลวงตาม้า วัดถ้ำเมืองนะ)

สารบัญ

เรื่อง **หน้า**

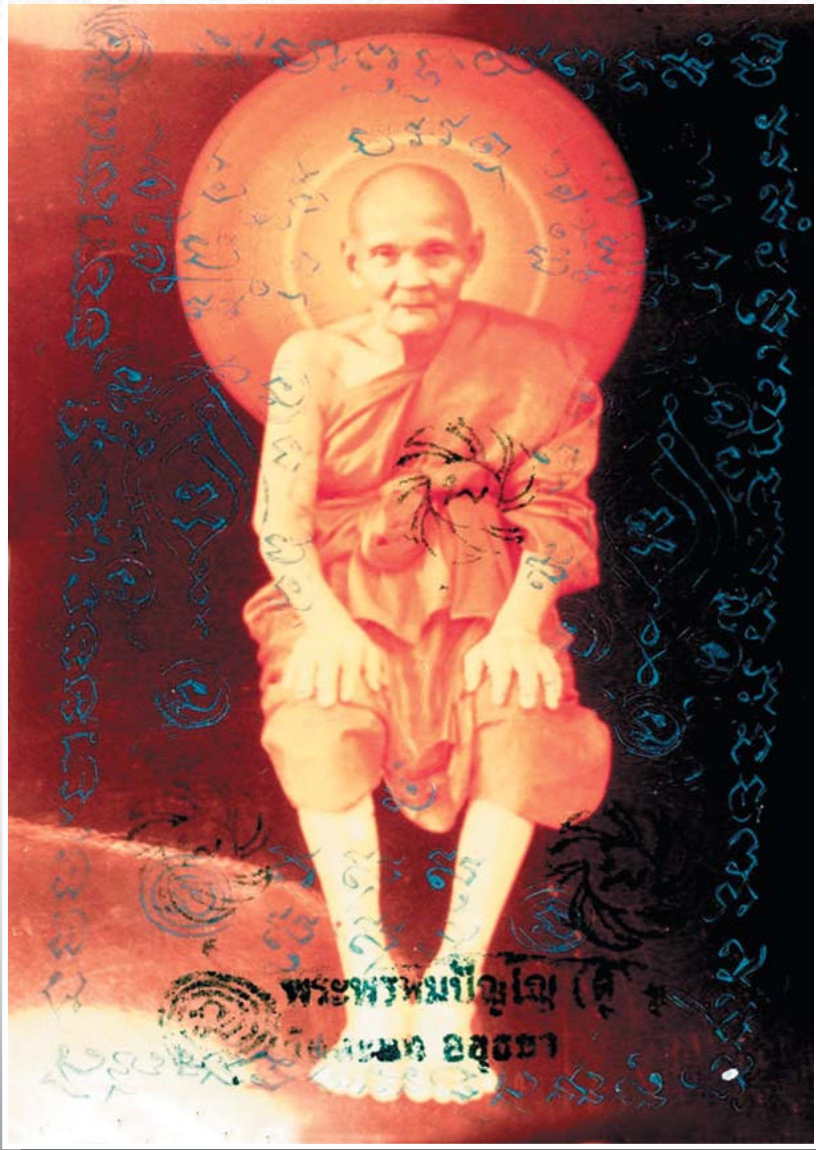
พระแก้วแดง วัดถ้ำเมืองนะ

ถ้ำใหญ่วัดถ้ำเมืองนะ

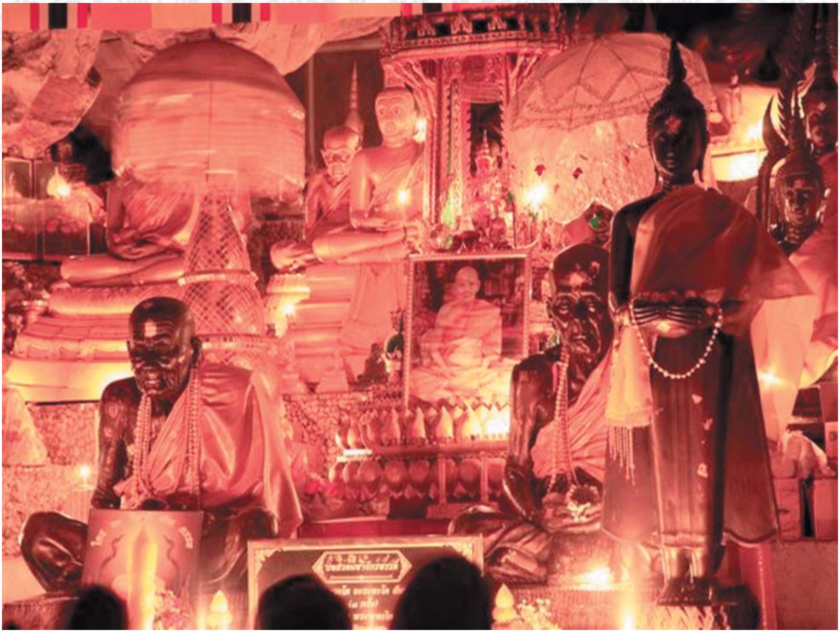

หลวงปู่ดู่ วัดสะแก

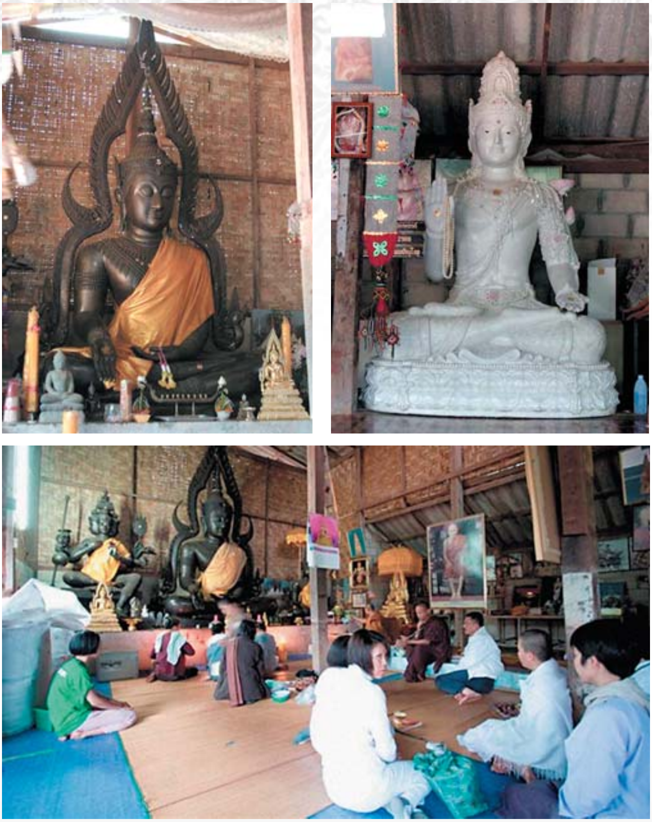
หลวงตาม้า วัดถ้ำเมืองนะ

วัดพุทธพรหมปัญโญ (วัดถ้ำเมืองนะ)

รูป ถ้ำใหญ่ วัดถ้ำเมืองนะ พระแก้วแดงประดิษฐานอยู่ภายในบุศบก

รูป ภายในหอฉันวัดถ้ำเมืองนะ(ที่สำหรับถวายภัตตาหารแด่พระสงฆ์)

วัดพุทธพรหมปัญโญ (วัดถ้ำเมืองนะ) ตั้งอยู่ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

การเดินทางหากท่านมาถึงจังหวัดเชียงใหม่แล้วให้ท่านเดินทางต่อไปยังอำเภอเชียงดาว ขับผ่านภายในตัวอำเภอเชียงดาวไปประมาณ ๓ กิโลเมตรจะพบกับสามแยก (แยกเมืองงาย) ให้เลี้ยวไปทางแยกซ้ายมือ ไปตามเส้นทางเมืองงาย (ที่เมืองงายนี้จะมีเจดีย์สถูปเมืองงาย และอนุสาวรีย์สมเด็จ พระนเรศวรมหาราช หากมาถึงแล้วอย่าลืมแวะสักการบูชาก่อนเดินทางต่อไปยังวัดถ้ำเมืองนะ) เมื่อผ่านเมืองงายเราจะพบกับป้ายบอกทางไปเมืองนะ ให้ขับรถตามป้ายไปตลอดทาง (ดูตามป้ายบอกทางไปจนถึงบ้านนะ) เมื่อถึงบ้านนะ ก็ใกล้จุดหมายปลายทางของเราแล้ว เราจะพบป้ายบอกทางให้เลี้ยวขวาเพื่อเข้าสู่วัดพุทธพรหมปัญโญ เลี้ยวเข้าไปตามทางที่ป้ายบอกขับรถไปซักครู่ใหญ่ๆ ก็จะถึงวัดถ้ำเมืองนะ (เส้นทางการเดินทางมายังวัดนี้ สะดวกมาก รถยนต์เก๋งสามารถเดินทางมายังวัดได้)

รูป ชาวบ้านมาร่วมสวดจักรพรรดิเวลา ๒๐.๓๐ น. (ทุกวัน)

ถ้ำเมืองนะ ตั้งอยู่ที่ด้านขวา ติดกับเส้นทางเดินทัพสายสำคัญ สมัยกรุงศรีอยุธยาทั้งฝ่ายไทยและฝ่ายพม่า อยู่ห่างจากเขตแดนไทย-พม่า ฝั่งประเทศไทย ประมาณ ๑.๕ กิโลเมตร ขณะนี้บริเวณนี้เป็นที่ตั้งศูนย์อพยพไทยใหญ่ นับพันหลังคาเรือน ตามประวัติศาสตร์เส้นทางสายนี้ สมเด็จพระนเรศวรมหาราชเป็นเจ้า ได้ใช้เดินทัพจะเข้าไปตีทัพอังวะที่มารุกราน เมืองงาย และเมืองแสนหวี ซึ่งเป็นเมืองขึ้นของกรุงศรีอยุธยา โดยเสด็จยกทัพไปทางเมืองเชียงใหม่ และทรงพักทัพที่เมืองเชียงใหม่ เพื่อสักการะพระพุทธสิหิงค์ และทรงเสด็จยกทัพไปตั้งค่ายใหญ่ที่ เมืองงาย จากเมืองงาย ก็ทรงเสด็จยกทัพผ่านเมืองนะ เข้าสู่เขตทุ่งแก้วของเมืองหาง (ขณะนี้ อยู่ในเขตประเทศพม่า เรียกว่า เมืองต่วน) เพื่อจะไปตีทัพอังวะ ที่บริเวณทุ่งแก้วนี้ พระองค์ท่านได้เกิดประชวรด้วย "ไข้ทรพิษ"

รูป รูปปั้นสมเด็จพระนเรศวรมหาราช (อยู่ภายในถ้ำใหญ่)

ข้อสันนิษฐาน

เมื่อองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชเป็นเจ้าทรงประชวร และมีพระอาการหนักมากขึ้น แม่ทัพนายกองตลอดจนพระองค์ท่าน ก็อาจจะยกทัพกลับตามเส้นทางเดิมผ่านเมืองนะ เพื่อจะมารักษาพระวรกายที่ค่ายใหญ่ที่เมืองงาย ในระหว่างทาง พระอาการประชวรของพระองค์ท่านอาจจะทรุดหนักลงมาก จนแม่ทัพนายกองที่ร่วมเสด็จ ต้องหาที่พักฉุกเฉินที่สะดวกและรวดเร็วที่สุด และในเวลานั้น สถานที่ที่เหมาะสมที่สุด ก็คือ **“ถ้ำ”** เพราะอาจจะไม่มีเวลาพอ ที่จะสร้างค่ายพักชั่วคราวในระหว่างทาง เพราะต้องรีบเดินทัพกลับค่ายใหญ่ที่เมืองงาย ด้วยอาการที่พระองค์ท่านประชวร และพระองค์ท่านก็อาจจะเสด็จสวรรคต ณ ถ้ำใดถ้ำหนึ่ง ที่ทรงเสด็จเข้าไปพักริมเส้นทางการเดินทัพในที่สุด ถ้ำเมืองนะ อยู่ติดกับเส้นทางเดินทัพ มีลักษณะตั้งอยู่สูงกว่าพื้นที่ราบประมาณ ๘ เมตร จุคนได้ประมาณ ๒๐-๓๐ คน เป็นถ้ำตัน สภาพเป็นพื้นเรียบ แต่ที่น่าแปลกคือ ที่ปากถ้ำมีร่องรอยของการทลายปากถ้ำให้กว้างออก และมีการนำหินจำนวนมากมาทำเป็นทางลาด (ลักษณะเดิมอาจจะเป็นหน้าผาค่อนข้างจะชันเหมือนบริเวณใกล้เคียง) ขนาดกลางประมาณ ๕ เมตร เพื่ออาจจะใช้เป็นทางขึ้นลงด้วยคนจำนวนมากในคราวเดียวกัน (ผิดปกติจากถ้ำทั่วไป) สภาพของหินที่ถูกทำลายที่ปากถ้ำ และหินที่นำมาทำทางขึ้นลง มีการสึกกร่อนทางธรรมชาติ ซึ่งต้องใช้เวลาเป็นร้อยๆ ปี ถึงจะมีสภาพแบบนั้นได้ และเมื่อย้อนหลังไปเมื่อหลายร้อยปี (ดูจากสภาพหินที่ถูกทลายปากถ้ำ และหินที่นำมาทำทางขึ้นลง) บริเวณนี้ก็ยังคงจะเป็นป่าดงดิบ จะมีคนจำนวนมากมายทลายปากถ้ำได้ และนำหินก้อนโต ๆ มาถมเป็นทางขึ้น-ลงได้

ก็เฉพาะคนที่มากับกองทัพเท่านั้น และถ้ายามปกติ คนในกองทัพก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปทำลายปากถ้ำ ให้กว้างออกและทำทางขึ้นลงที่มีขนาดใหญ่ เพราะตัวถ้ำมีขนาดเล็กและตัน คงจะไม่มีสิ่งใดสำคัญที่จำเป็นต้องเคลื่อนย้าย ด้วยคนจำนวนมากในเวลาเดียวกันขึ้นไปเก็บหรือนำลงมา หรือมีน้ำหนักมากจนต้องทำทางขนาดใหญ่ขึ้นไปรองรับ และในประวัติศาสตร์เท่าที่พอทราบอยู่บ้าง บางส่วนก็ไม่ปรากฏว่าได้ของสำคัญอะไร รวมทั้งไม่มีพวกโบราณสถาน หรือชุมชนใหญ่อยู่ในบริเวณแถวนี้

จะเป็นไปได้ไหมว่า องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชเป็นเจ้า ซึ่งทรงประชวรด้วยไข้ทรพิษและเสด็จสวรรคตบริเวณนี้ อาจจะมาเสด็จสวรรคต ณ ถ้ำแห่งนี้ ซึ่งอาจจะไม่ใช่เขตทุ่งแก้วในประเทศพม่า ดังที่เข้าใจกันตามประวัติศาสตร์ก็อาจจะเป็นไปได้ โดยได้มีการเคลื่อนย้ายพระบรมศพออกจากถ้ำ ด้วยคนจำนวนมาก เพื่อให้สมพระเกียรติ จึงมีการทลายปากถ้ำให้กว้าง เพื่อให้คนจำนวนมากเข้าออกได้สะดวก และทำทางลาดขึ้น-ลงที่มีขนาดใหญ่ เพื่อแห่พระบรมศพไปยังที่ตั้งค่ายใหญ่ที่เมืองงาย ก่อนจะแห่พระบรมศพกลับกรุงศรีอยุธยา และในบริเวณแถวนี้ก็ไม่มีเจ้านายชั้นสูงพระองค์ใด ทั้งไทย-พม่า-เชียงใหม่ มาสิ้นพระชนม์ นอกจาก สมเด็จพระนเรศวรมหาราชเป็นเจ้า พระองค์เดียว

ลักษณะภายในถ้ำ

ภายในถ้ำมีแท่นหินขนาดคนนอนได้สบาย แต่ขณะนี้ได้มีสำนักสงฆ์เกิดขึ้นที่นี่ และได้ใช้ไม้กระดานปูยกพื้นเหนือแท่นหิน เป็นที่ตั้งของพระพุทธรูป และมีการตกแต่งพื้นถ้ำด้วยปูนซีเมนต์ทำให้เปลี่ยนสภาพที่แท้จริงไป สอบถามจากพระที่สำนักสงฆ์ได้ทราบว่า “หลวงปู่ดู่” แห่งวัดสะแก อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งไม่เคยออกนอกเขตวัด นับตั้งแต่อุปสมบทจนมรณภาพเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ (ท่านเคยออกธุดงค์ ๑ ครั้ง) ชาวอยุธยาถือว่าท่านเป็นพระเกจิรูปหนึ่งของอยุธยา ท่านได้บอกให้ศิษย์มาตั้งสำนักสงฆ์ขึ้นที่ถ้ำนะนี้ เพราะว่าเป็นสถานที่สำคัญที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชเป็นเจ้า ทรงเสด็จมาสวรรคต ณ ถ้ำแห่งนี้ โดยให้ พระอาจารย์ **วรงคต วิริยะธโร** ซึ่งเป็นลูกศิษย์ออกธุดงค์ไปค้นหาจนพบ และนอกเหนือจากที่ได้กล่าวมาแล้วได้สอบถามชายชาวไทยใหญ่อายุประมาณ ๖๐ ปี ความว่า ตั้งแต่เขตทุ่งแก้ว (เมืองต่วน) ในพม่าและตั้งแต่เขตแดนไทย ตามล่องเขาทางเดินทัพ จนถึงเมืองงายพบเห็นถ้ำที่ไหนบ้าง ที่มีการหาของป่า ตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็ก ก็เห็นลักษณะถ้ำแบบนี้ที่เดียว คือ ถ้ำเมืองนะ นี้เท่านั้น

ประวัติความเป็นมา ตำบลเมืองนะ

จากคำบอกเล่าของคนเก่าแก่ซึ่งเล่าเป็นนิทานว่า เมืองนี้เคยมีพระสมณะโคดมมาโปรดมนุษย์สัตว์เดรัจฉานทั้งหลาย เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จมายังเทือกเขาแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รวมของแม่น้ำหลายสาย ปัจจุบันเรียกว่า “สันดอยถ้วย” พระพุทธองค์ทรงประทับใต้ต้นไม้ใหญ่ เมื่อประชาชนทั้งหลายทราบก็พากันไปสักการบูชา ไม่เพียงแต่มนุษย์เท่านั้นแม้แต่สัตว์เดรัจฉานก็ไปร่วมกันสักการบูชาด้วย ในบรรดาสัตว์เหล่านั้นมีพญาช้างเผือกเชือกหนึ่งเกิดความศรัทธาก็เก็บเอาผลไม้ถวายคือ ผลนะ (ลูกสมอ) พอพระพุทธเจ้ารับผลนะก็กลายเป็นทองคำทันที พญาช้างเผือกจึงถวายตัวรับใช้เป็นทาส ต่อมาวันหนึ่งพญาช้างเผือกลงไปเล่นน้ำในลำธารใกล้ ๆ มีพรานป่าใจอำมหิตมาพบเข้า จึงรุมทำร้ายพญาช้างเผือกจนขาดใจตาย ร่างของพญาช้างเผือกค่อย ๆ จมลง ๆ และหายไป ก็พอดีไปพบเข้ากับพระพุทธเจ้าเข้า พระองค์ท่านทรงเทศนาสั่งสอนจนพวกพรานป่าเลิกทำความชั่ว และตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนตั้งชื่อบริเวณนี้ “เมืองนะ” มาจนถึงปัจจุบัน

ประวัติหลวงปู่ดู่ พฺรหฺมปัญโญ

วัดสะแก ม.๗ บ้านสะแก ต.ธนู อ.อุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

รูป หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ

ชาติภูมิ

นามเดิม ท่าน มีชื่อว่า ดู่ เกิด เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๔๗ ตรงกับวันศุกร์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีมะโรง ซึ่งเป็นวันเพ็ญวิสาขะปุรณมี ณ บ้านข้าวเม่า ตำบลข้าวเม่า อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา กำเนิดในตระกูล “หนูศรี” โยมบิดา-มารดา ชื่อ พุด โยมมารดาชื่อพ่วง มีพี่สาวร่วมบิดามารดา ๒ คน ท่านเป็นคนที่ ๓ เป็นบุตรคนสุดท้อง อาชีพของโยมบิดามารดาเป็นชาวนา มีฐานะไม่ร่ำรวย เมื่อหมดหน้านา โยมทั้งสองจะช่วยกันทำขนมไข่มงคลออก

เร่ขาย หารายได้อีกทางหนึ่ง ขณะที่ท่านยังเป็นทารกน้อย ได้เกิดเหตุอัศจรรย์กับตัวท่านครั้งหนึ่ง กล่าวคือ เวลานั้นเป็นฤดูน้ำหลาก น้ำเหนือได้ไหลทะลักเข้าท่วมพื้นที่ราบลุ่มแถบอยุธยาแทบทั้งหมด ท้องนาและบ้านเรือนที่อยู่อาศัยมีแต่น้ำเจิ่งนองไปทั่ว บ้านของโยมหลวงปู่ดู่ก็ถูกน้ำท่วมเช่นกัน วันนั้นโยมมารดาได้เอาเบาะซึ่งท่านนอนอยู่ไปวางตรงนอกชาน (ไม่มีระเบียงกั้น) ด้วยเห็นว่าเป็นที่โล่งโปร่ง ลมเย็นพัดโชยตลอดเวลา แล้วโยมมารดาก็ไปช่วยโยมบิดาทอดขนมไข่มงคลในครัว ขณะที่โยมทั้งสองกำลังง่วนอยู่กับการทอดขนม ก็ได้ยินเสียงสุนัขเลี้ยง เห่าขรมตรงนอกชาน แล้ววิ่งเข้ามาเห่าในครัวด้วยท่าทางลุกลน ก่อนจะวิ่งพล่านออกไปเห่าตรงนอกชานอีก โยมเห็นสุนัขแสดงกิริยาแปลก ๆ รีบออกจากห้องครัวมาดู มองไปที่เบาะลูกชาย ปรากฏว่า หายไปก็ตกใจสุดขีด วิ่งถลันไปที่สุดนอกชาน กวาดสายตามองหาไปรอบทิศ จึงได้เห็นเบาะหล่นจากชานเรือนลงไปในน้ำที่ท่วมเจิ่งด้านล่าง และลอยไปติดริมรั้ว กลางเบาะนั้นมีลูกชายตัวน้อย ๆ นอนร้องอ้อแอ้อยู่ โยมบิดารีบโดดโครมลงไปในน้ำ ลุยไปที่เบาะลูกชาย เมื่ออุ้มลูกขึ้นมา ปรากฏว่าไม่เป็นอันตรายอย่างใด จึงประคับประคองกลับขึ้นบ้าน ด้วยความรู้สึกอัศจรรย์ใจเหลือจะกล่าว โยมทั้งสองคิดหาสาเหตุที่ลูกตกไปในน้ำพร้อม ๆ กับเบาะก็นึกไม่ออกว่าลูกจะดิ้นจนเบาะเลื่อนไหลไปจนสุดนอกชาน แล้วตกลงไป ก็เป็นไปไม่ได้ เพราะลูกยังไม่คว่ำเสียด้วยซ้ำ จะดิ้นรนตะกายอย่างไร ก็ไม่ทำให้เบาะขยับเขยื้อนเคลื่อนที่ไปไกลถึงเพียงนั้น หรือจะว่ามีลมพัดอย่างแรงถึงกับหอบเอาเบาะลูกหล่นน้ำ ตนอยู่ในครัวใกล้ๆ ทำไมจึงไม่รู้ว่ามีลมพัด และถ้ากระแสลมรุนแรงถึงขั้นหอบเอาเบาะกับลูกปลิวตกเรือนไปได้ หลังคาบ้านก็คงเปิดเปิงด้วยกระแสลมไปแล้ว และที่น่าแปลกน่าอัศจรรย์ก็คือ เมื่อเบาะมีเด็กทารกนอนอยู่ตกลงไปในน้ำ เหตุใดเบาะไม่พลิกคว่ำ หรือตัวเด็กเลื่อนไหลตกน้ำไป ซ้ำเบาะยังลอยน้ำได้ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว เบาะไม่ควรจะรับน้ำหนักเด็กไว้ได้ถึงเพียงนั้น โยมบิดามารดาจึงเชื่อมั่นว่า ลูกของตนมีบุญวาสนามากำเนิดแน่นอน ซึ่งก็เป็นความจริง เพราะทารกน้อยผู้นี้เมื่อเจริญวัยขึ้นมา ก็ได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์จนชั่วชีวิต ได้บำเพ็ญเพียรปฏิบัติสมณะธรรม ชีวิตเยาว์วัยของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ ท่านต้องเผชิญกับการพลัดพรากที่รุนแรงร้ายกาจอย่างยิ่ง นั่นคือโยมมารดาเสียชีวิตไปก่อนขณะท่านยังเป็นทารก ครั้นอายุได้ ๔ ขวบ โยมบิดาก็เสียชีวิตตามไปอีกคน ต้องอาศัยอยู่กับยาย โดยมีพี่สาวชื่อสุ่ม เป็นผู้เลี้ยงดูเอาใจใส่ เมื่อเจริญเติบโตถึงวัยเรียน ก็เข้าศึกษาเล่าเรียนเขียนอ่านที่วัดกลางคลองสระบัว วัดประดู่ทรงธรรม และวัดนิเวศน์ธรรมประวัติ

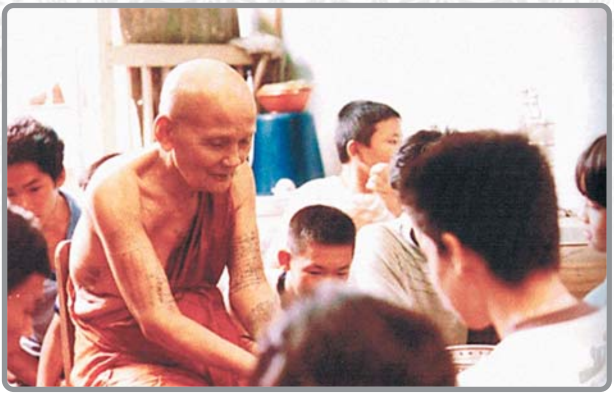
อุปสมบท

อายุครบ ๒๑ ปี ท่านจึงได้เข้าพิธีบรรพชาอุปสมบท เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๘ ตรงกับวันอาทิตย์ แรม ๔ ค่ำ เดือน ๖ ณ วัดสะแก ตำบลธนู อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยมีหลวงปู่กลั่น เจ้าอาวาสวัดพระญาติการาม เป็นพระอุปัชฌาย์ หลวงปู่แด่ เจ้าอาวาสวัดสะแก เป็นพระกรรมวาจาจารย์ หลวงปู่ฉาย วัดกลางคลองสระบัว เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายาว่า **"พรหมปัญโญ ภิกขุ"** ในพรรษาแรก ๆ ท่านได้ศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติธรรมที่วัดประดู่ทรงธรรม (สมัยนั้นเรียกวัดประดู่โรงธรรม) พระอาจารย์ผู้สอนคือ ท่านเจ้าคุณเนื่อง, พระครูชม และหลวงปู่รอด (เสือ) เป็นต้น ในด้านการปฏิบัติพระกรรมฐาน ท่านได้รับการสอนจากหลวงปู่กลั่น ผู้เป็นพระอุปัชฌายาจารย์ และหลวงปู่เภา ศิษย์องค์สำคัญของหลวงปู่กลั่น ซึ่งมีศักดิ์เป็นอาของท่านเอง นอกจากนี้ท่านยังได้ไปศึกษากับพระอาจารย์ฝ่ายกรรมฐานอีกหลายรูป ที่จังหวัดสุพรรณบุรี และจังหวัดสระบุรี ประมาณพรรษาที่สาม หลวงปู่ดู่จึงออกเดินธุดงค์เดี่ยว

หลวงปู่ดู่ท่านได้ถือศีลข้อวัตร คือฉันอาหารมื้อเดียวมาตั้งแต่ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๐๐ แต่ภายหลังคือประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๕ เหล่าสานุศิษย์ได้กราบนิมนต์ให้ท่านฉัน ๒ มื้อเนื่องจากความชราภาพ ประกอบกับต้องรับแขกมากขึ้นท่านจึงได้ผ่อนปรนตามความเหมาะสมแห่งอัตภาพ แต่เมื่อถามความเห็นจากท่านจึงทราบว่า ท่านต้องการโปรดญาติโยมจากที่ไกล ๆ จะได้มีโอกาสทำบุญ

นิมิตธรรม

ในคืนหนึ่ง ในช่วงก่อน ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เล็กน้อย หลังจากที่ท่านสวดมนต์ทำวัตรเย็น และเข้าจำวัดแล้วนั้น เกิดนิมิตไปว่าได้ฉันดาว ที่มีแสงสว่างมากเข้าไป ๓ ดวง ขณะที่ฉันนั้นรู้สึกว่ากรอบ ๆ ดี เมื่อฉันหมดก็ตกใจตื่น ท่านจึงได้พิจารณานิมิตที่เกิดขึ้น ก็เกิดความเข้าใจในนิมิตนั้นว่า ดาวสามดวง ก็คือ ดวงแก้วไตรสรณะคมน์ นั่นเอง ท่านจึงท่อง "พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ" ก็เกิดปิติขึ้นในจิตท่านอย่างท่วมท้น เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และมั่นใจว่า การยึดมั่นพระไตรสรณะคมน์ เป็นวิธี ที่เข้าสู่แก่นแท้ เป็นรากแก้วของพระพุทธศาสนา ท่านจึงกำหนดเอา พระไตรสรณะคมน์ เป็นองค์บริกรรมภาวนา

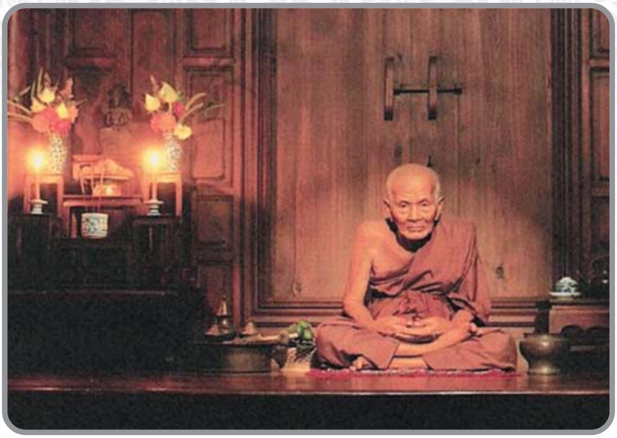

รูป หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ พูดคุยกับลูกศิษย์

เมตตาธรรม

หลวงปู่ดู่ท่านให้การต้อนรับแขกอย่างเสมอเท่าเทียมกันหมด ไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ ท่านจะพูดห้ามปรามหากมีผู้เสนอตัวเสนอหน้าคอยจัดแจงเกี่ยวกับแขกที่มาหาท่าน เพราะท่านทราบดีว่ามีผู้ใฝ่ธรรมจำนวนมากที่อุตสาห์เดินทางมาไกล เพื่อนมัสการและซักถามข้อธรรมจากท่าน หากมาถึงแล้วยังไม่สามารถเข้าพบได้โดยสะดวก ก็จะทำให้เสียกำลังใจ เป็นเมตตาธรรมอย่างสูงที่หลวงปู่มีให้ศิษย์ทั้งหลาย และหากมีผู้สนใจการปฏิบัติกรรมฐาน มาหาท่าน ท่านจะเมตตาสนทนาธรรมเป็นพิเศษอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย นอกจากความอดทนอดกลั้นอย่างยิ่งแล้ว หลวงพ่อดู่ท่านยังเป็นแบบอย่างของผู้ไม่ถือตัว วางตัวเสมอต้นเสมอปลายไม่ยกตนข่มผู้อื่น เมื่อครั้งที่สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เสงี่ยม) วัดสุทัศน์เทพวรารามหรือที่เรียกกันว่า "ท่านเจ้าคุณเสงี่ยม" ซึ่งมีอายุพรรษามากกว่าหลวงปู่ ๑ พรรษา มานมัสการหลวงพ่อ โดยยกย่องหลวงปู่เป็นครูบาอาจารย์ แต่เมื่อเจ้าคุณเสงี่ยมกราบหลวงปู่เสร็จ หลวงปู่ก็กราบตอบเรียกว่าต่างองค์ก็กราบซึ่งกันและกัน เป็นภาพที่พบเห็นได้ยากเหลือเกินในโลกที่ผู้คนทั้งหลายมีแต่จะเติบใหญ่ทางด้านทิฐิมานะ ความถือตัว อวดดี ยกตนข่มท่าน ปล่อยให้กิเลสหลงออกเรี่ยราด เที่ยวป่าวประกาศให้ผู้คนทั้งหลายได้รู้ว่าตนดีตนเก่ง โดยเจ้าตัวไม่รู้ว่าถูกกิเลสขึ้นขี่คอพาบงการให้เป็นไป

หลวงปู่ดู่ไม่เคยวิพากษ์วิจารณ์การปฏิบัติธรรมสำนักไหน ๆ ในเชิงลบหลู่หรือเปรียบเทียบดูถูกดูหมิ่น หลวงปู่ท่านว่า **"คนดีน่ะเขาไม่ตีใคร"** ซึ่งลูกศิษย์ทั้งหลายได้ถือเป็นแบบอย่าง หลวงปู่ดู่ท่านเป็นพระที่พูดน้อย ไม่มากโวหาร ท่านจะพูดย้ำอยู่แต่ในเรื่องของการปฏิบัติธรรมและความไม่ประมาท เช่น **"ของดีอยู่ที่ตัวเราหมั่นปฏิบัติเข้าไว้"** **"ให้หมั่นดูจิตรักษาจิต"** **"อย่าลืมตัวตาย"** และ **"ให้หมั่นพิจารณา อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา"**

รูป หลวงปู่ทวด เหยียบน้ำทะเลจืด

หลวงปู่ทวด

ท่านสอนให้ศิษย์ท่านเคารพในองค์หลวงปู่ทวด วัดช้างให้ เป็นอย่างมากทั้งกล่าวยกย่องว่าหลวงปู่ทวดท่านเป็นผู้ที่มีบารมีธรรมเต็มเปี่ยม เป็นโพธิสัตว์จะได้มาตรัสรู้ ในอนาคต ให้บรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย ยึดมั่น และระลึกถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อติดขัดในระหว่างการปฏิบัติธรรม หรือประสบปัญหาทางโลก ท่านว่า หลวงปู่ทวดท่านคอยที่จะช่วยเหลือทุกคนอยู่แล้ว แต่ขอให้ทุกคนอย่าท้อถอย หรือละทิ้งการปฏิบัติ

สร้างพระ

หลวงปู่ดู่ท่านมิได้ตั้งตัวเป็นเกจิอาจารย์แต่อย่างใด หากแต่การที่ท่านสร้างหรืออนุญาตให้สร้างพระเครื่องพระบูชา ก็เพราะเห็นว่า บุคคลจำนวนมากยังขาดที่ยึดเหนี่ยวทางด้านจิตใจ และเนื่องเพราะศิษย์ หรือ บุคคลนั้น มีจิตใจทั้งที่ใฝ่ธรรมล้วน ๆ กับ ที่ยังต้องอิงกับวัตถุมงคลอยู่ ท่านเคยพูดว่า **“ติดวัตถุมงคลยังดีกว่า ที่จะไปให้ติดวัตถุอัปมงคล”** แม้ว่าหลวงปู่ดู่ท่านจะรับรองในความศักดิ์สิทธิ์ของพระเครื่องที่ท่านอธิฐานจิตให้ แต่สิ่งที่ท่านยกไว้เหนือกว่านั้นก็คือการปฏิบัติ การภาวนา นี้แหละ เป็นสุดยอดแห่งเครื่องรางของขลัง บางคนมาหาท่านเพื่อต้องการของดีเช่นเครื่องรางของขลัง ซึ่งมักจะได้รับคำตอบจากท่านว่า **“ของดีนั้นอยู่ที่ตัวเรา พุทธัง ธัมมัง สังฆัง นี่แหละของดี”** แนวทางการปฏิบัติที่ท่านสอนศิษยานุศิษย์ นั้นจะใช้พระกำเพื่อทำสมาธิ การฝึกปฏิบัติสมาธิด้วยการกำองค์พระนี้ จะช่วยทำให้ผู้ที่กำองค์พระจิตรวมเกิดสมาธิได้เร็วกว่าฝึกด้วยตนเองมากนัก

หลวงปู่ดู่ท่านสร้างพระมาเพื่อการนี้โดยแท้ การสร้างพระเป็นอุบายน้อมนำผู้คนให้มาประพฤติปฏิบัติธรรมกัน ทำให้ศิษย์ของหลวงปู่หลายท่าน ทั้งที่เป็นภิกษุสงฆ์ และที่เป็นฆราวาสต่างก็เห็นพระข้างในตนเองมากมายหลายต่อหลายคนแล้ว จึงเป็นที่มาของพระผงกรรมฐานหลวงปู่ดู่ในปัจจุบัน

รูปพระผงกรรมฐานของหลวงปู่ดู่ (ด้านหน้าองค์พระ)

รูปพระผงกรรมฐานของหลวงปู่ดู่ (ด้านหลังองค์พระ)

พระธรรมธาตุและพระธาตุเสด็จในองค์พระผงกรรมฐาน

เมื่อกล่าวถึงพระผงกรรมฐานของหลวงปู่ดู่แล้ว ก็จะขอกล่าวถึงพระธรรมธาตุที่เกิดขึ้นในองค์พระผงกรรมฐานของหลวงปู่ดู่ด้วย เอกลักษณ์ของพระผงที่หลวงปู่ดู่สร้างคือที่องค์พระจะสามารถเกิดพระธาตุที่เรียกว่าพระธรรมธาตุเสด็จมาเกาะที่องค์พระได้ ยิ่งผู้ใช้พระผงนำพระผงไปกำเพื่อปฏิบัติสมาธิ ที่องค์พระก็ยิ่งเกิดพระธรรมธาตุเสด็จมาเกาะมากมายจนบางครั้งทำให้ไม่สามารถมองเห็นรายละเอียดความคมชัดขององค์พระได้เลย

พระผงกรรมฐานบางองค์จะมีพระธรรมธาตุเกิดขึ้นที่องค์พระหรือไม่ก็มีพระธาตุเสด็จมาเกาะที่องค์พระ บ้างก็มีเกศาเสด็จมาเกาะที่องค์พระ และก็อาจจะเกิดทั้งพระธรรมธาตุ พระธาตุเสด็จ และเกศาเสด็จ ในพระผงกรรมฐานองค์เดียวกันก็ได้ พระธาตุที่เสด็จมานั้นจะมีวรรณะกลมเหมือนลูกแก้วเล็ก ๆ แต่ขนาดของพระธาตุจะไม่เท่ากัน จากประสบการณ์ที่พระธาตุเสด็จมาที่องค์พระของตัวเองนั้นสามารถสรุปได้ว่าเริ่มแรกพระธาตุจะเสด็จมาเป็นเม็ดเล็ก ๆ จากนั้นขนาดของเม็ดพระธาตุจะขยายใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ จะไม่เสด็จมาพร้อมกันขนาดใหญ่ทีเดียวหลาย ๆ เม็ดเลย

รูป พระธาตุเสด็จมาจับองค์พระผงกรรมฐานของหลวงปู่ดู่

แม้ว่าพระผงกรรมฐานของหลวงปู่ดู่บางองค์จะไม่มีพระธรรมธาตุก็ตามที แต่คุณธรรมวิเศษ พลังงานที่หลวงปู่ดู่ได้อธิฐานไว้ในองค์พระก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าพระผงที่บังเกิดพระธรรมธาตุแม้แต่น้อย รูปลักษณ์แม้จะแตกต่าง แต่แหล่งของพลังงานล้วนมาจากแหล่งเดียวกัน สามารถใช้กำทำสมาธิได้เฉกเช่นเดียวกันทุกประการ ท่านจึงพร่ำสอนศิษย์ไม่ให้ยึดในรูปลักษณ์วัตถุ หากกล่าวถึงพระพิมพ์ที่หลวงปู่ดู่สร้างมีนับไม่ถ้วนจริง ๆ มากมายเยอะแยะไปหมดที่รวบรวมไว้ในหนังสือก็เป็นแค่เพียงบางส่วนเท่านั้น ยังมีพิมพ์พระอีกเยอะอีกหลายแบบหลายรูปลักษณ์ที่เราท่านยังไม่เคยได้เห็น แต่หลวงปู่ท่านก็สร้างบรรจุไว้ตามวัดวาอารามต่าง ๆ ในสมัยที่ท่านทรงขันธ์อยู่ หลวงปู่จึงไม่ต้องการให้ศิษย์ไปยึดในรูปลักษณ์ภายนอกขององค์พระ ท่านบอกเสมอให้ดูพระภายในตัวเรา ทำตัวเราให้เป็นพระ พระของหลวงปู่ท่านทุกองค์กำนั่งสมาธิได้หมด "ถ้าใช้พระเป็น ถึงนิพพานได้เลย" หลวงปู่ดู่กล่าว

ปัจฉิมวาร

นับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๗ เป็นต้นมาสุขภาพหลวงปู่เริ่มทรุดโทรม เนื่องการพักผ่อนที่ไม่เพียงพอ ด้วยเหตุจากการที่ต้องต้อนรับแขก และบรรดาศิษย์ทั่วทุกสารทิศ ที่นับวันก็ยิ่งหลั่งไหลกันมานมัสการท่านมากขึ้นทุกวัน แม้บางครั้งจะมีโรคมาเบียดเบียนอย่างหนัก ท่านก็อุตส่าห์ออกโปรดญาติโยมเป็นปกติ พระที่อุปัฏฐากท่าน เล่าว่า บางครั้งถึงขนาดที่ท่านต้องพยุงตัวเองขึ้นด้วยอาการสั่น และมีน้ำตาคลอเบ้า ท่านก็ไม่เคยปริปากให้ใครต้องเป็นกังวลเลย ภายหลังตรวจพบว่า หลวงปู่ เป็นโรคลิ้นหัวใจรั่ว แม้ว่าทางคณะแพทย์ จะขอร้องท่านให้เข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล แต่ท่านก็ไม่ยอมไป ประมาณปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๒ หลวงปู่พูดบ่อยครั้งเกี่ยวกับ การที่ท่านจะละสังขาร ซึ่ง ในขณะนั้นหลวงปู่ท่านได้ใช้หลักธรรม ขันติ คือความอดทนอดกลั้นระงับ ทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นจากโรคภัย จิตของท่านยังทรงความเป็นปกติสงบเย็น จนทำให้คนที่แวดล้อมท่านไม่อาจสังเกตเห็นถึงปัญหาโรคภัยที่คุกคามท่านอย่างหนัก วันอังคารที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ช่วงเวลาบ่ายนั้น มีนายทหารอากาศผู้หนึ่งมากราบท่านเป็นครั้งแรก หลวงปู่ท่านได้ลุกขึ้นนั่งต้อนรับ ด้วยใบหน้าที่สดใส ราศีเปล่งปลั่งเป็นพิเศษ จนบรรดาศิษย์ เห็นผิดสังเกต หลวงปู่ยินดีที่ได้พบกับศิษย์ผู้นี้ ท่านว่า “ต่อไปนี้ ข้าจะได้หายเจ็บไข้เสียที” คืนนั้นมีคณะศิษย์มากราบท่าน ท่านได้พูดว่า “ไม่มีส่วนใดในร่างกายที่ไม่เจ็บปวดเลย ถ้าเป็นคนอื่นคงเข้าห้อง ไอซียู ไปนานแล้ว” พร้อมทั้งพูดหนักแน่นว่า “ข้าจะไปแล้วนะ” และกล่าวปัจฉิมโอวาท **ย้ำให้ทุกคนตั้งอยู่ในความไม่ประมาท**

“ถึงอย่างไรก็ขอให้อย่าได้ละทิ้งการปฏิบัติ ได้ชื่อว่าเป็นนักปฏิบัติ ก็เหมือนนักมวยขึ้นเวทีแล้วต้องชก อย่ามัวแต่ตั้งท่า เงอะ ๆ งะ ๆ” หลังจากคืนนั้นหลวงปู่ก็กลับเข้ากุฏิ และละสังขารไปด้วยอาการสงบด้วยโรคหัวใจ ในกุฏิท่านเมื่อเวลาประมาณ ๕ นาฬิกา ของ วันพุธที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๓ รวมสิริอายุได้ ๘๕ ปี ๘ เดือน ๖๕ พรรษา ยังความเศร้าโศกและอาลัยแก่ ศิษยานุศิษย์เป็นอย่างยิ่ง อุปมาดั่งดวงประทีปที่เคยให้ความสว่าง ดับไป แต่เมตตาธรรมและคำสั่งสอนของท่านยังปรากฏ อยู่ในดวงใจของ ศิษยานุศิษย์ตลอดไป พระราชทานเพลิงศพของหลวงปู่ เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๔

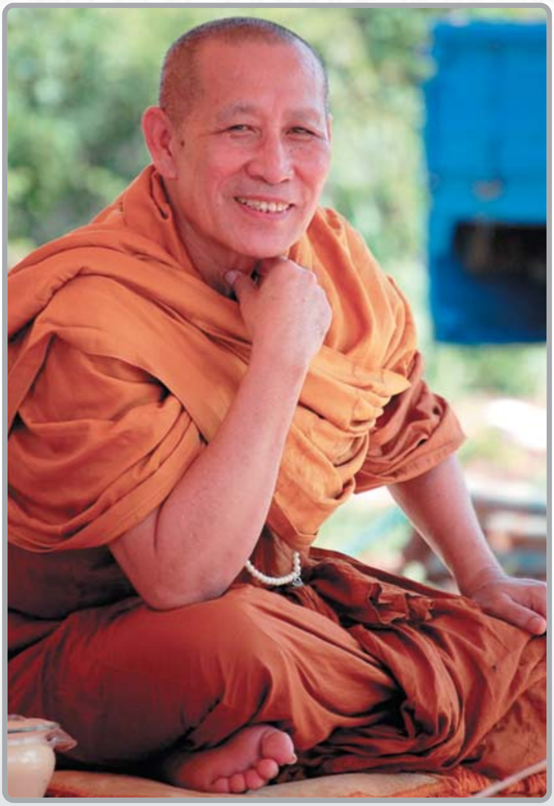

รูป งานพิธีศพ หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ

อีกเรื่องหนึ่งที่หลวงปู่ดู่มักจะกล่าวเตือนศิษยานุศิษย์ ทั้งที่ใกล้ชิดและห่างไกล ตลอดจนสาธุชนญาติโยมทั้งหลาย ให้พึงสังวรอยู่เสมอก็คือ เรื่องควรงดเว้นกระทำกรรมชั่วโดยเด็ดขาด โดยท่านจะนำเอาพุทธพจน์ที่ว่า **"ขึ้นชื่อว่าความชั่วแล้ว ไม่ทำเสียเลยดีกว่า"** มาเป็นข้อเตือนสติแก่ทุกคน เพราะการกระทำกรรมใด ไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมเลวก็ตาม จิตของผู้นั้นจะบันทึกเก็บข้อมูลเอาไว้โดยละเอียด เมื่อใดที่ถึงกาลมรณะ จิตตัวนี้จะเป็นตัวชี้นำไปสู่สุคติ หรือทุคติอย่างชัดเจน จิตตัวนี้สำคัญนัก แม้เพียงไปยึดติดหรือข้องอยู่กับกรรมเพียงน้อยนิดขณะใกล้จะสิ้นใจตาย ก็ยังสามารถเบี่ยงเบนจุดหมายปลายทางที่จะไปเกิดได้

ประวัติพระอาจารย์วรงคต วิริยะธโร (หลวงตาม้า)

วัดพุทธพรหมปัญโญ (วัดถ้ำเมืองนะ) ต.เมืองนะ อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่

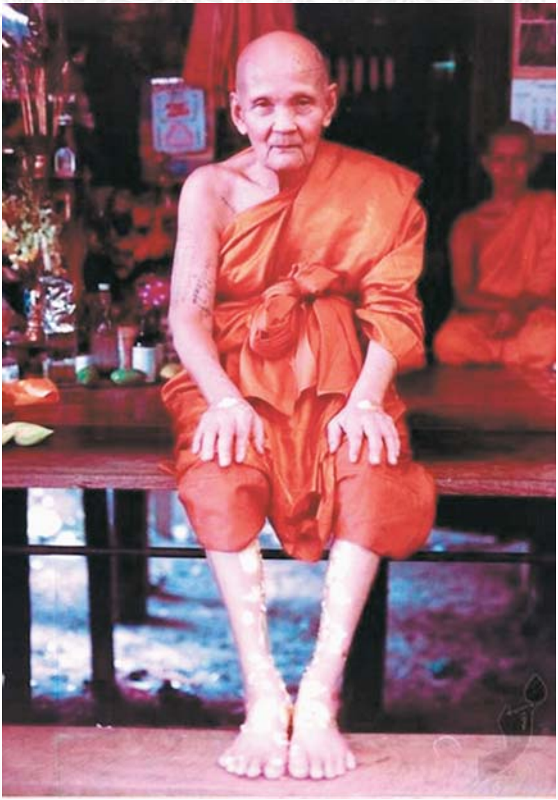
รูป พระวรงคต วิริยะธโร (หลวงตาม้า วัดถ้ำเมืองนะ)

พระอาจารย์วรงคต วิริยะธโร(หลวงตาม้า)ถือกำเนิดที่ อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร ถิ่นฐานที่อุดมไปด้วยกระแสความสงบร่มเย็นแห่งพระป่าสายหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต โดยท่านเกิดในสกุลสุวรรณคุณ เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๗ โยมบิดาชื่อวันดี โยมมารดาชื่อโสภา ท่านเป็นบุตรคนที่ ๒ ในพี่น้องทั้งหมด ๓ คน โดยเมื่อหลวงตาเกิดมานั้น คุณแม่ได้นำท่านไปฝากให้คุณยายเลี้ยง จึงทำให้ท่านมีโอกาสได้คุ้นเคยกับการเข้าวัดอยู่เสมอตั้งแต่ยังเด็ก

เมื่อเติบใหญ่ขึ้น ท่านได้เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ โดยทำงานอยู่ที่ธนาคารกสิกรไทย สำนักงานใหญ่ (ในสมัยนั้นอยู่บริเวณซอยอารีย์) ซึ่งในช่วงที่ทำงานอยู่นี้เอง เพื่อนคนหนึ่งของท่านได้ไปบวชที่วัดสะแก ท่านจึงได้ตามไปงานบวชของเพื่อน และทำให้ท่านได้มีโอกาสพบกับหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ พ่อแม่ครูบาอาจารย์ใหญ่องค์แรกและองค์เดียวในหัวใจของท่านเป็นครั้งแรกในช่วงประมาณพ.ศ. ๒๕๑๙-๒๕๒๐

ครั้งแรกที่พบหลวงปู่ดู่นั้น ท่านได้มอบพระให้หลวงตา ๑ องค์ เพื่อนำใช้กำไว้ขณะทำสมาธิ และสอนให้ภาวนาไตรสรณคมน์ "พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ" ซึ่งในครั้งแรกที่หลวงตาได้นำพระมากำทำสมาธิตามที่หลวงปู่สอนนั้น ท่านก็รู้สึกว่าสามารถทำสมาธิได้นิ่งสงบเบาสบายดีอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และหลังจากนั้นมาจนถึงปัจจุบัน **หลวงตาไม่เคยไปศึกษากับครูบาอาจารย์ท่านใดอีกเลย มุ่งสืบสานกระแสพลังเหนือพลังจากหลวงปู่ดู่เพียงองค์เดียวมาโดยตลอด** โดยหลวงตากล่าวว่า "หลวงปู่ท่านจะสอนลูกศิษย์แต่ละคนไม่เหมือนกัน ท่านจะดูจากจริตนิสัยบุญบารมีของแต่ละคน เวลาหลวงตาอยู่กับหลวงปู่เพียงลำพังก็จะสอนอีกแบบหนึ่งไม่เหมือนคนอื่นหลวงปู่ท่านมีบุญบารมีเต็มล้นแล้วมีความรู้มากมายมหาศาล หลวงตาเป็นเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งของท่านเท่านั้น"

หลวงตากล่าวถึงเรื่องที่แสดงถึงบุญบารมีอันมากล้นของหลวงปู่ดู่ว่า "ในสมัยนั้นแม้หลวงปู่จะอายุกว่า ๗๐ ปีแล้ว แต่ท่านจะมีผิวสีชมพูสวยมาก ใครไปแตะโดนตัวท่านไม่ได้ท่านมีบุญบารมีบริสุทธิ์มาก แต่พวกเรายังมีกิเลสมาก ไปแตะโดนแล้วตัวท่านจะบวมเลย มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ลูกศิษย์ขอปิดทองบูชาที่ขาของท่าน ท่านก็เมตตาให้ปิด แต่พอเช้าวันต่อมา ขาท่านก็บวมทั้งสองข้าง ตั้งแต่นั้นมาท่านไม่อนุญาตให้ใครปิดทองตัวท่านอีกเลย" หลวงตาเล่าพลางหัวเราะเบาๆก่อนกล่าวทิ้งท้ายว่า "ตอนนั้นหลวงตาเองก็เป็นคนหนึ่งที่ไปปิดทองหลวงปู่ด้วย ตอนนั้นเราไม่รู้..."

รูป หลวงปู่ดู่ (ศิษย์ขออนุญาตปิดทองคำเปลวบูชาหลวงปู่ ที่ขาทั้งสองข้าง)

ในสมัยที่หลวงปู่ดู่ยังอยู่นั้น หลวงปู่ดู่ และลูกศิษย์จะช่วยกันสร้างพระทุกวันเพื่อฝึกให้ใจอยู่กับพระเสมอและนำไปให้ลูกศิษย์ใช้ทำสมาธิภาวนา ซึ่งหลวงปู่ได้กล่าวถึงเรื่องพระเครื่องที่คนชอบหาว่าเป็นเรื่องงมงายไว้อย่างน่าคิดว่า **"ติดวัตถุมงคล ก็ยังดีกว่าติดวัตถุอัปมงคล"** อย่างน้อยดึงให้ใจเขาติดอยู่กับพระเครื่อง ให้เห็นพระทุกวันก็เป็นพุทธานุสติ ใจเขาก็เป็นบุญ ดีกว่าปล่อยให้ใจเขาไปติดอยู่กับเหล้ายากิเลสสิ่งไม่ดีอื่น ๆ โดยลูกศิษย์คนหนึ่งที่ศึกษาวิธีการสร้างพระเครื่องของหลวงปู่ไว้อย่างครบถ้วน และช่วยท่านสร้างพระมาตลอดในสมัยนั้นก็คือ "หลวงตาม้า" นั่นเอง

ในสมัยที่หลวงตาเป็นฆราวาสนั้น ใจท่านก็มีความรู้สึกอยากบวชมาตลอด และเมื่อได้เทียวไปเทียวมากรุงเทพฯ-อยุธยา ศึกษาแนวทางการปฏิบัติต่างๆกับหลวงปู่ดู่เป็นเวลากว่า ๑๐ ปี ก็ยิ่งเพิ่มความอยากบวชให้กับท่านมากขึ้น จึงได้ปรึกษากับหลวงปู่ในเรื่องการบวช ซึ่งหลวงปู่ได้บอกว่า ผู้ที่จะเป็นพระนั้น ใจต้องเป็นพระ บวชจิตให้เป็นพระได้ ตัวเราก็เป็นพระ โดยท่านให้เคล็ดเรื่อง **"การบวชจิต"** ไว้ว่า ขณะกราบพระ ขณะนั่งสมาธิภาวนา ก็ให้นึกว่า **"พุทธัง สรณัง คัจฉามิ" ให้นึกว่าเรามีพระพุทธเจ้าเป็นพระอุปัชฌาย์ "ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ" ให้นึกว่าเรามีพระธรรมเป็นพระกรรมวาจาจารย์ "สังฆัง สรณัง คัจฉามิ" ให้นึกว่า เรามีพระอริยสงฆ์เป็นพระอนุสาวนาจารย์**

สำรวมจิตให้ดี มีความยินดีในการบวช ชายก็เป็นพระภิกษุ หญิงก็เป็นพระภิกษุณี พยายามรักษาใจให้เป็นพระอยู่เสมอ จะมีอานิสงส์สูงมาก ถือเป็นเนกขัมมบารมีขั้นอุกฤษฎ์ ตื่นมาก็กราบพระ จะนั่งรถ ทำงาน กินข้าว อาบน้ำ ทำอะไรก็ให้นึกถึงพระ ทำใจให้อยู่ในบุญเสมอ ตามองอะไรก็ให้ได้บุญ มองพระ ดูบทสวดมนต์ หูได้ยินอะไรก็ให้ได้บุญ ได้ยินใครทำบุญก็อนุโมทนา ไม่ใช่หูผึ่งฟังแต่เรื่องนินทาว่าร้ายกัน ใจอยู่กับบุญไปเรื่อยๆมันจะเบาสบาย อะไรที่ไม่เป็นบุญมันจะไม่อยากเข้าใกล้ มันจะหลีกไปเอง ไม่อยากกินเหล้าเมายาสร้างบาปกรรมใดๆ พอใจเป็นพระไปบ่อยๆเข้า ร่างกายก็จะค่อยๆเป็นพระไปเอง ต้องเริ่มจากข้างในไม่ใช่ข้างนอก บางคนข้างนอกห่มจีวรเป็นพระแต่ใจเป็นโจร ก็ไม่เรียกว่าเป็นพระ

สมัยก่อนเมื่อครั้งหลวงตายังเป็นฆราวาส แต่ก็บวชใจเป็นพระตลอด จนกระทั่งก่อนที่ท่านจะออกบวชจริงๆประมาณ ๑ ปี **ขณะที่หลวงตาขับมอเตอร์ไซด์อยู่ที่อยุธยา รถของท่านก็โดนรถเฉี่ยวจนตัวลอยสูงขึ้นไปจากถนน แล้วตกลงมาหัวโหม่งกับพื้นอย่างรุนแรงจนสลบไป!!** หลังจากนำตัวส่งโรงพยาบาลแล้ว หมอบอกว่ากะโหลกของท่านร้าว แต่โชคดีมากที่ไม่มีเลือดคั่งในสมอง และไม่มีบาดแผลรุนแรงใดๆเลย เพียง ๓ เดือนกะโหลกก็ประสานกันดีเหมือนเดิม ซึ่งหลวงตาได้เล่าให้ฟังว่า ในวันนั้นท่านห้อยพระและสวมแหวนของหลวงปู่เพียง ๒ อย่างเท่านั้น ต่อมาเมื่ออาการดีขึ้นแล้ว ท่านก็ได้ไปกราบหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ก็บอกกับท่านว่า **"ตายแล้วเกิดใหม่ เอ็งมีชีวิตใหม่แล้ว ชีวิตเก่าตายไปแล้ว นี่คือชีวิตใหม่แล้ว!!"**

หลังจากผ่านอุบัติเหตุครั้งใหญ่ ผ่านการบวชจิต ผ่านการศึกษาแนวทางการปฏิบัติต่าง ๆ จากหลวงปู่ดู่มาอย่างเต็มภูมิแล้ว หลวงตาก็พร้อมจะบวชเป็นพระภิกษุทั้งกายและใจ แต่เนื่องจากหลวงปู่ดู่ไม่ได้เป็นพระอุปัชฌาย์ และท่านได้บอกไว้ว่า เวลาบวชต้องดูอุปัชฌาย์ ถ้าอุปัชฌาย์ไม่เป็นพระ เราก็เปนพระไม่ได้ หลวงตาจึงไปบวชกับหลวงพ่อหวล ที่วัดพุทไธศวรรย์ เพราะหลวงปู่รับรองว่าหลวงพ่อหวลเป็นพระดี โดยหลวงตาได้เข้าพิธีอุปสมบทเป็นพระภิกษุ เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๓๑ เวลา ๑๐.๐๖ น. ณ วัดพุทไธศวรรย์ จ.อยุธยา โดยมีพระครูภัทรกิจโสภณ (หลวงพ่อหวล) เจ้าอาวาสวัดพุทไธศวรรย์ (สมณศักดิ์ปัจจุบันคือพระพุทไธศวรรย์วรคุณ) เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูสุนทรธรรมนิเทศ (บุญส่ง) เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และพระครูพิจิตรกิจจาทร (เสน่ห์) เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายาว่า **“วิริยะธโร”**

หลังจากบวชแล้ว หลวงตาต้องการจะออกธุดงค์เลย แต่หลวงพ่อหวลได้บอกให้อยู่ให้ครบพรรษาก่อน โดยขณะที่จำพรรษาอยู่วัดพุทไธศวรรย์นั้น หลวงพ่อหวล ผู้สืบวิชาสายหลวงพ่อเทียม วัดกษัตราธิราช และสืบวิชาเหล็กไหลจากสายหลวงพ่อเดิม วัดหนองโพ ยังจะถ่ายทอดวิชาอาคมต่างๆ ให้กับหลวงตาด้วย ทั้งที่ปกติท่านไม่เคยถ่ายทอดวิชาให้ใครแต่หลวงตาก็ขอไม่เรียน เพราะท่านรู้สึกว่าเรื่องของคาถาอาคมมีพิธีกรรมมาก การเรียนต้องใช้เวลาและการจดจำมาก และตัวท่านเองก็สนใจแต่การปฏิบัติตามแนวทางของหลวงปู่ดู่เพียงองค์เดียวเท่านั้นมาตลอด

หลังออกพรรษาแล้ว หลวงตาก็มากราบลาหลวงปู่เพื่อออกธุดงค์ หลวงปู่จึงมอบเงินให้หลวงตาไว้ ๕๐๐ บาท รวมทั้งของใช้จำเป็นต่าง ๆ เช่น สบู่ ยาสีฟัน เป็นต้น และ**ท่านได้หันไปหยิบ “รูปเหมือนหลวงปู่ดู่เนื้อปูน” มาให้ ๑ องค์ แล้วบอกหลวงตาว่า “เอ็งไปไหนข้าไปด้วย... หากสงสัยอะไรในการปฏิบัติให้แกถามเอาจากพระองค์นี้!!”**

ท่านอาจจะสงสัยว่าพระจะพูดได้อย่างไร... ก็พระที่หลวงปู่ให้หลวงตามานั้นเป็นพระปูนไม่มีชีวิต จะพูดบอกตอบคำถามของหลวงตาได้อย่างไร ในกลุ่มลูกศิษย์สายหลวงปู่ดู่นั้นทุกคนจะรู้ดีว่า **“พระของหลวงปู่มีชีวิต!!”** ดังที่หลวงตาเคยเล่าว่า “มีอยู่ครั้งหนึ่ง หลวงปู่นำพระมาใส่ในกะละมัง แล้วให้ลูกศิษย์ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นซึ่งมีหลวงตารวมอยู่ด้วย ช่วยกันหลับตา

อธิษฐานจิตปลุกเสกพระ ทุกคนก็หลับตา แล้วสักพักก็ได้ยินเสียงดัง 'โกรกกราก ๆ...' ทุกคนก็นึกว่าหลวงปู่เอามือลงไปกวนในกะละมัง เลยไม่ได้สนใจอะไร ต่อมาลูกศิษย์คนหนึ่งที่อยู่ในตอนนั้นได้มาเล่าให้ฟังว่า ตอนได้ยินเสียงนั้นเขาแอบลืมตาดู ปรากฏว่าหลวงปู่ไม่ได้เอามือลงไปกวนในกะละมัง **ท่านเพียงเอามือจับกะละมัง แต่พระที่อยู่ข้างในกลับวิ่งไปมาอย่างรวดเร็วจนเกิดเสียงดัง!! พอท่านหันมาเห็นว่าเขาแอบดู ท่านเลยทำมือจุ๊ปากห้ามไม่ให้เล่าให้ใครฟังรอจนท่านมรณภาพไปแล้วจึงได้มาเล่าให้ฟังทีหลัง"**

พระผงกรรมฐานที่หลวงตาแจกให้ฟรีๆ นี่ก็ไม่ธรรมดา เมื่อลองนำมากำนั่งสมาธิจะก็รู้สึกเหมือนมีกระแสพลังงานที่เบาสบายวิ่งผ่านจากพระเข้ามาในตัว ทำให้นั่งภาวนาได้สงบดีอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เมื่อจิตสงบได้ระดับหนึ่ง องค์พระที่เรากำอยู่นั้นจะเริ่มดิ้นไปมา ศิษย์หลวงตาพบเจอประสบการณ์เช่นนี้กันเยอะ ศิษย์หลวงตาจะเห็นเป็นเรื่องธรรมดาเพราะมีหลายคนที่เคยนำพระของท่านไปกำทำสมาธิแล้วพระเกิดดิ้นได้เช่นนี้เหมือนกัน บางคนก็รู้สึกเหมือนพระเต้นตุบๆอยู่ในมือ บางคนพระก็ดิ้นแรงจนหลุดจากมือไปเลยก็มี (อย่าเชื่อ จนกว่าจะได้ลองปฏิบัติจนเห็นจริงด้วยตนเอง)

เมื่อนำเรื่องพระดิ้นได้นี้มากราบเรียนถามหลวงตา ท่านก็ยิ้มและบอกว่า **"พระของหลวงปู่หลวงตา ดิ้นได้ ยิ้มได้ พูดได้ทุกองค์"** เพราะเวลาอธิษฐานจิตปลุกเสกนั้น ท่านจะอาราธนารวมกำลังบารมีพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระธรรม พระอริยสงฆ์ พระโพธิสัตว์ทั้งปวง เทพพรหมทั่วสามแดนโลกธาตุ บุญบารมีของท่านทั้งหมด ให้มารวมกำลังกันเป็นกระแสพลังเหนือพลัง ผ่านพระคาถามหาจักรพรรดิลงไปสู่พระเครื่องทุกองค์ และยังได้อธิษฐานจิตปลุกเสกด้วยวิชา ภูตพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นวิชาพิเศษในสายหลวงปู่ดู่ ที่ทำให้วัตถุมงคลที่ผ่านการอธิษฐานจิตจากท่านทุกองค์สามารถดิ้นได้ ยิ้มได้ พูดได้ ราวกับมีชีวิต โดยเฉพาะกับผู้ที่หมั่นนำไปกำภาวนาจนจิตเกิดความสงบเบาสบาย และสามารถจูนพลังงานจิตของตนให้เข้ากับพลังเหนือพลังที่หลวงปู่หลวงตาได้อธิษฐานไว้ในพระได้แล้ว

หลวงตาม้าท่านได้ธุดงค์รอนแรมอยู่เป็นเวลานานตามภาคเหนือของประเทศไทย ตั้งแต่เมื่อประมาณเกือบ ๒๐ กว่าปีก่อนท่านได้ธุดงค์แวะภาวนาตามถ้ำต่าง ๆ เรื่อยไปในส่วน

เรื่องราวการธุดงค์ของท่านหลวงตาม้านี้สนุกและพิสดารมากสมัยก่อนป่าเขายังสมบูรณ์มากนัก เมื่อท่านธุดงค์ถึงพระธาตุจอมแจ้ง หรือพระธาตุจอมกิตติ พอท่านมาถึงท่านได้ตั้งจิตอธิษฐาน กลางแจ้งเลยว่า ท่านอยากจะหาสถานที่ที่สงบท่านต้องการจะเก็บตัวสัก พอเช้าวันรุ่งขึ้นมี ผู้เฒ่าชราผู้หนึ่งมาบอกท่านว่าที่เมืองนะ มีถ้ำน่าอยู่แห่งหนึ่ง ท่านบอกว่าถ้าไม่เจอะผู้เฒ่าผู้นี้ ท่านคงไปอยู่ที่พระบาท ๔ รอยแทน ท่านได้ธุดงค์ไปเรื่อยตามญาณหลวงปู่ดู่ไปจนเจอเข้า กับถ้ำแห่งหนึ่งซึ่งชาวบ้านแถวนั้นเรียกว่าถ้ำเมืองนะซึ่งตรงกับที่ผู้เฒ่าผู้นั้นมาบอก พอท่านถึง ถ้ำเมืองนะแล้วท่านจึงได้บำเพ็ญเพียรภาวนาอยู่ที่ถ้ำแห่งนี้ และได้ส่งข่าวมาทางหลวงปู่ดู่

เวลาผ่านไปจนเข้าปี ๒๕๓๓ หลวงตาม้าท่านได้ทราบว่าหลวงปู่ดู่ท่านได้ละสังขารแล้ว ท่านจึงได้เดินทางกลับไปยังจังหวัดอยุธยา หลังจากงานพระราชทานเพลิงศพของหลวงปู่ดู่ ได้ผ่านไปเรียบร้อยแล้วหลวงตาท่านก็ได้เดินทางกลับไปยังถ้ำเมืองนะ ท่านได้อยู่ภาวนาอย่าง เงียบ ๆ ในถ้ำนั้นเป็นเวลานับ ๑๐ ปี โดยมีชาวบ้านในละแวกนั้นซึ่งเป็นชาวไทยและชาวไทย ใหญ่คอยอุปัฏฐากท่านตลอดมา หลวงตาท่านได้ตั้งสัจจะอธิษฐานขอปฏิบัติอยู่ในถ้ำเมืองนะ หากไม่สำเร็จจะไม่ออกจากถ้ำ จะขอเอาพระนิพพานให้ได้ในชาตินี้ และเมื่อปฏิบัติในถ้ำ เมืองนะได้ ๓ ปี กระแสโพธิญาณ เก่าก่อนก็มาเชื่อมต่อ ทำให้หลวงตารู้ว่าตนเองเคยบำเพ็ญ เพียรปรารถนาพุทธภูมิมานานแล้ว จึงอธิฐานต่อกระแสพุทธภูมิบำเพ็ญเพียรสร้างบารมี ต่อไป จวบจนเข้าปีที่ ๔ หลวงตาท่านจึงได้ออกจากถ้ำ และได้เริ่มสร้างวัดถ้ำเมืองนะขึ้น หลวงตาสอน การปฏิบัติตามแนวทางของหลวงปู่ดู่ และได้สั่งสอนลูกศิษย์เรื่อยมาจนถึงบัดนี้ เนื่องด้วยปฏิปทา ของท่านหลวงตาเป็นการบำเพ็ญแนวโพธิสัตว์ ลูกศิษย์หลาย ๆ คนได้ประจักษ์ถึงบารมีท่าน ในด้านพุทธภูมิมาแล้วทั้งนั้นนับว่าท่านเป็นพระสงฆ์ที่มีญาณบารมีแก่กล้าและมีเมตตาอันล้นเหลือ มากรูปหนึ่งในปัจจุบัน ที่สั่งสอนคนให้เดินบนเส้นทางแห่งธรรมะ หลวงตาท่านยังเป็นผู้รับสืบทอด สรรพวิชาต่าง ๆ ของหลวงปู่ดู่ ในปัจจุบันอีกด้วยทั้งด้านการภาวนาเปิดโลก (วิชาภูติพระพุทธเจ้า) และด้านการสร้างพระเครื่อง ซึ่งท่านได้เมตตา สั่งสอนถ่ายทอดให้แก่ลูกศิษย์ในปัจจุบัน แนวคำสอนท่านจะเน้นในด้านบุญฤทธิ์และการสัมผัสภพภูมิต่าง ๆ เพื่อนำไปช่วยมนุษย์ และ ภพภูมิทั้งหลาย ก่อให้เกิดความสงบแก่จิตและการอยู่เย็นเป็นสุขของผู้ปฏิบัติ

รูป ใครจะใหญ่เกินกรรม ใช้กำหนดภาพนิมิตรวมพระจักรพรรดิ หลวงปู่ทวด หลวงปู่ดู่ หลวงตาม้า

การสร้างบารมีสำหรับผู้ปรารถนาโพธิญาณ

ในปัจจุบันมีพุทธศาสนิกชน ผู้ที่ศึกษาเรื่องราวของพุทธศานา และผู้ที่ปฏิบัติสมาธิกรรมฐาน มากมายหลายคนแต่ละคนก็ต่างมีจริตและเป้าหมายแตกต่างกันออกไป เราสามารถแบ่งเป็นสองกลุ่มตามเป้าหมายในการปฏิบัติคือ หนึ่งมุ่งปฏิบัติเพื่อเข้าสู่พระนิพพานเป็นหลัก และสองมุ่งปฏิบัติสร้างเสริมบุญบารมีเพื่อพระโพธิญาณ (พุทธภูมิ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าในกาลข้างหน้า) ไม่ว่าเราท่านจะมีเป้าหมายแตกต่างกันอย่างไร สุดท้ายก็ต่างมุ่งสู่พระนิพพานเช่นเดียวกันทุกประการ จากที่ทราบกันดีว่า เป้าหมายของพระพุทธศาสนา คือ พระนิพพาน แต่การปฏิบัติเพื่อที่จะให้ถึงซึ่งพระนิพพานนั้นต้องผ่านการเพียรสั่งสมสร้างบุญบารมีมามากมายนักเรียกกันว่าสำเร็จได้นั้นไม่ใช่เหตุบังเอิญ บารมีเต็มแล้วจึงสำเร็จเป็นอรหันต์สาวก อันบารมีเต็มนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเรียกว่า บารมี ๑๐

เรามาดูคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรื่องบารมี ๑๐ ประการ จากที่เคยอ่านศึกษาจากบทความธรรมะของพระเดชพระคุณหลวงพ่อฤาษีลิงดำ พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านเคยกล่าวไว้ บารมี แปลว่า “เต็ม” ซึ่งหมายถึง “การทำให้กำลังใจเต็มทรงอยู่ในใจให้เต็มครบถ้วนบริบูรณ์ ไม่บกพร่องทั้ง ๑๐ ประการ”

๑. **ทานบารมี** จิตพร้อมในการให้ทานเป็นปกติ

๒. **ศีลบารมี** จิตพร้อมในการทรงศีลเป็นปกติ

๓. **เนกขัมมะบารมี** จิตพร้อมในการถือบวชเป็นปกติ ในที่นี้หมายถึงบวชใจ

๔. **ปัญญาบารมี** จิตพร้อมที่จะใช้ปัญญาเป็นเครื่องประหารอุปาทานให้พังพินาศไป

๕. **วิริยะบารมี** มีความเพียรในทุกขณะ ควบคุมใจไว้ได้เสมอ

๖. **ขันติบารมี** มีความอดทน อดกลั้นต่อสิ่งอันเป็นปฏิปักษ์ ทนต่อสิ่งกั้นขวางการปฏิบัติ

๗. **สัจจะบารมี** ทรงตัวไว้ว่าเราจะทำจริงทุกอย่างในด้านของการทำความดี ไม่มีคำไม่จริงสำหรับใจเรา

๘. **อธิษฐานบารมี** ตั้งใจไว้ให้ตรงโดยเฉพาะ อธิษฐานเฉพาะเจาะจงเมื่อจะทรงความดี

๙. **เมตตาบารมี** สร้างอารมณ์ความดี ไม่เป็นศัตรูกับใคร มีความรักตนเสมอด้วยบุคคลอื่น

๑๐. **อุเบกขาบารมี** การวางเฉยในกาย และจิตเมื่อมันไม่ทรงตัว

คำว่า **บารมี** นี่ แปลว่า **เต็ม** เมื่อเต็มแล้วก็ต้องเต็มจริงๆ เป็นอันว่าถ้าบารมีทั้ง ๑๐ ประการนี้เต็มครบถ้วนบริบูรณ์ ที่เรียกว่า **ปรมัตถบารมี** (สำหรับพระสาวกนะ ไม่ใช่อันดับขั้นพระพุทธเจ้า) สำหรับขั้นพระสาวกนี้ใช้อารมณ์ต่ำ อารมณ์ไม่สูงนัก ไม่ใช่ขั้นพระพุทธเจ้าต้องแยกประเด็นกันให้ชัด

ถ้าหากว่าบารมีทั้ง ๑๐ ประการนี้เป็น ปรมัตถบารมี (คำว่า **ปรมัตถบารมี** หมายความว่ามีอารมณ์ทรงสูงอย่างยิ่ง คำว่า อย่างยิ่งก็หมายความว่าไม่เคลื่อนไป อารมณ์ที่มีอาการตรงกันข้ามไม่เกิดขึ้นกับจิตใจของเรา)

ถ้าบารมี ๑๐ ดังที่กล่าวมานี้ครบถ้วนบริบูรณ์ ทุกท่านก็เป็นพระอริยเจ้าขั้นพระอรหันตผล หมายถึงบารมีเต็ม

เราอาจเคยสงสัยว่าในสมัยพุทธกาล ทำไมบางคนที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสข้อธรรมพุทธพจน์เพียงไม่กี่คำ ก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ อันที่จริงคนผู้นั้นได้ผ่านการสร้างบารมีมามากมายนักในอดีต กล่าวได้ว่าบารมี ๑๐ เต็มแล้วนั้นเอง พอมาในชาตินี้เมื่อได้พบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้ฟังข้อธรรมพุทธพจน์ของพระองค์จึงบังเกิดปัญญามีดวงตาเห็นธรรมเหตุปัจจัยพร้อม บารมีพร้อมทำให้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ในทันใด ในกรณีกลับกันสำหรับคนที่ไม่มีบารมีเก่าก่อนมาหนุนส่ง ในการปฏิบัติจริง เพื่อมรรคเพื่อผล ถ้าขาดบารมีทั้ง ๑๐ ประการแล้ว ทำอย่างไรมันก็ไม่มีผล กรณีที่บังเกิดผลที่จะมีกับกำลังใจก็ได้แค่ผลหลอกๆ คือเกิดอุปาทาน คำว่าหลอกลวงนี่ไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาไปโกหกมดเท็จใคร แต่ว่ากำลังใจมันไม่จริง อาจเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นในสมาธิ ขณะที่เรียกว่าหยุดได้จากความโลภ ความโกรธ ความหลง อาจจะหยุดไปเพราะอารมณ์สบายชั่วคราว แต่ทว่าเมื่อปฏิบัติต่อไปในภายหน้าเมื่อคลายจากสมาธิไปก็จะมีทุกข์ ความโลภ ความโกรธ ความหลง เช่นเดิม หรือบางครั้งอาจจะหยุดได้ด้วยกำลังของฌานเช่น ฌานโลกีย์ กำลังใจยังดีไม่พอ ก็เอากำลังเข้าไปกดความโลภ ความโกรธ ความหลง นี่ถ้าหากว่าจะตัดกันตรง ๆ ก็ต้องมาพิจารณาขันธ์ ๕ ว่ามันเป็นทุกข์ (ขันธ์ ๕ ได้แก่ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ) ต้องอาศัยกำลังสมาธิในการตัดอุปกิเลสต่างๆ พิจารณารูป สัญญา สังขาร และวิญญาณตามความเป็นจริง ว่าทุกสิ่งมีการแปรเปลี่ยนอยู่ตลอด ไม่อยู่คงสภาพมีความเสื่อมเป็นสรณะ พิจารณาดูให้รู้แจ้งให้เห็นตามความเป็นจริงตามกฎไตรลักษณ์นะ (เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป) เราพิจารณาแบบนี้ถ้ากำลังเรามี(กำลังสมาธิ กำลังบารมี ๑๐ ดังที่กล่าวไว้ตอนต้น) อุปกิเลสขาดสิ้นทันที ที่ขันธ์ ๕ เป็นทุกข์เพราะอะไร เพราะว่าเราขาด ทานบารมี

ขาดศีลบารมี ขาดเนกขัมมะบารมี ขาดปัญญาบารมี ขาดวิริยะบารมี ขาดขันติบารมี ขาดสัจจะบารมี ขาดอธิษฐานบารมี ขาดเมตตาบารมี ขาดอุเบกขาบารมี เมื่อเราอ่านมาถึงตรงนี้แล้ว อาจจะมีหลายท่านจะตอบว่า บารมีทั้งหลายเหล่านี้ตัวข้าพเจ้ามีครบถ้วนแล้วนี่ ที่ปฏิบัติอยู่ทุกวันนี้ก็ครบถ้วนดีอยู่แล้ว แต่ก็อย่าลืมว่าบารมีนี้จัดเป็น ๓ ชั้น คือ

๑. บารมีต้น เรามีทานมีศีลเหมือนกัน แต่ว่าทาน ศีลมันบกพร่อง มันไม่ครบถ้วนบริบูรณ์

๒. ถ้าหากว่าบารมีอันดับที่ ๒ ที่เรียกว่า อุปบารมี ทาน ศีล ของเราดีครบถ้วนแต่จิตใจยังไม่สะอาดพอ ยังไม่รักพระนิพพาน

๓. ถ้าหากว่าเป็น ปรมัตถบารมีแล้ว ละเอียดขึ้นมากไม่มีการหวังผลใดๆ ในโลกีย์วิสัย จะเป็นชาตินี้หรือว่าชาติหน้าก็ตามที กำลังใจของเราไม่มีการเกาะ การกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระนิพพานโดยเฉพาะ ทำด้วยจิตบริสุทธิ์

คำว่า **โพธิ** ความหมายอย่างกว้าง คือ**การตรัสรู้** อันครอบคลุมไปถึงการเตรียมตัว หรือการสะสมความรู้ (การบำเพ็ญบารมี) ก่อนตรัสรู้ และตัวความรู้ที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า และผลการตรัสรู้ คือ ความหลุดพ้นและนิพพาน แม้ต้นไม้ที่ประทับนั่งตรัสรู้ ก็เรียกว่า ต้นโพธิ์ อรรถกถาต่างๆ ได้กล่าวว่า โพธิ คือ มรรค อันหมายถึง ทางปฏิบัติ เป็น ๔ ชั้น ได้แก่

๑. โสดาปัตติมรรค

๒. สกทาคามิมรรค

๓. อนาคามิมรรค

๔. อรหัตมรรค

ความหมายสำคัญของคำว่า **โพธิ** อีกอย่างหนึ่ง คือ **ความรู้** หรือ ญาณซึ่งเป็นความรู้ของพระพุทธเจ้า ๓ ประการ หรือเรียกว่า วิชา ๓ คือ

๑. ปุเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติได้

๒. จุตูปปาตญาณ เห็นการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์ทั้งหลาย เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ทิพพจักขุญาณ คือ ตาทิพย์

๓. อาสวักขยญาณ ความรู้ที่ทำให้สิ้นอาสวะ

ในความรู้เหล่านี้ ความรู้ที่สำคัญที่สุด คือ **อาสวักขยาญาณ** ได้แก่ การรู้อริยสัจ ๔ อย่างถ่องแท้ตามความเป็นจริงแล้ว จิตก็หลุดพ้นจากอาสวะ คือ กามสวะ ภวาสวะ และอวิชชสวะ หรือได้แก่ การพิจรณาปฏิจจสมุปบาททั้งขบวนการเกิด (สมุทัย) และขบวนการดับ (นิโรธ) จนเห็นชัดแจ้งตามความจริง

กล่าวเฉพาะอสวักขนยญาณนี้ เป็นญาณของ อเสขบุคคล คือ ความรู้ที่เปลี่ยนคนธรรมดามาเป็น อริยบุคคล เป็นพระอรหันต์ เมื่อบรรลุความรู้ขึ้นนี้แล้ว จิตหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง (วิมุตติ) กลายเป็นพระพุทธเจ้า ชื่อว่าพระพุทธเจ้าเพราะอรรถว่า ตรัสรูสัจจะทั้งหลาย เพราะอรรถว่า ให้หมู่สัตว์ตรัสรู้ตาม เป็นสัพพัญญู เพราะรู้ธรรมทั้งปวง

ดังนั้น คำว่า **โพธิญาณ** จึงหมายถึง **ความรู้ในการตรัสรู้** หรือความรู้ที่ทำให้ตรัสรู้ บุคคลผู้มุ่งหมายที่จะบรรลุโพธิญาณ หรือตรัสรู้ หรือผู้ที่กำลังบำเพ็ญบารมีธรรมเพื่อที่จะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า เรียกว่า พระโพธิสัตว์ บางทีก็เรียกว่า พระมหาสัตว์ หรือพระมหาบุรุษ ซึ่งหมายถึงบุคคลที่ยิ่งใหญ่กว่าผู้อื่น หรือเป็นสัตว์ที่ประเสริฐกว่าสัตว์อื่น(ในการบำเพ็ญบารมี) หรือ หมายถึงบุคคล ผู้ตักเตือน เหล่าอื่น หรือผู้ต้องการช่วยเหลือสัตว์อื่นออกจากทุกข์

หลังจากทรงบรรลุพระโพธิญาณแล้วทรงดำริว่า ตถาคตได้บริจาคบุตรและภรรยาให้เป็นทาน และสละทรัพย์สิ่งของต่างๆ ตลอดถึงเลือดเนื้อและชีวิตบำเพ็ญบารมีมาสิ้นกาลนานถึง ๔ อสงไขย ๑๐๐,๐๐๐ กัป ก็ เพราะต้องการพระโพธิญาณนี้เท่านั้น บัดนี้ ตถาคตได้กำจัดกิเลสทั้งปวง บรรลุพระสัพพัญญุตญาณ อันเป็น โลกุตตรธรรมสมปรารถนาแล้ว

ความหมายคุณลักษณะและประเภทของพระโพธิสัตว์

ในพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทนั้นพระโพธิสัตว์ คือ บุคคลผู้บำเพ็ญบารมีธรรมอุทิศตนช่วยเหลือสัตว์ผู้มีความทุกข์ยากและจะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตพุทธศาสนาฝ่ายมหายานเรียกบุคคลเช่นนี้ว่าเป็นผู้มีพลังหรืออำนาจมุ่งสู่โพธิญาณ เป็นผู้บำเพ็ญความดีหรือที่เรียกว่าบารมีธรรมอย่างยิ่งยวดเพื่อการบรรลุถึงพระโพธิญาณ การดำเนินชีวิตของพระโพธิสัตว์ เป็นไปเพื่อบำเพ็ญบารมีเพื่อตนและเป็นการเสียสละช่วยเหลือผู้อื่นไปพร้อม ๆ กัน การกระทำทุกอย่างนี้ดำเนินไปได้ด้วยความรักความปรารถนาในพระพุทธภาวะอันเป็นความหมายของพระโพธิสัตว์ ด้วยความรักในพระโพธิญาณพระโพธิสัตว์จึงสามารถกระทำได้ทุกอย่าง เบื้องต้นแต่สละได้ซึ่งสิ่งของภายนอกจนถึงชีวิตและสิ่งเสมอด้วยชีวิตคือบุตรและภรรยาของตน

คำว่าพระโพธิสัตว์มาจากศัพท์สองศัพท์ประกอบกันคือคำว่าโพธิ ที่แปลว่าความตรัสรู้ กับสัตตะ ที่แปลว่า สัตว์ในคำที่เรียกว่าสัตว์โลก อันมีความหมายครอบคลุมทั้งมนุษย์และสัตว์เดรัจฉานซึ่งจะเห็นได้จากอดีตชาติของพระพุทธเจ้า กล่าวคือ นอกเหนือจากที่พระองค์ได้เสวยพระชาติเป็นมนุษย์แล้ว บางพระชาติพระองค์ได้เสวยพระชาติเป็นพญาวานร เสวยพระชาติเป็นช้าง เสวยพระชาติเป็นนาคราชเป็นต้น

พระโพธิสัตว์ไม่ว่าจะครองสภาวะความเป็นมนุษย์หรือสัตว์เดรัจฉานก็บำเพ็ญบารมีธรรมเพื่อพระโพธิญาณเป็นเป้าหมาย เพราะคำว่า "โพธิสัตว์" หมายถึงผู้ปรารถนาพระโพธิญาณ คือ การตรัสรู้ โดยไม่ได้มีเป้าหมายเป็นอย่างอื่น เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อมุ่งสู่ความรู้แจ้งโลก ซึ่งหมายรวมถึงโลก ทั้ง ๓ คือ

๑. สัตว์โลก อันได้แก่ หมู่สัตว์ ชนิดต่าง ๆ รวมทั้งเทวดา มนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน

๒. โอกาสโลก อันได้แก่ โลกคือที่อยู่อาศัย หมายถึง ระบบจักรวาล และดวงดาวต่าง ๆ

๓. สังขารโลก อันได้แก่ โลกคือสังขารที่เกิดจากการปรุงแต่ง สรุปให้แคบเข้า ได้แก่ รูป และนาม นั่นเอง

การที่บุคคลได้บรรลุถึงพระโพธิญาณ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือการอุบัติขึ้นของพระพุทธเจ้านั้นเกิดขึ้นได้ยาก ดังนั้น บุคคลผู้จะบรรลุ พระโพธิญาณได้นั้นจึงจำต้องบำเพ็ญบารมีธรรมเป็นเวลานานยิ่ง เมื่อบุคคลผู้นั้นได้ชื่อว่าเป็นพระโพธิสัตว์ นั้นหมายความว่าเขาย่อมต้องประสบกับความลำบากในชีวิต นานับประการ นับตั้งแต่การต้องจำยอมสละทรัพย์สินภายนอกร่างกายเป็นเบื้องต้น จนถึงการยอมสละชีวิตของตนเข้าแลกเป็นที่สุดและการปฏิบัติเช่นนั้นก็ต้องประกอบไปด้วยความเต็มใจของตน หากไม่สามารถปฏิบัติได้ ความหมายของคำว่าพระโพธิสัตว์ในตัวบุคคลนั้นก็ไม่สามารถเกิดขึ้นตามมา แม้พระโพธิสัตว์จะต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ต้องแลกด้วยชีวิตแต่พระโพธิสัตว์ก็ใช่ว่าจะหวาดหวั่นต่อสถานการณ์เช่นนั้นไม่ ตรงกันข้ามพระโพธิสัตว์กลับมีใจมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวพร้อมที่จะเผชิญกับสถานการณ์ที่ประสบอย่างเต็มใจและยินดีด้วยมุ่งมั่นที่จะอุทิศตนเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น โดยหวังให้คุณธรรมความดีที่บำเพ็ญนั้นเป็นปัจจัยให้ได้บรรลุพระสัพพัญญุตญาณในกาลเบื้องหน้า

คุณลักษณะของพระโพธิสัตว์

พระโพธิสัตว์ผู้อยู่ในข่ายที่จะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้านั้นมีองค์ประกอบสำคัญอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตน ๔ ประการ คือ

๑. อุสสาหะ คือ ประกอบไปด้วยความเพียรอันมั่นคง

๒. อุมมังคะ คือ ประกอบไปด้วยปัญญาอันเชี่ยวชาญหาญกล้า

๓. อวัตถานะ คือ ประกอบไปด้วยพระอธิษฐานอันมั่งคงมิได้หวั่นไหว

๔. หิตจริยา คือ ประกอบไปด้วยเมตตาแก่สัตว์เป็นเบื้องหน้า

คุณลักษณะหรือเรียกว่าคุณธรรมทั้ง ๔ ประการนี้เป็นอุปกรณ์หรือวิธีการสำคัญอย่างหนึ่งที่

พระโพธิสัตว์จะต้องปฏิบัติตามอย่างมั่นคงจนกว่าจะบรรลุถึงจุดมุ่งหมายขั้นสูงสุดคือพระโพธิญาณ

ข้อที่ ๑ อุสสาหะ พระโพธิสัตว์เป็นผู้ประกอบไปด้วยความเพียรอันมั่นคงไม่ย่อท้อต่อความลำบากที่เกิดขึ้นในวัตรปฎิบัติของตน เป็นผู้ซื่อตรงมั่นคงต่อเป้าหมายสูงสุด ด้วยความรักความปรารถนาต่อจุดมุ่งหมายสูงสุดคือพระโพธิญาณจึงทำให้พระโพธิสัตว์เป็นผู้มีความอุสสาหะฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ด้วยคุณธรรมเฉพาะตน ไม่มีจิตคิดสยบต่อมารคือกิเลสเป็นต้น อันเป็นความชั่วที่คอยยั่วยุหรือขัดขวางไม่ให้บำเพ็ญความดีอย่างเต็มที่ เป็นผู้ข้ามพ้นปัญหาต่าง ๆ ด้วยความอุสสาหะยิ่ง และเพราะการจะบรรลุถึงความเป็นพระพุทธเจ้าเป็นสิ่งที่ได้โดยยาก แต่หากพระโพธิสัตว์สามารถข้ามพ้นความยากลำบากนั้นไปได้ด้วยความมุ่งมั่นไม่ยอมแพ้ พระโพธิสัตว์ก็สามารถบรรลุถึงความสำเร็จคือความเป็นพระพุทธเจ้าได้อย่างแน่นอน

ข้อที่ ๒ อุมมังคะ พระโพธิสัตว์เป็นผู้ประกอบไปด้วยปัญญา อันเชี่ยวชาญหาญกล้ารู้จักไตร่ตรองคิดหาเหตุผล อย่างรวดเร็วมีศักยภาพ ในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิผลที่ดี ตลอดทั้งรู้จักแยกแยะความดี ความชั่ว ว่าเป็นสิ่งที่ควรทำไม่ควรทำ ถ้าไม่ทำจะมีผลดี ชั่ว มากน้อยแค่ไหน ทำแล้วจะเกิดผลดี เลว ทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นผู้มีความกล้าหาญ ตัดสินปัญหา ที่คิดว่าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นมากที่สุด

ข้อที่ ๓ อวัตถานะ พระโพธิสัตว์เป็นผู้ประกอบไปด้วยพระอธิษฐานอันมั่งคงไม่หวั่นไหวคือเป็นผู้มีจิตอันแน่วแน่มั่นคงในสิ่งที่กำลังกระทำ ไม่คิดละเลิกในสิ่งที่ทำเสียกลางคัน ตราบใดที่ภารกิจอันนั้นยังไม่ถึงที่สุด คือ ความสำเร็จก็ไม่ละทิ้งให้เสียการ อธิษฐานธรรมนี้ย่อมมาพร้อมกับธรรมอีก ๓ ประการ คือ วิริยะ ขันติ และสัจจะ ทั้ง ๔ ประการนี้ เป็นธรรมะที่มีประกอบกันอยู่ เมื่อยกขึ้นข้อหนึ่งก็ย่อมมีอีก ๓ ข้อประกอบอยู่ด้วยเสมอ เมื่อมีความตั้งมั่นในกิจอันใดอันหนึ่งอย่างมั่นคงแล้ว จำต้องกระทำด้วยความมีวิริยะ และอดทนทั้งอดทนต่อการกระทำกิจอันนั้นและอดทนต่อสิ่งยั่วยุต่าง ๆ ที่อาจเป็นตัวขัดขวางไม่ให้กิจที่กระทำดำเนินไปได้อย่างสะดวก สุดท้ายคือ มีความจริงใจที่จะกระทำกิจให้ลุล่วงจนถึงที่สุด กิจนั้นจึงจะสัมฤทธิ์ผลได้

ข้อที่ ๔ หิตจริยา พระโพธิสัตว์เป็นผู้ประกอบด้วยเมตตาสัตว์เป็นเบื้องหน้า เป็นผู้ประพฤติประโยชน์ด้วยคำนึงถึงผู้อื่นเสมอโดยไม่เลือกชนิดผู้รับประโยชน์ พระโพธิสัตว์ถือว่าการบำเพ็ญการช่วยเหลือแก่ผู้อื่นนั้นคือภารกิจที่ต้องกระทำตามหน้าที่ คือเป็นการบำเพ็ญบารมีธรรม

คุณลักษณะทั้ง ๔ ประการนี้ เป็นองค์ประกอบสำคัญในกระบวนการ การบำเพ็ญบารมีของพระโพธิสัตว์ เป็นการสละตนเองเพื่อประโยชน์สุขแก่ผู้อื่นทุกชีวิตอย่างเสมอหน้าเท่าเทียมกันเรื่อยไปจนกว่าจะบรรลุเป้าหมาย คือ ความบริบูรณ์ด้วยปัญญาอันเป็น โลกุตตรสมบัติ คือ พระสัพพัญญุตญาณ

คุณลักษณะที่สำคัญของพระโพธิสัตว์อาจสรุปได้เป็น ๒ ประการ คือ

๑. การบำเพ็ญตนช่วยเหลือสรรพสัตว์ อย่างไร้ขอบเขตหรือประโยชน์ผู้อื่น (ปรัตถะ)

๒. การบำเพ็ญบารมีธรรมเพื่อการบรรลุพระโพธิญาณในอนาคตหรือประโยชน์ตนเอง (อัตตัตถะ) การดำเนินชีวิตของพระโพธิสัตว์มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์อยู่กับภาระที่จะพึงบำเพ็ญเพื่อประโยชน์ ๒ ประการข้างต้น ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่พระโพธิสัตว์ทุกองค์ต้องมีและประโยชน์ทั้งสองนั้นก็มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด กล่าวคือการบำเพ็ญประโยชน์เพื่อผู้อื่นอย่างไร้ขอบเขตก็คือ การได้ชื่อว่าเป็นการบำเพ็ญบารมีธรรมเพื่อตนเอง ตรงกันข้ามการบำเพ็ญบารมีธรรมเพื่อตนเอง ก็คือการได้มีโอกาสอุทิศตนให้เป็นประโยชน์แก่มวลสัตว์ทั้งปวงเช่นเดียวกัน

คุณลักษณะอีกอย่างหนึ่งที่มีในตัวของพระโพธิสัตว์ คุณลักษณะนั้นเรียกว่า

“อัชฌาสัยของพระโพธิสัตว์” มี ๖ อย่าง คือ

๑. อโลภะ พระโพธิสัตว์ทั้งหลายมีอัชฌาสัยประกอบด้วยความไม่โลภ เป็นผู้มีปกติเห็นโทษของความโลภและอยากได้ในอารมณ์ที่น่าชอบพอพึงใจ

๒. อโทสะ พระโพธิสัตว์ทั้งหลายมีอัชฌาสัยประกอบด้วยความไม่โกรธ เป็นผู้มีปกติเห็นโทษของความโกรธ

๓. อโมหะ พระโพธิสัตว์ทั้งหลายมีอัชฌาสัยประกอบด้วยความไม่หลง เป็นผู้มีปกติเห็นโทษของความหลง

๔. เนกขัมมะ พระโพธิสัตว์ทั้งหลายมีอัชฌาสัยในการถือบวช เป็นผู้มีปกติเห็นโทษในการอยู่ครองเรือน

๕. ปวิเวกะ พระโพธิสัตว์ทั้งหลายมีอัชฌาสัยในความสงบ เป็นผู้มีปกติเห็นโทษในการอยู่คลีกับหมู่คณะ

๖. นิสสรณะ พระโพธิสัตว์ทั้งหลายมีอัชฌาสัยในการออกจากทุกข์ เป็นผู้มีปกติเห็นโทษในภพและคติทั้งปวง

อัชฌาสัยทั้ง ๖ ประการ ที่กล่าวมาข้างต้นเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นลักษณะนิสัยที่เป็นพื้นฐานของพระโพธิสัตว์ เป็นองค์ประกอบที่เอื้อต่อการบรรลุเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ง่ายขึ้น อย่างไรก็ตามบุคคลผู้ปรารถนาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจำต้องผ่านการบำเพ็ญตนเป็นพระโพธิสัตว์ก่อน เพื่อให้คุณธรรมเกิดความบริบูรณ์และแก่กล้าอันเป็นการเตรียมความพร้อมที่จะบรรลุพระสัพพัญญุตญาณ และบุคคลผู้จะได้ชื่อว่าเป็นพระโพธิสัตว์นั้น ต้องถึงพร้อมด้วยคุณสมบัติเบื้องต้นแห่งการทำให้เป็นพระโพธิสัตว์ซึ่งเรียกว่า อัฏฐธัมมสโมธานิ คือ การประชุมรวมกันของธรรม ๘ ประการ ธรรมในที่นี้หมายถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เมื่อพร้อมมูลอยู่ในบุคคลใดแล้วก็ยังผลให้บุคคลนั้นได้ชื่อว่าเป็น "นิยตโพธิสัตว์" คือพระโพธิสัตว์ผู้ที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าอย่างแน่นอน คุณสมบัติเบื้องต้นหรือองค์ประกอบ ๘ ประการนั้น มีดังนี้

๑. ความเป็นมนุษย์ คือ บุคคลผู้ตั้งจิตปรารถนาบรรลุพระโพธิญาณนั้น จะต้องดำรงภาวะเป็นมนุษย์ จะเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานหรือเทวดา ความปรารถนาไม่สามารถสำเร็จได้

๒. ความถึงพร้อมด้วยเพศ คือ แม้จะเกิดเป็นมนุษย์ก็ตามแต่ก็จำกัดเฉพาะเพศบุรุษเท่านั้น จะเป็นสตรีบัณเฑาะก์ หรืออุภโตพยัชชนก(คนสองเพศ) ความปรารถนาก็หาสำเร็จไม่เช่นกัน

๓. เหตุ คือ มีอรหัตตูปนิสัย อันได้แก่ มีความพร้อมหรือมีศักยภาพพอที่จะสามารถบรรลุความเป็นพระอรหันต์ได้ในอัตภาพที่กำลังเป็นอยู่หรือในขณะนั้นหากมีความปรารถนา

๔. การเห็นพระศาสดา คือ การได้เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่งแล้วตั้งความปรารถนาความเป็นพระพุทธเจ้าในสำนักของพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น จะตั้งความปรารถนา ณ สถานที่นอกจากนี้ เช่นโคนต้นไม้เป็นต้นย่อมไม่สำเร็จ

๕. การบรรพชา คือ การต้องครองเพศเป็นบรรพชิตหรือกำลังถือบวชเท่านั้น จะอยู่ในเพศคฤหัสถ์แล้วตั้งความปรารถนาก็ย่อมไม่สำเร็จ

๖. การสมบูรณ์ด้วยคุณ คือ ถึงพร้อมด้วยคุณสมบัติ อันได้แก่การได้บรรลุอภิญญา ๕ และสมาบัติ ๘ แล้วตั้งความปรารถนาจึงจะสำเร็จได้

๗. การกระทำที่ยิ่งใหญ่ คือ การกระทำบุญอันยิ่งด้วยชีวิต อันได้แก่การได้บริจาคชีวิตถวายแด่พระพุทธเจ้าที่เรียกว่าการกระทำอันยิ่งใหญ่

๘. ความพอใจ คือ มีฉันทะความพอใจอันใหญ่หลวง มีอุตสาหะและความพยายามที่จะบรรลุถึงพระโพธิญาณ คือ ความรักความปรารถนาที่จะบรรลุสัพพัญญุตญาณอย่างแรงกล้า แม้ว่าจะมีอุปสรรคที่ยากต่อการฝ่าฟันก็ไม่ยอมแพ้

องค์ประกอบของธรรม ๘ ประการนี้เป็นองค์คุณที่จะทำบุคคลให้เป็น **“นิยตโพธิสัตว์”** จะขาดเสียซึ่งข้อใดข้อหนึ่งก็จะไม่สมบูรณ์ กล่าวคือ ความเป็นพระโพธิสัตว์ผู้มีพระโพธิญาณเป็นเบื้องหน้าก็เป็นอันเกิดขึ้นไม่ได้ กล่าวโดยสรุป คือ บุคคลผู้ได้ชื่อว่าเป็นพระโพธิสัตว์ต้องเริ่มต้นด้วยความถึงพร้อมด้วยคุณสมบัติดังกล่าวแล้ว จึงเริ่มดำเนินการบำเพ็ญบารมีธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า (พุทธการกธรรม) ๑๐ ประการ เป็นลำดับต่อไป อนึ่งประเด็นคุณสมบัติที่จะทำบุคคลให้เป็นพระโพธิสัตว์นี้ ในฝ่ายเถรวาท(หินยาน) มีคติว่าบุคคลผู้นั้นต้องสมบูรณ์ด้วยคุณสมบัติ ๘ ประการดังกล่าวแล้วเป็นเบื้องต้นก่อนจึงจะเป็นพระโพธิสัตว์ได้ แต่ในคติฝ่ายอาจาริยวาท (มหายาน) นั้นมีคติว่าทุกคนสามารถบำเพ็ญตนเป็นพระโพธิสัตว์ได้เหมือนกันโดยไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติข้างต้นครบ คตินิยมในฝ่ายอาจาริยวาทนั้นมักให้ความสำคัญกับความเป็นพระโพธิสัตว์เป็นอย่างมาก เพราะต้องการบำเพ็ญบารมีเพื่อเป็นพระพุทธเจ้าโดยหวังจะได้ช่วยขนสรรพสัตว์ให้พ้นทุกข์ได้คราวละ มากๆ ดังนั้นคติแห่งการดำเนินชีวิตของนิกายมหายานจึงมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่การบำเพ็ญตนเป็นพระโพธิสัตว์เป็นสำคัญ อีกทั้งประเด็นเรื่องบารมีก็มีความแตกต่างจากคติในฝ่ายเถรวาทในส่วนขององค์ธรรมแม้จะมีจำนวนเท่ากันก็ตาม ซึ่งฝ่ายมหายานนั้นได้แบ่งจำนวนบารมีไว้เป็น ๒ ประเภท คือ

(๑) บารมีประเภทหลัก และ **(๒) บารมีประเภทรอง** ดังนี้

บารมีประเภทหลัก ได้แก่

๑. ทานบารมี (การเสริมสร้างความเป็นคนเสียสละ)

๒. สีลบารมี (การเสริมสร้างชีวิตแห่งความมีระเบียบวินัย)

๓. ขันติบารมี (การเสริมสร้างความเข้มแข็ง-อดทน)

๔. วิริยบารมี (การเสริมสร้างความกล้าหาญ)

๕. ฌานบารมี (การเสริมสร้างสมาธิจิต)

๖. ปัญญาบารมี (การเสริมสร้างปัญญาชั้นสูง)

สำหรับบารมีประเภทรอง ได้แก่

๑. อุปายบารมี (การเสริมสร้างความคิดริเริ่ม)

๒. ปณิธานบารมี (การเสริมสร้างความมีอุดมการณ์ของชีวิต)

๓. พลบารมี (การเสริมสร้างปัญญาขั้นต้น)

๔. ญาณบารมี (การเสริมสร้างปัญญาขั้นต้น)

โดยลักษณะทั่ว ๆ ไป แนวคิดเรื่องพระโพธิสัตว์ของทั้งสองนิกายนี้ จึงมีความแตกต่างกัน

พระโพธิสัตว์ในนิกายเถรวาทมี ๓ ประเภทสำคัญ คือ

๑. อุคฆติตัญญูโพธิสัตว์ ได้แก่ พระโพธิสัตว์ประเภทมีปัญญามากกว่าศรัทธา พระโพธิสัตว์ ประเภทนี้ใช้เวลาบำเพ็ญบารมีน้อยกว่าพระโพธิสัตว์ประเภทอื่น เมื่อตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วเรียกว่า **พระปัญญาธิกะพุทธเจ้า**

๒. วิปจิตัญญูโพธิสัตว์ ได้แก่ พระโพธิสัตว์ประเภทมีศรัทธามากกว่าปัญญา พระโพธิสัตว์ประเภทนี้ใช้เวลาในการบำเพ็ญบารมีมากกว่า อุคฆติตัญญูโพธิสัตว์ แต่น้อยกว่า เนยยโพธิสัตว์ เมื่อตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว เรียกว่า **พระสัทธาธิกะพุทธเจ้า**

๓. เนยยโพธิสัตว์ ได้แก่ พระโพธิสัตว์ประเภทมีความเพียรมากกว่าปัญญา ใช้เวลาในการบำเพ็ญบารมีมากกว่าทั้งสองจำพวกข้างต้น เมื่อตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว เรียกว่า **พระวิริยาธิกะพุทธเจ้า**

สำหรับเกณฑ์การแบ่งประเภทพระโพธิสัตว์ข้างต้นนี้เป็นไปโดยอาศัยหลักดังต่อไปนี้

๑. ระยะเวลาในการบำเพ็ญบารมี จนกระทั่งได้ตรัสรู้ธรรมเร็วหรือช้ากว่ากัน

๒. อินทรียธรรมที่เป็นตัวนำในการตรัสรู้ธรรมมีมากน้อยแตกต่างกันคือ ปัญญา ศรัทธา วิริยะ

กระบวนการในการบำเพ็ญบารมีของพระโพธิสัตว์

ระยะเวลาแห่งการบำเพ็ญบารมีของพระโพธิสัตว์ทุกองค์นั้นต้องใช้เวลาในการสั่งสมบารมีเพื่อให้เกิดความแก่กล้าเป็นเวลานาน กล่าวคือ ถ้ายังมิได้ถึงกำหนด ๔ อสงไขยแสนกัปป์ หรือ ๘ อสงไขยแสนกัป หรือ ๑๖ อสงไขยแสนกัปป์อย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว จะให้ทานอันยิ่งเหมือนด้วยทานของพระเวสสันดรทุก ๆ วันก็ดี จะบำเพ็ญพระบารมีอันยิ่งให้เสมอด้วยทานนั้นทุก ๆ วันก็ดี ด้วยหวังจะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าเร็ว ๆ นั้นก็ไม่สำเร็จ อันเปรียบเสมือนต้นไม้ต้นเล็กซึ่งยังไม่ถึงเวลาแห่งการผลิตดอกออกผล แม้บุคคลจะหมั่นบำรุงรักษาโดยการใส่ปุ๋ยหรือพรวนดินให้มากสักเพียงใดก็ไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะต้นไม้นั้นยังไม่มีภาวะแห่งความพร้อมที่จะออกผล ในระหว่างนั้นพระโพธิสัตว์ต้องพบกับความยุ่งยากต่าง ๆ นานัปการซึ่งเปรียบเสมือนข้อทดสอบความมุ่งมั่นจริงใจในการปฏิบัติ คติอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นกล้าหาญของพระโพธิสัตว์ต่อการไม่ยอมจำนนต่ออุปสรรคต่าง ๆ คือการยอมสละได้แม้ที่สุดคือชีวิต

กระบวนการในการบำเพ็ญบารมีของพระโพธสัตว์เริ่มต้นขึ้นหลังจากที่พระโพธิสัตว์ประกอบพร้อมด้วยคุณสมบัติ ๘ ประการ โดยบริบูรณ์แล้ว จากนั้นพระโพธิสัตว์จึงได้เริ่มตั้ง

ปณิธานคือ ความมั่นคง แน่วแน่ ไม่เปลี่ยนแปลง หรือความมุ่งมั่นตั้งใจจริงซึ่งในฝ่ายพุทธศาสนามหายานเรียกปณิธานของพระโพธิสัตว์นี้ว่า **มหาจตุรปณิธาน** มี ๔ ประการ คือ

๑. เราจะละกิเลสทั้งหลายให้หมดสิ้น

๒. เราจะตั้งใจศึกษาพระธรรมทั้งหลายให้เจนจบ

๓. เราจะโปรดสรรพสัตว์ทั้งหลายให้สิ้น

๔. เราจะบำเพ็ญตนให้บรรลุถึงอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานทั้ง ๔ ข้อนี้ กล่าวได้ว่าอยู่ในฐานะเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของพระโพธิสัตว์ และเปรียบเสมือนสิ่งอันเป็นเครื่องกระตุ้นความมุ่งมั่นทะเยอทะยานอันแรงกล้าในการบำเพ็ญบารมีธรรมของผู้เป็นพระโพธิสัตว์ และพระโพธิสัตว์จะต้องมีปณิธานทั้ง ๔ ข้อนี้โดยหน้าที่ของตน

ข้อที่ ๑. พระโพธิสัตว์ในฐานะผู้จะตรัสรู้สัจธรรม อยู่เหนือกิเลสเครื่องเศร้าหมองทั้งหลายจึงต้องบำเพ็ญธรรมให้แก่กล้าอันเป็นเครื่องทำลายกิเลสทั้งหลายให้หมดสิ้นเพื่อทำให้ตนเองบริสุทธิ์หมดจด เป็นที่พึ่งแก่สรรพสัตว์ได้

ข้อที่ ๒. พระโพธิสัตว์ทั้งหลายจะต้องศึกษาธรรม คือความจริงของชีวิตให้เกิดความแจ่มแจ้งแทงตลอดให้เห็นซึ่งความจริงในธรรมชาติ จะต้องเป็นผู้ขวนขวายค้นคว้าหาความรู้จนถึงที่สุดคือความรู้ทุกอย่าง (สัพพัญญุตญาณ) อันเป็นส่วนประโยชน์ตน

ข้อที่ ๓. พระโพธิสัตว์เมื่อพัฒนาตัวเองจนถึงที่สุดกล่าว คือ เป็นผู้บรรลุพระโพธิญาณอันได้ชื่อว่า ถึงฝั่ง คือ พระนิพพานแล้ว เป็นผู้ถึงที่สุดแห่งความปรารถนาที่ได้ตั้งไว้แล้ว ก็เป็นผู้มีปัญญาความสามารถจะต้องใช้ปัญญาความสามารถนำเอาความจริงที่ได้ค้นพบนั้นไปเผยแผ่แก่มวลสัตว์ทั้งหลายผู้อยู่ในวังวนแห่งความทุกข์ ให้พบกับความสุขที่แท้จริง

ข้อที่ ๔. พระโพธิสัตว์ คือ ผู้จะได้เข้าถึงแดนพุทธภูมิ ได้แก่การตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตอย่างแน่นอนหากพระโพธิสัตว์มีความมุ่งมั่นที่จะบรรลุถึงเป้าหมายนั้นอย่างไม่เปลี่ยนแปลง อีกทั้งความปรารถนาของพระโพธิสัตว์ที่ต้องการเข้าถึงพุทธภูมิ คือการบรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณนั้นเพราะต้องการช่วยเหลือสรรพสัตว์ให้พ้นจากทุกข์ เพราะการช่วยเหลือสรรพสัตว์ทั้งหลายของพระโพธิสัตว์เป็นการช่วยเหลือที่เปี่ยมด้วยประสิทธิภาพมากกว่าพระอรหันต์และพระปัจเจกพระพุทธเจ้า โดยเฉพาะพระปัจเจกพุทธเจ้าไม่สามารถที่จะช่วยเหลือสรรพสัตว์ได้เลย เพราะพระปัจเจกพุทธเจ้านั้น เป็นผู้มีปัญญาเห็นสัจธรรมเฉพาะตัวเอง แต่ไม่สามารถชี้แจงแสดงนัยแห่งสัจธรรมให้แก่ผู้อื่นได้เห็นตามได้โดยเหตุที่พระปัจเจกพระพุทธเจ้าทั้งหลายนั้นตรัสรู้แต่อรรถรสสิ่งเดียว มิได้ตรัสรู้ธรรมรสจึงมิอาจจะยกพระโลกุตตรธรรมขึ้นสู่บัญญัติได้

พระโพธิสัตว์ คือ ผู้ที่ยึดถือเอาพระพุทธเจ้าเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต พระพุทธเจ้าคือบุคคลในอุดมคติของพระโพธิสัตว์ที่พระโพธิสัตว์จะต้องบำเพ็ญบารมีธรรมให้ครบถ้วนบริบูรณ์ เพื่อก้าวเข้าสู่ฐานะอันเป็นความสำเร็จสูงสุดเช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ แล้วดำเนินตามพุทธกิจที่พึงปฏิบัติ คือ การกระทำตามปณิธานที่ได้วางไว้ กล่าวคือ **จักได้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วทำการช่วยเหลือสัพพสัตว์ให้ข้ามพ้นวัฏฏะสงสาร**

บารมี ๑๐ ประการของโพธิสัตว์

การบำเพ็ญประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น เรียกว่า การบำเพ็ญคุณธรรมที่จะทำให้เป็นพระพุทธเจ้า (พุทธการกธรรม) หรือเรียกว่า บารมี บารมีธรรมที่พระโพธิสัตว์จะต้องบำเพ็ญให้บริบูรณ์มี ๑๐ ประการ คือ

๑. **ทาน** ได้แก่ การสละให้สิ่งที่สละให้มี ๓ ระดับ คือ

- ทรัพย์สิ่งของภายนอก
- อวัยวะในร่างกายของตน
- ชีวิตตนเอง หรือสิ่งเสมอด้วยชีวิตตน คือ บุตร ภรรยา

๒. **ศีล** ได้แก่ คุณธรรมเครื่องปราบกิเลสอย่างหยาบ ได้แก่ กิเลสที่เกิดขึ้นแล้ว ทำให้ไม่สามารถยับยั้งใจไว้ได้ต้องลงมือกระทำความชั่ว ไม่ว่าจะเป็นทางกายหรือทางวาจา ศีลที่พระโพธิสัตว์รักษามี ๒ คือ

- นิจศีล (ศีล ๕)
- อุโบสถศีล (ศีล ๘)

๓. **เนกขัมมะ** ได้แก่ การออกจากกาม มี ๒ คือ

- ออกจากกามโดยสละบ้านเรือนออกบวช
- ออกจากกามโดยบำเพ็ญสมาธิจนได้บรรลุฌาน

๔. **ปัญญา** ได้แก่ ความรอบรู้ ความรู้อย่างลึกซึ้ง มี ๓ คือ

- สุตมยปัญญา ปัญญาอันเกิดจากการศึกษาเล่าเรียน
- จินตามยปัญญา ปัญญาอันเกิดจากการคิดพิจารณา
- ภาวนามยปัญญา ปัญญาอันเกิดจากการฝึกจิต อบรมจิต

๕. **วิริยะ** ได้แก่ ความพากเพียรพยายาม การกระทำอย่างต่อเนื่อง ในทางที่ถูกต้อง เรียกว่า สัมมัปปธาน มี ๔ อย่างคือ

- สังวรปธาน เพียรระวังไม่ให้บาปเกิดขึ้น

- ปหานปธาน เพียรละบาปที่เกิดขึ้นแล้ว

- ภาวนาปธาน เพียรทำบุญให้เกิดขึ้น

- อนุรักขนาปธาน เพียรรักษาการทำบุญไว้ต่อเนื่อง

๖. **ขันติ** ได้แก่ ความอดทนมี ๓ คือ

- ตีติกขาขันติ ความอดทนแบบอดกลั้นต่ออารมณ์อันไม่พึงประสงค์ต่างๆ

- ตบะขันติ ความอดทนด้วยอำนาจตะบะ คือ สมาธิข่มใจ ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจกิเลส

- อธิวาสนะขันติ ความอดทนระงับยับยั้งไม่ให้กิเลสเกิดขึ้นเลยแม้ต้องเอาชีวิตเข้าแลก

๗. **สัจจะ** ได้แก่ ความจริง ความเที่ยงแท้ หมายถึง ความจริงใจ พูดและทำตามความคิด

๘. **อธิษฐาน** ได้แก่ ความตั้งมั่น ความมั่นคง ไม่หวั่นไหว ในความคิด กระทำสิ่งใดก็ทำจนบรรลุเป้าหมาย

๙. **เมตตา** ได้แก่ ความรัก ความปรารถนาดี ด้วยอำนาจคุณธรรม ไม่ใช่รักและปรารถนาดีด้วยอำนาจกามราคะ

๑๐. **อุเบกขา** ได้แก่ ความวางเฉย ความปล่อยวาง หมายถึง อาการที่จิตเป็นกลาง ไม่ยึดใน ความดีที่ตนเองได้กระทำลงไป และไม่ทุกข์ใจในการทำผิดซึ่งพลาดพลั้งเกิดขึ้น

บารมีทั้ง ๑๐ ประการข้างต้นพระโพธิสัตว์จะต้องบำเพ็ญด้วยความเสียสละตนเองเป็นอย่างยิ่งอันเป็นส่วนของความเมตตากรุณาต่อปวงสัตว์ และจะต้องฝึกหัดบำเพ็ญบารมีอันนั้นให้เกิดเป็นความต่อเนื่อง และจะต้องปฏิบัติให้ได้ตั้งแต่ระดับสามัญ (บารมี) จนถึงระดับที่กระทำได้ยากสุด (ปรมัตถบารมี) ดังที่กล่าวไว้ตอนต้นแล้ว พระโพธิสัตว์จะต้องปฏิบัติได้เพื่อให้เกิดคุณธรรมแก่กล้าอันเป็นปีนปัจจัยให้เกิดโลกุตตรปัญญา คือความเป็นพุทธะในที่สุด และหากพระโพธิสัตว์ไม่สามารถบำเพ็ญบารมีทั้งสิบนี้ให้ครบถ้วนก็ไม่มีทางที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

คุณธรรมหรือบารมีของพระโพธิสัตว์แม้มีถึง ๑๐ ประการแต่เมื่อจัดรวมเข้าด้วยกันแล้วก็มีข้อที่เป็นหลักคลุมข้ออื่นทั้งหมด ๒ อย่าง คือ

๑. **กรุณา** คือ เห็นแก่ผู้อื่น มุ่งจะบำบัดทุกข์นำสุขมาให้แก่สรรพสัตว์

๒. **ปัญญา** คือ ฝึกตนยิ่งขึ้นไปด้วยใฝ่รู้ตลอดเวลาให้มีปัญญารู้แจ้งธรรม มองเห็นถูกต้องว่า อะไรเป็นประโยชน์ อะไรไม่เป็นประโยชน์แท้จริงแก่สรรพสัตว์ที่ตนจะทำประโยชน์ให้

ในขณะที่พระโพธิสัตว์บำเพ็ญบารมี ๑๐ ก็มุ่งหวังที่จะช่วยเหลือหมู่สัตว์ทั้งปวงให้ได้รับโลกิยะสุขเพื่อพระโพธิสัตว์ได้บรรลุความดีคือพระโพธิญาณอันเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุด แล้วก็คิดหวังจะช่วยเหลือสรรพสัตว์ให้ได้รับโลกุตตระสุขเช่นที่พระองค์ได้รับ กล่าวคือ แม้ขณะบำเพ็ญบารมีก็ดี แม้ได้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายตามที่หวังแล้วก็ดี ทั้ง ๒ ประการนี้ก็เป็นไปเพื่อบำเพ็ญประโยชน์แก่หมู่สัตว์ทั้งสิ้นอันเป็นส่วนของพระกรุณา

การบำเพ็ญบารมีทั้ง ๑๐ ประการดำเนินไปได้อย่างถูกต้องตามหลักวิธี และเกิดผลสัมฤทธิ์ในที่สุดก็ด้วยเหตุที่พระโพธิสัตว์รู้จักใช้ปัญญาคิดหาเหตุผลไตร่ตรองความเป็นไปของกระบวนการการบำเพ็ญบารมีว่า ในสถานการณ์ที่เผชิญนั้นควรแสดงออกอย่างไรจึงจะถูกต้องเหมาะสมและเป็นปัจจัยเอื้อให้ได้บรรลุถึงซึ่งพระโพธิญาณ ถ้าสถานการณ์นั้นทำให้พระโพธิสัตว์ไตร่ตรองแล้วว่าการสละชีวิตเท่านั้น จะเป็นทางรอดของสัตว์ผู้เผชิญความทุกข์และถูกหลักการแห่งการบำเพ็ญบารมี พระโพธิสัตว์ก็สามารถทำได้อันเป็นส่วนของพระปัญญาที่ไตร่ตรองไว้ดีแล้ว

บารมี ๑๐ ประการนี้ เป็นอุดมคติธรรมของพระโพธิสัตว์ คือ เป็นธรรมที่พระโพธิสัตว์ทุกองค์ต้องบำเพ็ญเป็นหลักธรรมสำหรับยึดเหนี่ยวปฏิบัติเพื่อการบรรลุสัจธรรมกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ พระโพธิสัตว์ได้ยึดเอาหลักธรรมทั้ง ๑๐ ประการนี้ เป็นข้อปฏิบัติเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดปัญหา หรือความยากลำบาก ในการตัดสินใจกระทำ บารมีทั้ง ๑๐ ประการนี้ เป็นคุณธรรมสำคัญที่จะทำให้พระโพธิสัตว์ได้ก้าวไปสู่ พุทธภาวะ หรือบรรลุพระโพธิญาณ พระโพธิสัตว์ได้ปฏิบัติในบารมีธรรมเหล่านั้นครบทั้ง ๑๐ อย่าง คือ ไม่น้อยกว่าหรือมากกว่า ๑๐ ประการ บารมีธรรมทั้ง ๑๐ ประการข้างต้นพระโพธิสัตว์ต้องบำเพ็ญให้ครบ จะขาดเสียซึ่งข้อใดข้อหนึ่งไปไม่ได้เพราะเป็นการไม่ครบองค์คุณ ซึ่งระดับการปฏิบัติก็สามารถจัดแบ่งได้ตามคุณภาพหรือความเข้มข้นเป็น ๓ ระดับ คือ

๑. ระดับบารมีหรือระดับสามัญ

๒. ระดับอุปบารมี หรือ ระดับกลาง

๓. ระดับปรมัตถบารมี หรือ ระดับสูงสุด

ระดับสามัญ เป็นระดับอันมีความยากลำบากน้อยสุดคือต้องสละวัตถุภายนอก **ระดับปานกลาง** เป็นระดับอันมีความยากลำบากกว่าระดับแรก คือต้องแลกด้วยอวัยวะทางร่างกายและสุดท้าย **ระดับสูงสุด**ซึ่งมีความยากลำบากที่สุด เพราะต้องเสียสละซึ่งชีวิตหรือสิ่งเสมอด้วยชีวิต คุณธรรมหรือพุทธการกธรรม ๑๐ ประการดังกล่าว **พระโพธิสัตว์ต้องปฏิบัติได้ทั้ง ๓ ระดับ**

คือ สามัญ ปานกลาง และสูงสุด ดังนั้น การบำเพ็ญบารมีอันเป็นเครื่องบ่มพระโพธิญาณ เหล่านี้จึงจัดเป็น **บารมี ๑๐ อุปบารมี ๑๐ และปรมัตถบารมี ๑๐ เมื่อรวมกันจะกลายเป็นบารมี ๓๐ ทัส อานิสงส์ บารมี ๓๐ ทัส ของพระนิยตะโพธิสัตว์**

พระนิยตะโพธิสัตว์เมื่อได้รับพุทธพยากรณ์เป็นครั้งแรก จะมีอานิสงส์ ๑๘ อย่าง ตลอดจนได้ตรัสรู้ เป็นพระพุทธเจ้า ได้แก่

๑. เมื่อเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมไม่เกิดเป็นคนมีจักษุบอดมาแต่กำเนิด

๒. ไม่เป็นหูหนวกแต่กำเนิด

๓. ไม่เป็นคนบ้า

๔. ไม่เป็นคนใบ้

๕. ไม่เป็นคนง่อยเปลี้ย

๖. ไม่เกิดในมิลักขประเทศคือประเทศป่าเถื่อน

๗. ไม่เกิดในท้องนางทาสี (แต่เกิดในฐานะคนจันทาลได้ ดัง พระโพธิสัตว์ มาตังคะฤาษี ท่านเป็นบุตรคนจันทาล แต่ไม่ได้เป็นนางทาสี)

๘. ไม่เป็นนิยตมิจฉาทิฐิ

๙. ไม่เป็นสตรีเพศ

๑๐. ไม่ทำอนันตริยกรรม

๑๑. ไม่เป็นโรคเรื้อน

๑๒. เมื่อเกิดเป็นสัตว์เดียรฉาน มีกายไม่เล็กกว่านกกระจาบ และ ไม่ใหญ่ไปกว่าช้าง

๑๓. ไม่เกิดใน ขุปปิปาสิกเปรต นิชฌามตัณหิกเปรต และกาลกัญจิกาสุรกาย

๑๔. ไม่เกิดในอเวจีนรก และโลกันตนรก

๑๕. ไม่เกิดเป็นเทวดาใน กามาพจรสวรรค์ ไม่เกิดเป็นเทวดาที่นับเข้าในเทวดาพวกหมู่มาร

๑๖. เมื่อเกิดเป็นรูปพรหม จะไม่เกิดใน ปัญจสุทธวาสพรหมโลก(พรหมชั้นอนาคามี) และอสัญญสัตตาภูมิพรหม(มีแต่รูปอย่างเดียว)

๑๗. ไม่เกิดในอรูปพรหมโลก

๑๘. ไม่เกิดในจักรวาลอื่น

อานิสงส์พิเศษอีกอย่างหนึ่งของนิยตโพธิสัตว์ คือ การทำอธิมุตตกาลกริยาคือเมื่อท่านเกิดเป็นเทวดาหรือพระพรหม จะเกิดความเบื่อหน่าย ในการเสวยสุขนั้น ปรารถนาที่จะสร้างบารมีในโลกมนุษย์ ท่านก็สามารถทำการอธิมุตต คืออธิษฐานให้จุติ (ตายจากการเป็นเทพ)

มาเกิดเป็นมนุษย์ได้ทันที ได้โดยง่าย ซึ่งเหล่าเทพเทวดาอื่นๆ ไม่สามารถทำอย่างนี้ได้

แม้จะมีความยากลำบากเพียงไร พระโพธิสัตว์ก็สามารถปฏิบัติได้อย่างไม่ขัดเคืองใจ และกลับเป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายสำหรับพระโพธิสัตว์ผู้มุ่งมั่นต่อพระโพธิญาณ อีกทั้งบุคคลผู้ได้ชื่อว่า เป็นพระโพธิสัตว์ย่อมเห็นพระโพธิญาณ เป็นสิ่งสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด แม้กระทั่งชีวิต และสิ่งเสมอด้วยชีวิต คือ บุตร และภรรยา ไม่ใช่ว่าชีวิตและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของตนจะไม่สำคัญนะ แต่เพราะตนเล็งเห็นว่า พระโพธิญาณ มีความสำคัญกว่ายิ่งนัก เพราะเป็นหนทางที่จะทำให้ชีวิตทั้งของตนและผู้อื่นพบกับความสุขที่แท้จริงและชั่วนิรันดร์ได้ ความตั้งใจมั่นในการบำเพ็ญซึ่งบารมีของพระโพธิสัตว์ผู้ยอมสละได้แม้ชีวิตตนและสิ่งอันเสมอด้วยชีวิตคือบุตรและภรรยา จึงเปรียบเสมือนการที่บุคคลได้เผชิญกับโรคร้ายซึ่งเปรียบเสมือนความทุกข์ในวัฏฏสงสาร แต่มีความประสงค์ที่จะหายขาดจากโรคร้ายนั้นซึ่งเปรียบเสมือนความต้องการที่จะพ้นจากวังวนของวัฏฏสงสาร ก็จำเป็นที่จะต้องทนทุกข์ทรมานจากการเยียวยาที่มีฤทธิ์แรงครั้งใหญ่ เพื่อกลับสู่ภาวะปกติทางร่างกายและมีความสุขดังเดิมตลอดไป ซึ่งเปรียบเสมือนกับการบรรลุถึงพุทธภาวะซึ่งหมายถึงการเข้าสู่นิพพานฉะนั้น จะเห็นได้ว่า บุคคลผู้ได้ชื่อว่า เป็นพระโพธิสัตว์นั้นคือผู้ดำเนินชีวิตเพื่ออุทิศตนให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นอย่างแท้จริง ตามปณิธาน ๔ ประการ (มหาจตุรปณิธาน) คือเครื่องยืนยันถึงความหมายข้อนี้ การยอมเสียสละตนเพื่อสรรพสัตว์ของพระโพธิสัตว์มิใช่เกิดมีขึ้นเพียงคราวใดคราวหนึ่งในบรรดา ๒ คราว กล่าวคือ **ในคราวเป็นพระโพธิสัตว์กำลังบำเพ็ญบารมี** พระโพธิสัตว์ก็ทรงมีกรุณาธรรมอันไร้ขอบเขตแก่ปวงสัตว์ผู้ทุกข์ยาก และ**ในคราวเมื่อได้ตรัสรู้ธรรรมเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว** พระโพธิสัตว์ก็มิได้ทอดทิ้งสัตว์โลกผู้มืดบอดไปด้วยอวิชชาให้เผชิญกับความทุกข์ของชีวิต แต่พระโพธิสัตว์ก็ได้ชี้หนทางเครื่องพ้นจากวังวนแห่งความทุกข์แก่มวลสัตว์ด้วยมหากรุณาคุณ พระโพธิสัตว์หาใช่อาศัยบารมีธรรมที่ตนได้บำเพ็ญช่วยเหลือสรรพสัตว์เพื่อการบรรลุพระโพธิญาณแล้วเสวยโลกุตตรสุขแต่เพียงผู้เดียวไม่ แต่เจตจำนงของพระโพธิสัตว์ในชั้นแรกคือการบำเพ็ญตนช่วยเหลือผู้อื่นเพื่อให้เป็นบารมีธรรมที่สมบูรณ์ อันเป็นเครื่องค้ำหนุนให้ตนบรรลุพระสัพพัญญุตญุตญาณก่อน แล้วจึงดำเนินการช่วยเหลือสัตว์ทั้งปวงให้บรรลุความสุขอันเป็นความสุขอย่างแท้จริงเหมือนที่ตนได้บรรลุถึงเป็นชั้นที่สองต่อไป

จุดมุ่งหมายสูงสุดในการบำเพ็ญบารมีของพระโพธิสัตว์ คือ การได้บรรลุถึงพุทธภาวะอันได้แก่การได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า การเข้าถึงพุทธภาวะเป็นสิ่งพึงปรารถนาของพระโพธิสัตว์เพราะความเป็นพระพุทธเจ้าเป็นอุดมภูมิที่อยู่ในอุดมคติของพระโพธิสัตว์ทุกองค์ การบำเพ็ญบารมี

ทุกครั้งพระโพธิสัตว์จะปรารภถึงพุทธภูมิ การบำเพ็ญบารมีแต่ละคราวนั้นพระโพธิสัตว์มิได้หวังผลอย่างอื่นเป็นจุดมุ่งหมายหลักอันเบี่ยงไปจากความปรารถนาพระสัพพัญญุตญาณ

ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า ความปรารถนาพระสัพพัญญุตญาณก็คือ ความปรารถนาความสุขให้เกิดแก่มวลสรรพสัตว์เพราะการหวังที่จะได้บรรลุพระสัพพัญญุตญาณ คือ ความต้องการที่ช่วยเหลือสัตว์ทั้งมวลให้พ้นจากทุกข์อันเป็นทุกข์ประจำ คือ เกิด แก่ เจ็บ ตาย อย่างถูกวิธี แต่ทั้งนี้พระโพธิสัตว์มีความจำเป็นที่จะต้องช่วยเหลือตัวเองพัฒนาตัวเองให้สามารถเป็นที่พึ่งของตัวเองได้เสียก่อน จึงจะสามารถแนะนำหรือช่วยเหลือผู้อื่นได้ อุปมาเหมือนบุคคลจะช่วยเหลือผู้อื่นขึ้นจากตมได้นั้น จะต้องช่วยเหลือตัวเองให้พ้นจากตมนั้นเสียก่อน ฉะนั้น พระโพธิสัตว์บำเพ็ญบารมีธรรมทั้งหลายด้วยมีความปรารถนาพระโพธิญาณเป็นเหตุปรารภทำให้พระโพธิสัตว์มีความมุ่งมั่นจริงใจต่อวัตรปฏิบัติในบารมี ในขณะเดียวกันบารมีธรรมทั้งหลายก็เป็นเหตุแห่งความสัมฤทธิ์ คือ การบรรลุพระโพธิญาณ จึงกล่าวได้ว่า การบำเพ็ญบารมีธรรมกับความใคร่ปรารถนาซึ่งพระโพธิญาณเป็นเหตุปัจจัยหนุนเนื่องแก่กันและกันให้เกิดขึ้น(บังเกิดความอยากให้สัตว์ทั้งหลายพ้นจากกองทุกข์ทั้งปวง)

เมื่อกล่าวถึงจุดมุ่งหมายแห่งการบำเพ็ญบารมีของพระโพธิสัตว์แล้วจะเห็นได้ว่าย่อมเป็นไปเพื่อ

๑. การตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณของพระโพธิสัตว์เองก่อน

๒. การรื้อขนปวงชนทั้งหลายทั้งปวงออกไปจากห้วงทุกข์ระทมแห่งการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ

จุดมุ่งหมายทั้งสองนี้เป็นสิ่งที่บุคคลผู้เป็นพระโพธิสัตว์มีเหมือนกัน เพราะพระโพธิสัตว์ทุกองค์ได้ชื่อว่าเป็นนิยตโพธิสัตว์คือสัตว์ที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าอย่างแน่นอนหากไม่ละทิ้งความพยายามเสียก่อนในระหว่างสร้างบารมี(เรียกว่าอธิษฐานลาพุทธภูมิ) จะต้องทำหน้าที่ของความเป็นพระโพธิสัตว์

ปัจจุบันพระคณาจารย์ที่ตั้งจิตมุ่งสู่พุทธภูมิ ปรารถนาโพธิญาณเพียรสร้างบารมีเพื่อช่วยสรรพสัตว์ มีมากมายหลายท่าน และมีอยู่ท่านหนึ่งที่ผมที่ได้รับรู้ถึงปฏิปทาแนวทางการปฏิบัติด้านโพธิญาณเด่นชัดมาก นั้นคือพระเดชพระคุณหลวงตาม้า วิริยะธโร วัดพุทธพรหมปัญโญ (วัดถ้ำเมืองนะ) อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่ หลวงตาม้า วิริยะธโร ท่านเป็นศิษย์สืบทอดแนวทางการปฏิบัติของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ วัดสะแก จ.พระนครศรีอยุธยา หลวงตาท่านเคยกล่าวไว้ว่า “การปฏิบัตินี้สำคัญตรงที่ ต้องมีกำลังก่อน วิปัสสนานี่ต้องมีกำลัง จะตัดการเกิด จะพิจารณา

อสุภะนี่ต้องใช้กำลังมาก ไม่งั้นสติไม่อยู่ พอเห็นอะไรแปลกๆ เหนือความคาดหมาย จิตก็ไปแล้ว จิตมันไม่อยู่ เกิดวิตก เกิดวิปลาส พระสายวัดป่า สายหลวงปู่มั่นนี่ เห็นไหมเวลาท่านเร่งความเพียร ท่านจะนั่งสมาธิมาก เดินจงกรมมาก นี่ล้วนแล้วแต่เป็นการสร้างกำลัง เวลากำลังท่านมากพอ พอวิปัสสนานี่ก็สามารถตัดได้เลย”

ผมขอน้อมนำคำถามที่เคยสอบถามหลวงตาเกี่ยวกับการสร้างบารมีของโพธิญาณ นำมาบอกเล่าให้ทุกท่านได้ทราบ หลวงตากล่าวดังนี้ “หัวใจสำคัญของการปฏิบัตินี่ต้องเน้นที่การสร้างกำลังก่อน ถึงแม้ตอนนี้เราจะยังไม่รู้ ยังไม่เห็น แต่เมื่อกำลังมากพอ หรือเวลาใกล้ตายก็สามารถรู้ว่าจะไปทางไหน เคยปรารถนาอะไรมาก่อนมีสติระลึกได้แล้วจึงค่อยตัดสินใจ”

ผมถามหลวงตาว่า “แล้วปัญญามาจากไหนครับ”

หลวงตาท่านกล่าวว่า “ปัญญามาจากสมาธิ สมาธิจะก่อเกิดปัญญา ต้องมีปัญญาจึงจะตัดได้”

“แล้วเราจะวัดผลของกำลังได้อย่างไรครับหลวงตา และจะรู้ได้อย่างไรว่ากำลังเราถึงแล้ว หลวงตาท่านตอบว่า ดูเวลาที่มีอารมณ์มากระทบใจ ถ้ากำลังเราดี เราจะไม่หวั่นไหว จะไม่ส่ายไม่โกรธ เราจะนิ่ง คือ พรหมวิหาร แต่ถ้ายังโกรธอยู่ แสดงว่ากำลังยังไม่ถึง ปฏิบัติไปเรื่อยๆ เอาจนนิ่ง เราจะรู้เอง”

“สรุปว่าการปฏิบัติตามแนวทางของหลวงปู่หลวงตานี้สอนให้เน้นที่การสร้างกำลังเป็นหลักเหรอครับหลวงตา แล้วเราสามารถสร้างกำลังได้ด้วยวิธีใดบ้างครับ”

หลวงตากล่าวว่า “เรื่องการสร้างกำลังนี้จำเป็นมาก สามารถทำได้หลายวิธีเช่นนั่งสมาธิ ทำกรรมฐานตามจริตต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล ครูบาอาจารย์แต่ละสาย ท่านก็มีวิธีของท่านนะ แต่ที่หลวงตาพาลูกศิษย์ทำคือการสวดบทคาถามหาจักรพรรดิ การภาวนากำพระกำลังจักรพรรดิ (พระผงกรรมฐานสูตรหลวงปู่ดู่) และการจับภาพพระ(พุทธนิมิต ,หลวงปู่ทวด ,หลวงปู่ดู่) เป็นการสร้างกำลังที่ทุกคนสามารถทำได้ และเมื่อมีกำลัง การสร้างบารมีของผู้ปรารถนาโพธิญาณก็จะเป็นไปได้โดยง่าย”

“พระคาถามหาจักรพรรดิ” เป็นพระคาถาที่เรียบเรียงมาจาก **“ชมพูปติสูตร”** ในตอนที่พระพุทธเจ้าทรงเนรมิตพระองค์เป็นพระเจ้าจักรพรรดิเพื่อกำราบทิฐิมานะของพญาชมพูบดี พระมหากษัตริย์ผู้มากด้วยอิทธิฤทธิ์ โดยผู้ที่แต่งพระคาถาบทนี้ขึ้นมาคือ **หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ แห่งวัดสะแก จ.อยุธยา** พระผู้เป็นดั่งร่มโพธิ์แก้วที่คอยแผ่กิ่งก้านใบบุญบารมีมอบความร่มเย็นเป็นสุขให้แก่เหล่าลูกศิษย์ลูกหาทั่วทุกชนชั้นอย่างไม่มีประมาณตามแนวทางโพธิญาณ

พระคาถาจักรพรรดินี้ เป็นพระคาถาหลักที่หลวงปู่ดู่ใช้ในการรวมบารมีแผ่เมตตาช่วยเหลือภพภูมิทั้งหลายทั่วสามแดนโลกธาตุ และใช้ในการอธิษฐานจิตปลุกเสกพระเครื่องทุกชนิดของท่าน ไม่ว่าจะเป็นพระเหนือพรหมที่มากด้วยประสบการณ์ หรือเหรียญเปิดโลก ที่คนในวงการพระเครื่องต่างแสวงหากัน หรือแหวนรุ่นต่าง ๆ ของหลวงปู่ ซึ่งถือเป็นแหวนหลักของวงการพระเครื่อง ที่แม้จะสร้างมาหลายรุ่นหลายหมื่นวงก็ยังยากจะหามาไว้สวมใส่บูชาได้สักวง นอกจากนี้พระเครื่องของท่านยังมีวิธีการใช้ที่พิเศษไม่เหมือนใคร คือ ท่านมักจะแจกพระเครื่องให้ลูกศิษย์นำไปใช้กำไว้เวลาทำสมาธิ เพื่อเป็นกำลังใจในขณะปฏิบัติภาวนา และใช้พลังงานอันบริสุทธิ์ที่ท่านได้อธิษฐานจิตไว้ในพระเครื่องช่วยโน้มน้าวให้จิตของผู้ภาวนาเกิดความสะอาดสว่างสงบได้ง่ายขึ้น ดังจะสังเกตได้ว่าพระเครื่องของท่านมีลักษณะพิเศษกว่าพระเครื่องอื่น ๆ คือพระที่ท่านสร้างนั้นจะมีพระธรรมธาตุเป็นแก้วใสปรากฏขึ้นบนพระเครื่องของท่านแทบทุกองค์ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อผง เนื้อโลหะ หรือแม้แต่แหวนรุ่นต่าง ๆ อันเป็นเครื่องแสดงถึงกระแสพลังเหนือพลังอันบริสุทธิ์ที่หลวงปู่ดู่ได้อธิษฐานจิตลงไปในพระเครื่องของท่านได้เป็นอย่างดีสมดังคำที่กล่าวอ้างว่า **“พลังเหนือพลัง”** โดยแท้

แบบสวดมนต์ จักรพรรดิเปิดโลก

หลวงตาพาศิษย์ร่วมสวดบทจักรพรรดิแผ่บุญปรับภพภูมิ ทั่ว ๓ แดนโลกธาตุ

สวดตอน ๒๐.๓๐ น. ของทุกวัน

ตั้งสัจจะอธิษฐาน

ลูกขอตั้งสัจจะอธิษฐานขอกราบขออาราธนาเมตตาบารมีรวมหลวงปู่ทวด หลวงปู่ดู่ท่านอันเป็นที่สุด ขอหลวงปู่ได้โปรดมีเมตตาอาราธนาบารมีรวมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยตั้งแต่องค์ปฐมจนถึงองค์ปัจจุบันบรมมหาจักรพรรดิทุกๆพระองค์ บารมีรวมพระปัจเจกพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระธรรมและพระอริยะสงฆ์ทั้งหลายโดยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันและอนาคต บารมีรวมหลวงปู่ทวด หลวงปู่ดู่ ท่านอันเป็นที่สุด บารมีรวมหลวงตาม้าเป็นต้น ขอบารมีหลวงปู่ได้โปรดเมตตาน้อมนำภพภูมิต่างๆทั้งหลายในทั่วทั้ง ๓ แดนโลกธาตุ อันประกอบไปด้วยเทพ ๖ ชั้นพรหม ๒๐ ชั้น เทพพรหมทุกชั้นฟ้ามหาสมุทรโดยทั่วทั้งแสนหมื่นโกฏิจักรวาล เทพพรหมเทวาที่เกี่ยวพันกับหลวงปู่ทวด หลวงปู่ดู่ หลวงตาม้าเทพพรหม เทวาที่เกี่ยวพันเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าโดยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันและอนาคตท่านท้าวจตุมหาราชทั้ง4 พระยายมราชพร้อมบริวารโดยทั้งหมด พระศรีสยามเทวาธิราชโดยทุกๆพระองค์ วีรบุรุษและวีรสตรีทั้งหลายที่คอยปกป้องรักษาแผ่นดินสยาม โอปาติกะทั้งหลายฤาษีและดาบสทั้งหลายศาลเจ้าพ่อหลักเมืองโดยทุกๆจังหวัด พระเสื้อเมือง พระทรงเมือง พระราหู วิรุฬหก เจ้ากรุงพาลีแม่พระธรณี แม่พระคงคา พระแม่โพสพ พระเพลิง พระพาย พญาครุฑพร้อมบริวาร พญานาคพร้อมบริวาร คนธรรพ์ ชาวเมืองลับแล และสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้เคยไปอธิษฐานไว้ ขอหลวงปู่ได้โปรดเมตตาน้อมนำท่านทั้งหลายมาร่วมสวดบทพระมหาจักรพรรดิพร้อมกันเพื่อเพิ่มกำลัง (สำหรับท่านที่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ครูบาอาจารย์นอกเหนือจากที่กล่าวมาก็สามารถใส่เพิ่มหรือลดลงได้ตามจริตของแต่ละคน)

บทบูชาพระ

พุทธัง ชีวิตตัง เม ปูเชมิ ธัมมัง ชีวิตตัง เม ปูเชมิ สังฆัง ชีวิตตัง เม ปูเชมิ

กราบพระ ๖ ครั้ง (น้อมกราบด้วยจิต)

พุทธัง วันทามิ *(กราบ)*

ธัมมัง วันทามิ *(กราบ)*

สังฆัง วันทามิ *(กราบ)*

ครูอุปัชฌาอาจาริยคุณัง วันทามิ *(กราบ)*

มาตาปิตุคุณัง วันทามิ *(กราบ)*

พระไตรสิกขาคุณัง วันทามิ *(กราบ)*

บทสมาทานศีล ๕

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ *(๓ ครั้ง)*

พุทธังสรณังคัจฉามิ ธัมมังสรณังคัจฉามิ สังฆังสรณังคัจฉามิ

ทุติยัมปิพุทธังสรณังคัจฉามิ ทุติยัมปิธัมมังสรณังคัจฉามิ ทุติยัมปิสังฆังสรณังคัจฉามิ

ตติยัมปิพุทธังสรณังคัจฉามิ ตติยัมปิธัมมังสรณังคัจฉามิ ตติยัมปิสังฆังสรณังคัจฉามิ

ปาณาติปาตา เวรมณี สิกขาปะทังสมาธิยามิ

อทินนาทานา เวรมณี สิกขาปะทังสมาธิยามิ

อพรัมจริยา เวรมณี สิกขาปะทังสมาธิยามิ

มุสาวาทา เวรมณี สิกขาปะทังสมาธิยามิ

สุราเมรยะ มัชชปมาทัฏฐานา เวรมณี สิกขาปะทังสมาธิยามิ

อิมานิ ปัญจสิกขา ปทานิ สมาธิยามิ *(๓ ครั้ง)*

สีเลนะสุคติงยันติ สีเลนะโภคะสัมปทา

สีเลนะนิพพุตติงยันติ ตัสมาสีลังวิโสธะเย

บทอาราธนาพระ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ *(๓ ครั้ง)*

พุทธังอาราธนานังกะโรมิ ธัมมังอาราธนานังกะโรมิ สังฆังอาราธนานังกะโรมิ

คาถาหลวงปู่ทวด

น้อมระลึกถึงปู่ทวดแล้วว่าคาถาดังนี้

นะโม โพธิสัตโต อาคันติมายะ อิติ ภะคะวา *(๓ ครั้ง)*

คาถาหลวงปู่ดู่

น้อมระลึกถึงปู่ดู่แล้วว่าคาถาดังนี้

นะโม โพธิสัตโต พรหมะ ปัญโญ *(๓ ครั้ง)*

บทขอขมาพระรัตนตรัย

โยโทโส โมหะจิตเต นะพุทธัสมิง ปาปะกะโต มะยา ขะมะถะเม กะตัง
โทสัง สัพพะปาปัง วินัสสันตุ
โยโทโส โมหะจิตเต นะธัมมัสมิง ปาปะกะโต มะยา ขะมะถะเม กะตัง
โทสัง สัพพะปาปัง วินัสสันตุ
โยโทโส โมหะจิตเต นะสังฆัสมิง ปาปะกะโต มะยา ขะมะถะเม กะตัง
โทสัง สัพพะปาปัง วินัสสันตุ

บทสวดมหาจักรพรรดิ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ *(๓ ครั้ง)*

(สวดบทจักรพรรดิตามวันที่สวด อาทิตย์ ๖ จันทร์ ๑๕ อังคาร ๘ พุธ ๑๗ พฤหัส ๑๙ ศุกร์ ๒๑ เสาร์ ๑๐)

นะโมพุทธายะ พระพุทธะ ไตรรัตนะญาณ

มณีนพรัตน์ สีสะหัสสะ สุธรรมา

พุทโธ ธัมโม สังโฆ ยะธาพุทโมนะ

พุทธะบูชา ธัมมะบูชา สังฆะบูชา

อัคคีทานัง วะรังคันธัง สีวลี จะมหาเถรัง

อะหังวันทามิ ทูระโต อะหังวันทามิ ธาตุโย

อะหังวันทามิ สัพพะโส

พุทธะ ธัมมะ สังฆะ ปูเชมิ

(หลวงตานำลูกศิษย์สัพเพน้อมบารมีรวมหลวงปู่ดู่ส่งพลังงานบุญไปช่วยเหลือภพภูมิต่างๆ ๓ ครั้ง ตามนี้)

ครั้งที่ ๑ การอธิษฐานสัพเพให้สามแดนโลกธาตุ

ข้าพเจ้าขออาราธนาบารมีรวมพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระปัจเจกพระพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระเจ้าจักรพรรดิ พระธรรม พระอริยะสงฆ์ ทุกพระองค์ตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน และอนาคต บารมีรวมหลวงตาม้า บารมีรวมหลวงปู่ดู่เป็นที่สุด ขอให้หลวงปู่ดู่รวมบารมีทั้งหมดทั้งมวลน้อมส่งไปยังสามแดนโลกธาตุ มีอบายภูมิเบื้องล่าง มนุษย์ภูมิเบื้องกลาง เทวโลก และพรหมโลกเบื้องสูง ส่งให้ให้ทุกรูปทุกนามที่มีกระแสสามารถรับพลังงานบุญของหลวงปู่ได้ ขอเชิญอนุโมทนารับบุญที่ส่งให้นี้ด้วยเทอญ (สัพเพ ๕ ครั้ง)

บทเชิญพระเข้าตัว (บทสัพเพ) (ขณะที่ท่องบทสัพเพให้กำหนดเป็นภาพพลังงานบุญแผ่ออกจากกายหลวงปู่ ส่งผ่านมาที่ตัวเรา แล้วให้เราน้อมจิตแผ่บุญนั้น ออกไปยังเป้าหมายที่กำหนด)

สัพเพพุทธา สัพเพธัมมา สัพเพสังฆา

พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญ จะยังพลัง

อรหันตานัญ จะ เตเชนะรักขัง พันธามิ สัพพะโส

(สัพเพ ๕ จบ)

พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ (ให้อธิษฐานจิตน้อมนำพลังงานแผ่ออกไป)

ครั้งที่ ๒ การอธิษฐานสัพเพให้บูรพกษัตริย์ไทย ให้ผู้สร้างประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา ให้พระเจ้าแผ่นดิน ให้ประเทศชาติ(กำหนดเป็นแผนที่ประเทศไทย) ให้ทั่วโลก (กำหนดเป็นแผนที่โลกหรือลูกโลก)

ข้าพเจ้าขออาราธนาบารมีรวมพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระปัจเจกพระพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระเจ้าจักรพรรดิ พระธรรม พระอริยะสงฆ์ ทุกพระองค์ตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน และอนาคต บารมีรวมหลวงตาม้า บารมีรวมหลวงปู่ดู่เป็นที่สุด ขอให้หลวงปู่ดู่รวมบารมีทั้งหมดทั้งมวลน้อมส่งไปยังบูรพกษัตริย์ไทย ผู้ที่ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาทุกท่านตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน อนาคต ให้พระเจ้าแผ่นดิน ให้ประเทศชาติ (กำหนดภาพเป็นแผนที่ประเทศไทย) ให้โลก (กำหนดภาพแผนที่โลกหรือลูกโลก) (สัพเพ ๓ ครั้ง)

บทเชิญพระเข้าตัว (บทสัพเพ) (ขณะที่ท่องบทสัพเพให้กำหนดเป็นภาพพลังงานบุญแผ่ออกจากกายหลวงปู่ ส่งผ่านมาที่ตัวเรา แล้วให้เราน้อมจิตแผ่บุญนั้น ออกไปยังเป้าหมายที่กำหนด)

สัพเพพุทธา สัพเพธัมมา สัพเพสังฆา

พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญ จะยังพลัง

อรหันตานัญ จะ เตเชนะรักขัง พันธามิ สัพพะโส

(๓ จบ)

พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ (ให้อธิษฐานจิตน้อมนำพลังงานแผ่ออกไป)

ครั้งที่ ๓ การอธิษฐานสัพเพให้หลวงปู่รวมรวมบารมี ๑๐ ของเราให้เพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ส่วนรวม

ข้าพเจ้าขอตั้งสัจจะอธิษฐานสิ่งที่ข้าพเจ้าอธิษฐาน ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อชาติ ศาสนา ราชบัลลังก์หมู่คณะสัตว์ และมนุษย์ทั้งหมดที่ยังเวียนว่ายตายเกิดสิ่งที่ข้าพเจ้าอธิษฐานนี้ ข้าพเจ้าขออาราธนาบารมีกำลังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ปฐมบรมมหาจักรพรรดิถึงองค์ปัจจุบันบรมมหาจักรพรรดิขอบารมีรวมหลวงปู่ทวดหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ บุญบารมีใดที่ข้าพเจ้าเคยได้สั่งสมอบรมมา เคยปฏิบัติมาจากอดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติไม่ว่าจะเป็น ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขา ข้าพเจ้าขอรวมบารมี ๑๐ นี้ น้อมถวายแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ปฐมบรมมหาจักรพรรดิ จนถึงองค์ปัจจุบันบรมมหาจักรพรรดิ ถวายหลวงปู่ทวด หลวงปู่ดู่ ขอถวายเป็น **พุทธะบูชา มะหาเตชะวันโต ธัมมะบูชา มะหาปัญโญ สังฆะบูชา มะหาโภควะโห** ถวายแด่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขออาราธนาบารมีหลวงปู่ดู่ โปรดน้อมนำบารมีทั้งหมดทั้งมวลนี้ มายังข้าพเจ้าเป็นเท่าทวีคูณ เพื่อข้าพเจ้าจะได้นำมาเป็นกำลัง ในการช่วยชาติ ศาสนา ราชบัลลังก์ หมู่คณะ สัตว์ และมนุษย์ทั้งมวล (สัพเพ ๕ ครั้ง)

บทเชิญพระเข้าตัว (บทสัพเพ) (ขณะที่ท่องบทสัพเพให้กำหนดเป็นภาพพลังงานบุญแผ่ออกจากกายหลวงปู่ ส่งผ่านมาที่ตัวเรา แล้วให้เราน้อมจิตแผ่บุญนั้น ออกไปยังเป้าหมายที่กำหนด)

สัพเพพุทธา สัพเพธัมมา สัพเพสังฆา
พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญ จะยังพลัง
อรหันตานัญ จะ เตเชนะรักขัง พันธามิ สัพพะโส
(๓ จบ)

พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ (ให้อธิษฐานจิตน้อมนำพลังงานแผ่ออกไป)

ครั้ง ๔ (ปกติหลวงตาม้าจะพาลูกศิษย์ อธิษฐานสัพเพ ๓ ครั้ง แต่เราสามารถสัพเพเพิ่มได้อีกไม่จำกัดเป็นแบบเฉพาะกิจ เช่นมีเรื่องที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน)

(กรณีที่เราอธิษฐานเฉพาะเรื่องนั้นให้เราประยุกต์คำอธิษฐานดูจากตัวอย่างนี้ ข้อความที่แสดงไว้ตามตัวอย่างสามารถเสริมเพิ่มเติมแต่งเองได้ตามความเหมาะสม ตามเรื่องที่อธิษฐานขอให้หลวงปู่ดู่ช่วยเหลือ เรื่องที่ว่านั้นจะเป็นเรื่องอะไรก็ได้ ไม่ว่าเรื่องการงาน เรื่องครอบครัวเรื่องโรคภัยไข้เจ็บ เรื่องคุณไสย เรื่องที่ทำให้เรากำลังเดือดร้อนหนักอกหนักใจอยู่ในขณะนี้ ฯลฯ)

ตัวอย่างการอธิษฐานสัพเพตั้งจิตแผ่บุญให้กับผู้มีกระแสเกี่ยวเนื่องกับเรา

ข้าพเจ้าขออาราธนาบารมีรวมพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระปัจเจกพระพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระเจ้าจักรพรรดิ พระธรรม พระอริยะสงฆ์ ทุกพระองค์ ตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน และอนาคต บารมีรวมหลวงตาม้า บารมีรวมหลวงปู่ดู่เป็นที่สุด ให้หลวงปู่ดู่รวมบารมีทั้งหมดทั้งมวลน้อมส่งไปยังผู้ที่เกี่ยวข้องกับตัวข้าพเจ้า ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติผู้ที่เกี่ยวพันกับหลวงปู่ดู่ตั้งแต่ อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติผู้ที่เคยอธิษฐานจิตที่ถ้ำนะ รวมถึง ผู้มีพระคุณ เหล่าเทพ พรหมที่มีกระแสเกี่ยวเนื่องกันมา เจ้ากรรมนายเวรตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ผู้ที่เคยอธิษฐานช่วย ชาติ ศาสนา ราชบัลลังก์ หมู่คณะ สัตว์ และมนุษย์ ผู้ที่ปรารถนาโพธิญาณขอบารมีหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ จงจุดประกายทั่วทั้ง ๓ โลกธาตุ แผ่บุญปรับภพภูมิส่งวิญญาณทั่วทั้ง ๓ แดนโลกธาตุให้เหล่าเทพ พรหมโอปาติกะ ทั้งหลายจงรับ ขอบารมีหลวงปู่ช่วยน้อมนำให้เขาเหล่านั้นเข้ามาร่วมกันเพื่อช่วยกันอธิษฐานช่วยชาติศาสนา และราชบัลลังก์ รวมถึงหมู่คณะด้วยเทอญ

บทเชิญพระเข้าตัว (บทสัพเพ) (ขณะที่ท่องบทสัพเพ...ให้กำหนดเป็นภาพพลังงานบุญแผ่ออกจากกายหลวงปู่ ส่งผ่านมาที่ตัวเรา แล้วให้เราน้อมจิตแผ่บุญนั้น ออกไปยังเป้าหมาย)

สัพเพพุทธา สัพเพธัมมา สัพเพสังฆา
พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญ จะยังพลัง
อรหันตานัญ จะ เตเชนะรักขัง พันธามิ สัพพะโส *(๕ จบ)*

พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ (ให้อธิษฐานจิตน้อมนำพลังงานแผ่ออกไป)
กราบพระ ๓ ครั้ง (นั่งสมาธิภาวนาต่อตามความพอใจ)

ฝอยการใช้พระผงกรรมฐาน (ฝึกจิต เร่งสมาธิ เร่งนิมิต)

๑. ตั้งจิตอันสบาย ในที่อันสบาย วางท่าทางแบบสบาย แต่อารมณ์จิตอันสบายนั้นสำคัญที่สุด

๒. กำพระและกำหนดนึกรู้เห็นพระ(เลือกระหว่างพระพุทธนิมิต,หลวงปู่ทวด,หลวงปู่ดู่) วางอารมณ์จิตเบาๆ สบายๆ ทั้งกายและใจ

๓. วางลมหายใจสบาย ๆ ในกายที่เบาสบาย

๔. ภาวนาคาถาอย่างสบาย ๆ คลอไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องคิดอะไร ทำไปสบาย ๆเท่านั้น

๕. ไม่ช้าไม่นานนิมิตสบาย ๆ จะเกิดแก่ท่านเอง (นิมิตนี้เป็นไปด้วยกำลังของหลวงปู่ดู่ หน้าที่เราคือดูไปเรื่อยๆ เรียนรู้ได้ด้วยตัวเราเอง)

การใช้พระผงกรรมฐาน

๑. ทุกอิริยาบถ ยืน เดิน นั่ง นอน ยามหลับ ยามตื่น ยามรู้ตัว ยามมิรู้ตัว ให้ภาวนาและตั้งองค์พระตลอด (ตั้งองค์พระคือการกำหนดภาพพระ) เผลอก็ไม่เป็นไร เป็นเรื่องปกติ ตั้งต้นใหม่ ทุกครั้งเมื่อมีสติ อย่าบังคับ อย่าเกร็ง ให้ทำ สบาย ๆ

๒. ยามจะหลับให้ภาวนาจนหลับ ยามตื่นให้รีบภาวนาจนมีสติดีแล้ว นึกถึงพระ พร้อมทั้งอธิษฐานว่า

ข้าพเจ้า ......(นามของท่าน) ขออาราธนาบารมีแห่งพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอริยบุคคลทุกชั้นภูมิ และพระมหาจักรพรรดิ ตั้งแต่อดีต ปัจจุบันและอนาคต โดยมีบารมีรวมของพระศรีอาริยะเมตตรัยเป็นที่สุด ขอได้โปรดยกจิตของข้าพเจ้า ขึ้นสู่ภาวะ พระกรรมฐานทั้ง ๔๐ ทัศ พระปิติทั้ง ๕ และวิปัสสนาญาณทั้ง ๙ ขอพระกรรมฐานทั้ง ๔๐ ทัศ พระปิติทั้ง ๕ และวิปัสสนาญาณทั้ง ๙ จงมาบังเกิดปรากฏ ในกายทวาร ในวจีทวาร ในมโนทวาร ของข้าพระพุทธเจ้า ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด ขอได้โปรดยกจิตของข้าพเจ้า ขึ้นสู่ภาวะเมฆจิต สามารถกำหนดจิตรู้ภาวการณ์ต่าง ๆ ทั้งเหตุผล อดีต อนาคต และปัจจุบัน ได้ทุกขณะจิตที่ปรารถนาจะรู้ เมื่อรู้แล้วขอให้เห็นภาพนั้นได้ชัดเจนแจ่มใสและพยากรณ์ได้ตามความเป็นจริงทุก ๆ ประการ เหตุที่จะพึงบังเกิดแก่ข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าได้รู้เหตุนั้นโดยมิต้องกำหนดจิต แม้แต่ประการใด

ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด (ให้กำหนดอธิษฐานให้ได้ทุกวัน จะกันเฝือได้ดีมาก)

สัพเพพุทธา สัพเพธัมมา สัพเพสังฆา

พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญ จะยังพลัง

อรหันตานัญ จะ เตเชนะรักขัง พันธามิ สัพพะโส

(ในระหว่างนี้ให้วางจิตเบา ๆ โน้มนำพระบารมีเข้าตัว หรือผู้ที่ได้แล้ว จะเห็นเองว่าจะมีพระบารมีเข้าตัวเป็นแสงสว่างวาบไปหมด)

พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ

(ให้อธิษฐานจิตน้อมนำพลังงานแผ่ออกไป)

๓. ต่อไปก็อาศัยภาวนาเบา ๆ สบาย ๆ ทุกอิริยาบถ ยืน เดิน นั่ง นอน ยามหลับ ยามตื่น ยามรู้ตัว ยามมิรู้ตัว

เฉกเช่นเดิมตลอดทั้งวัน เมื่อจะใช้งานหรือจะดูอะไรก็ ภาวนา คาถาอาราธนาพระเข้าตัว จากนั้นก็นึกถึงหลวงปู่ดู่ ขอบารมีท่านดูเอา

๔. เมื่อเกิดความชำนาญแล้ว คำอธิษฐาน “ขอให้ข้าพเจ้าสามารถกำหนดจิตรู้ภาวการณ์ต่าง ๆ ทั้งเหตุ ผล อดีต อนาคตและปัจจุบัน ได้ทุกขณะจิตที่ปรารถนาจะรู้ เมื่อรู้แล้วขอให้เห็นภาพนั้นได้ชัดเจนแจ่มใส และพยากรณ์ได้ตามความเป็นจริงทุกประการ เหตุที่จะพึงบังเกิดแก่ข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าได้รู้เหตุนั้นโดยมิต้องกำหนดจิตแม้แต่ประการใด ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด” จะให้ผล ถือว่าได้วิชาแล้ว ต่อไปการใช้วิชาอื่น ๆ ก็จะตรวจสอบได้เอง ไม่ต้องงมๆ มืด ๆ อีก ความคล่องตัวก็จะมีมากขึ้น เรื่องราวทางโลกทิพย์ก็จะเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ

การนำพระผงกรรมฐานมาสร้างประโยชน์

วิชานี้อาศัยบารมีของพระ และบารมีรวมหลวงปู่ดู่เป็นที่สุด หลวงปู่ท่านไม่ต้องการสิ่งใดจากเราแค่ขอให้เราท่านเป็นคนดี รู้จักคิดถึงตัวเอง และผู้อื่น สร้างประโยชน์ให้สาธารณะชนด้วยวิชาของหลวงปู่นี้ เราช่วยเหลือผู้อื่น ก็จะเป็นการช่วยเหลือตัวเราเองด้วยโดยปริยาย อานิสงค์ผลบุญก็บังเกิดแก่เราโดยง่าย เราก็จะสามารถสร้างบุญได้ทุกวันด้วยพระผงกรรมฐานของหลวงปู่หลวงตานี้เอง

ใช้อธิษฐานทำน้ำมนต์รักษาโรค

พระผงกรรมฐานสูตรหลวงปู่ดู่ จะมีการแช่น้ำมนต์จักรพรรดิ ก่อน ๓ - ๑๕ วัน น้ำมนต์จักรพรรดินี้รักษาโรคและปรับธาตุ ๔ ในร่างกายได้ดีมาก (ประสบการณ์ตรง) เรื่องหวัดนกที่เรากลัวกัน แม้กระทั่งเอดส์ นอกจากจะใช้วิชาของหลวงพ่อฤาษีลิงดำในการป้องกัน รักษาแล้วก็สามารถใช้น้ำมนต์จักรพรรดิป้องกันและรักษาได้เช่นเดียวกัน (หลวงปู่ดู่ท่านทราบล่วงหน้าเรื่องโรคระบาดต่าง ๆ และได้เตรียมการไว้ล่วงหน้าเช่นกัน)

พระผงกรรมฐานนี้ จึงใช้แช่น้ำมนต์รักษาโรคได้ บางโรคสามารถรักษาให้หายขาดได้ บางโรคที่อาการหนักมากๆ ก็สามารถผ่อนหนักให้เป็นเบาได้ ลองทำตามวิธีการต่อไปนี้ดู

วิธีการ

๑. ให้นำพระเลี่ยมก็ได้ไม่เลี่ยมก็ได้ไม่ต่างกัน มากำสวดพระคาถามหาจักรพรรดิ ๗ จบแล้ว อธิษฐานว่า

ขออาราธนาเชิญบารมีพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ บารมีรวมพระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ บารมีรวมพระโพธิสัตว์ทุกพระองค์พระธรรม บารมีรวมพระอริยะสงฆ์ ตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยมีบารมีรวมของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ เป็นที่สุด ขอหลวงปู่ได้โปรดรวมบารมีทั้งหมดทั้งมวลแผ่มายังน้ำบริสุทธิ์นี้ ให้มีพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ และมหิทธานุภาพ เพื่อใช้ในการมงคลทั้งปวง เพื่อใช้ในการปรับธาตุทั้ง ๔ และรักษาโรคภัยทุกประเภท ขอบารมีอันหาที่สุดมิได้ของหลวงปู่ จงโปรดให้เป็นไปตามคำอธิษฐานแห่งข้าพเจ้านี้ด้วยเถิดจึงค่อย ๆ จุ่มพระลงในภาชนะใส่น้ำ (พระสูตรหลวงปู่ดู่สามารถแช่น้ำได้ สำหรับองค์ที่ยังไม่เลี่ยมยิ่งแช่น้ำพระยิ่งแกร่ง ไม่ต้องกังวลว่าพระจะเปื่อยยุ่ยแตกหัก)

๒. จากนั้นจึงกล่าว คำอัญเชิญพระเข้าตัว

สัพเพพุทธา สัพเพธัมมา สัพเพสังฆา
พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญ จะยังพลัง
อรหันตานัญ จะ เตเชนะรักขัง พันธามิ สัพพะโส

(ในระหว่างนี้ให้วางจิตเบา ๆ โน้มนำพระบารมีเข้าตัว หรือผู้ที่ได้แล้ว จะเห็นเองว่าจะมี

พระบารมีเข้าตัวเป็นแสงสว่างวาบไปหมด ในขณะเดียวกับแสงนั้นก็พุ่งตรงไปยังน้ำทั้งภาชนะ และจะรู้สึกว่าน้ำนั้นจะมีกระแสเย็นชุ่มชื่น ดื่ม กินแล้วก็รู้สึกสดชื่น)

พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ (ให้อธิษฐานจิตน้อมนำพลังงานแผ่ออกไป)

การนำไปใช้จริง

๑. บ้านใดที่มีถังน้ำใหญ่ หรือโอ่งมังกร แนะนำให้แช่พระไว้ตลอดอย่างนั้น จะได้ไม่ต้องอธิษฐานหลายครั้งครับ ให้กินอาบ ใช้ จนเลือดจนเนื้อ เป็นกำลังพระจักรพรรดิเลยครับ ทำได้อย่างนี้ ผิวพรรณจะเยาว์ลง และยังมีผลเรื่องป้องกันรังสีนิวเคลียร์ด้วย

๒. จะใช้กิน อาบ ล้างอะไรก็แล้วแต่ ได้ทั้งนั้น มีคนเคยถามหลวงปู่ว่าไม่เป็นอะไรหรือ หลวงปู่ก็ว่า

"น้ำมนต์ข้าเป็นของดี จะเอาไปทำอะไรก็ดีหมด"

๓. หัวเชื้อน้ำมนต์จักรพรรดินี้ต่อได้เหมือนน้ำมันชาตรีของหลวงพ่อปาน หรือของหลวงพ่อฤาษีลิงดำ หลวงตาม้าท่านบอกว่า

"แม้เพียงหยดเดียวของน้ำมนต์จักรพรรดิ เมื่อหยดลงในตุ่ม น้ำทั้งตุ่มนั้นก็จะกลายเป็นน้ำมนต์จักรพรรดิหมด"

เราก็แช่พระไว้ในภาชนะใดก็ได้ตลอดเวลา แล้วคอยเติมอยู่เสมอไม่ให้แห้ง แล้วก็เอาน้ำมนต์หัวเชื้อนี้คอยเติมภาชนะต่าง ๆ เอา จะเอาไปแจกจ่ายก็ได้ครับ

๔. ไม่ต้องกลัวพระธรรมธาตุหลุดครับ พระธรรมธาตุท่านเกาะที่ผิวพระอยู่แล้ว เพียงแต่อย่าเอาอะไรไปขัดไปถูเป็นใช้ได้

อธิษฐานส่งวิญญาณ ปรับภพภูมิ แผ่บุญ หรือครอบวิมาน

(การแผ่บุญนั้นใช้เรียกการส่งกำลังบุญไปยังกายทิพย์หรือผู้ที่ตายไปแล้ว ส่วนการครอบวิมานใช้เรียกการส่งกำลังบุญไปยังผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ มนุษย์และสัตว์ต่างๆ)

พลังของพระผงกรรมฐานเป็นของสูง เป็นกำลังรวมที่หลวงปู่ดู่รวมจากพระพุทธเจ้าทุกพระองค์พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระโพธิสัตว์เจ้าทุกพระองค์ พระธรรม พระอริยะสงฆ์ทุกพระองค์ อดีต ปัจจุบัน และอนาคต บารมีรวมหลวงปู่ดู่เป็นที่สุด พระผงกรรมฐานมีอานิสงค์ครอบจักรวาลหากฉลาดในการนำไปใช้ย่อมมีประโยชน์มหาศาล เราสามารถน้อมนำกำลังของพระผงกรรมฐานแผ่ให้ภพภูมิต่าง ๆ เพื่อปรับสภาวะของภพภูมินั้น ๆ ให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไปได้

ยกตัวอย่างเช่น เราทราบมาว่ามีบ้านแห่งหนึ่ง เฮี้ยนมากมีวิญญาณสิงอยู่ เราต้องการจะช่วยวิญญาณที่บ้านแห่งนี้ เราต้องทำการแผ่บุญให้สัมภเวสีวิญญาณ ที่อยู่บ้านหลังนั้นในโลกทิพย์นี้ วิญญาณ และหมู่เทวดา จะมองเห็นแสงพลังงานบุญที่แผ่ออกมาจากพระผงกรรมฐานรัศมีแสงบุญนั้นแผ่ออกมาแต่ไกล วิญญาณจะรู้ว่า แสงนั้นเป็นสิ่งที่ยังประโยชน์แก่เค้า แต่เค้าไม่สามารถรับบุญได้ จะได้รับบุญนี้ก็ต่อเมื่อเราอนุญาตเท่านั้น (เราสวดจักรพรรดิสวดสัพเพฯ กำหนดจิตแผ่ให้) เมื่อวิญญาณกล่าวอนุโมทนารับบุญ ที่เราน้อมส่งไปให้ วิญญาณเหล่านั้นจะปรับเปลี่ยนสภาพทรงเครื่องสว่างสวยงามเป็นเทวดาทันที เมื่อเขาไปเกิดเป็นเทวดา เขาจำเราได้มีความเป็นทิพย์ รู้อดีต อนาคต ย่อมจะช่วยเราในภายภาคหน้า เรียกได้ว่าเรามีพรรคพวกเป็นเทวดานั้นเอง บางครั้งวิญญาณ โอปปาติกะ สัมภเวสี ติดอยู่ในสถานที่ๆหนึ่งมานาน หลายร้อยหลายพันปี โดยที่ไปไหนไม่ได้ แล้วเราผ่านไปสถานที่แห่งนั้นกำหนดแผ่บุญส่งวิญญาณให้เขาแทนที่เขาจะต้องติดอยู่ตรงนั้นไปอีกหลายร้อยหลายพันปีแต่เราช่วยเขาไว้ได้ อานิสงค์มากมายนัก

วิญญาณจำพวกผีที่พวกเล่นคุณไสยเลี้ยงไว้เหมือนกัน ผีพวกนี้ถูกใช้ถูกทรมานด้วยเวทย์มนต์คาถาของหมอผีพวกเล่นคุณไสย ไม่ต่างอะไรจากทาส บุญก็ไม่อุทิศให้ เอาแต่อาหารคาวหยาบๆให้กิน อดอยากหิวโหยก็เที่ยวไปขอส่วนบุญชาวบ้าน หลอกคนไปวันๆ เมื่อเราแผ่บุญส่งวิญญาณเหล่านี้ไป นับเป็นการสร้างบุญกุศลอย่างมาก ปัจจุบันนี้ ยังมีภพภูมิที่ตกค้างอยู่แบบกรณีที่กล่าวมาข้างต้น มากมายมหาศาลนัก เป็นไปด้วยกรรมหรือด้วยความปรารถนาก่อนตายก็มีเยอะ ทำให้วิญญาณเหล่านั้นไปไหนไม่ได้ ต้องเสวยอยู่กับสภาวะเดิม ๆ ซ้ำ ๆ เหมือนม้วนหนังที่ฉายซ้ำไป ซ้ำมา หลวงตาม้าท่านเดินทางบ่อยมาก เดินทางไปทั่วประเทศเพื่อโปรดภพภูมิสัพเพแผ่บุญ ตามสถานที่ต่างๆ ทุกจังหวัดในประเทศไทย หลวงตาท่านเดินทางไปหมดแล้วถึงกระนั้นหลวงตาท่านก็ยังบอกว่า ภพภูมิยังมีอีกมหาศาล บางแห่งบางสถานที่ ต้องระบุว่าคนๆนี้ต้องเป็นคนไปสัพเพ วิญญาณจึงจะสามารถรับบุญไปสู่สุคติภูมิได้ เรื่องนี้มีเหตุปัจจัยละเอียด

ลึกซึ้งมาก ต้องค่อย ๆ ศึกษาไป หากเราไปแห่งหนตำบลใดหากต้องการแผ่บุญปรับภพปรับภูมิส่งวิญญาณแก้ภูมิแถวนั้นให้กำหนดขอพลังจากองค์พระพร้อมบริกรรมบทพระจักรพรรดิแล้วน้อมสัพเพฯ แผ่ออกไปจะเป็นการส่งวิญญาณภพภูมิแถวนั้นโดยวิชานี้ทำได้แม้ยังไม่เห็นภพภูมิก็ตาม ขอแค่จิตเราน้อมไปด้วยความเป็นบุญเมตตาและหวังดี กำลังพุทธคุณของพระผงจักรพรรดิเรานำไปใช้ในการปรับภพปรับภูมิเขาให้ดียิ่งๆขึ้นได้ โดยมิได้เป็นการใช้พุทธคุณในการเบียดเบียนเขาแต่เป็นการใช้กำลังเพื่อให้เขาโมทนาบุญซึ่งเรียกว่าการปรับภพปรับภูมิและเราจะช่วยดวงวิญญาณได้จำนวนมากการนำไปใช้ไม่ยากอาราธนาองค์พระกำไว้ในมือสวดคาถาจักรพรรดิ ๑ จบแล้วตามด้วยบทสัพเพแล้วก็นึกน้อมบุญนี้ให้แก่ดวงวิญญาณทั้งหลายที่เราต้องการแผ่บุญถึงนับได้ว่าพระผงกรรมฐานใช้เพื่อการสงเคราะห์สัตว์โลกอย่างแท้จริง ลำพังกำลังของเราแต่ถ่ายเดียวยังมิอาจครอบคลุม ในการส่งวิญญาณได้ทั่วถึง และมากพอ ขอจงโปรดขอบารมีคุณพระท่านช่วยเหลือให้ โดยมี พระกำลังพระจักรพรรดินี้เป็นสื่อกลาง (พระสูตรหลวงปู่ดู่นี้ รับรู้และคุยได้ เราสามารถกำหนดจิตถามพระผงกรรมฐานได้ทุกองค์ พระท่านจะตอบให้เรารู้เป็นความรู้สึกแรก)

วิธีการแผ่บุญครอบวิมาน

๑. กำพระในมือจากนั้นกล่าวคำอธิษฐานว่า ข้าพเจ้าขออาราธนาเชิญบารมีพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ นับตั้งแต่ อดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยมีพระบารมีรวมของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ เป็นที่สุด ขอได้โปรดส่งวิญญาณ ปรับภพปรับภูมิดวงวิญญาณของ......ชื่อนาม หรือกลุ่มก็ได้..... (กำหนดเป็นภาพสถานที่นั้นๆ) ให้สู่สุคติด้วยเถิด

(ด้วยเหตุผลที่ว่าการอัญเชิญพระบารมี หรือการโน้มนำพระบารมีของพระมหาโพธิสัตว์นี้จะง่ายกว่า การโน้มนำพระบารมีแห่งพระผู้เข้าพระนิพพานแล้ว เนื่องจาก บารมีท่านมหาโพธิสัตว์เหล่านี้ยังไม่รวมเข้าสู่พระนิพพาน ยังคงกระจัดกระจายอยู่ทุกอณูในโลก)

๒. จากนั้นจึงกล่าว คำอัญเชิญพระเข้าตัว

สัพเพพุทธา สัพเพธัมมา สัพเพสังฆา

พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญ จะยังพลัง

อรหันตานัญ จะ เตเชนะรักขัง พันธามิ สัพพะโส

(ในระหว่างนี้ให้วางจิตเบาๆ โน้มนำพระบารมีเข้าตัว หรือผู้ที่ได้แล้ว จะเห็นเองว่าจะมีพระบารมีเข้าตัวเป็นแสงสว่างวาบไปหมด ในขณะเดียวกับแสงนั้นก็พุ่งตรงไปยังดวงวิญญาณที่จะปรับภพ ปรับภูมิให้ แต่ทั้งนี้ ไม่ใช่ดวงวิญญาณทุกดวงที่จะรับบุญ บางวิญญาณที่มีมิจฉาทิฐิ หรือมีโมหะ คือ ไม่รู้เรื่องว่าโมทนาคืออะไร ก็จะยังไม่ได้รับ เราก็ต้องสัพเพฯ หลาย ๆรอบ จนบารมีพระท่านครอบกายทิพย์สว่างเย็นไปหมด ช่วยโน้มนำให้วิญญาณนั้นละพยศและความโง่นั้นได้สำเร็จ)

พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ

๓. การป้องกันวิญญาณก็เช่นเดียวกัน

ไม่ว่าจะรอนแรมไปในที่แห่งใด ผู้ที่คล้องและทรงกำลังพระจักรพรรดิ รัศมีจะสว่างจนดวงวิญญาณพากันมาดูด้วยความสงสัยว่า คืออะไร ตรงนี้ก็ให้ถือโอกาสแผ่บุญตามหลักการข้างต้น ผูกมิตรกับวิญญาณเจ้าถิ่นไว้ วิธีนี้ได้ประโยชน์มาก มีวิญญาณมากหลายอยู่มานับพันปีไม่มีที่ไป เราส่งวิญญาณให้เขาต่อไปเมื่อมีวาระเขาจะกลับมาช่วยเรา วิชานี้ท่านโพธิสัตว์หรือพุทธภูมิทุกท่าน น่าจะศึกษาและปฏิบัติ เพราะเป็นวิชาสร้างบริวารอย่างหนึ่ง แต่ขอจงโปรดอย่าวางอารมณ์ว่าจะสร้างบริวารเลย ขอวางอารมณ์ด้วยเมตตาธรรม พรหมวิหารธรรมเถิด

๔. ส่งวิญญาณเจ้ากรรมนายเวรของท่านด้วยพระสูตรของหลวงปู่ท่านสร้างไว้อย่างฉลาดมาก ท่านสอนให้ปรับภพปรับภูมิอยู่เสมอ เพราะเป็นการส่งดวงวิญญาณทั้งทั่วไปและที่มาจองเวร ป้องกันความเดือดร้อนทั้งผู้สร้างและผู้รับพระไปบูชาติดตัว

ข้อแนะนำ

๑. ให้หมั่นส่งวิญญาณอยู่เสมอไม่ว่าจะเดินทางไปในที่แห่งไหนโดยเฉพาะเวลาไปจ่ายตลาดในตลาดสด วิญญาณสัตว์ที่เพิ่งตาย หรือที่ค้างอยู่มีมหาศาลทุกๆ วัน ตามป่าช้าหรือข้างทางบางทีเวลาเดินทางไกลกับหลวงตาท่านจะบอกให้เปล่งกระแสบุญให้สว่างและให้ไกลมากๆ พร้อมทั้งอธิษฐานให้ทรงอารมณ์แบบนี้(แผ่บุญ) ทั้งยามหลับยามตื่นเพราะเหล่าวิญญาณจะได้อนุโมทนา บางทีก็ครอบให้เสร็จสรรพ แบบมัดมือให้เลย เดินทางไปต่างจังหวัดแต่ละทีก็เก็บได้มหาศาล ยิ่งทำบ่อยๆยิ่งคล่องครับ ถ้าทำคล่องแล้วต่อไปเวลากำหนดแผ่ก็กำพระแล้วน้อม

กำลังบุญไปได้แค่กำหนดจิตชั่วขณะโดยไม่ต้องใช้คำพูดก็ยังได้ขอแค่ให้ใจทรงกำลังทั้งหมดที่อาราธนามาในขณะนั้นได้ก็พอ แล้วก็กำหนดแผ่ไปได้เลย ขณะกำพระ แต่ถ้าเป็นการอธิษฐานใหญ่หรือการสวดมนต์ประจำวัน ก็อธิษฐานใหญ่ตามเนื้อหาด้านบนได้เลย แล้วก็แผ่ไปทั่ว ๓ โลก ไม่ว่าพรหมโลก เทวโลก มนุษยโลก ภพภูมิน้อยใหญ่ต่าง ๆ นรกโลก และทุกๆอบายภูมิ ผู้มีพระคุณแก่ข้าพเจ้า ครอบครัว เพื่อนฝูง คนที่เกี่ยวข้องเกี่ยวพันกับข้าพเจ้าทุก ๆ คน ญาติข้าพเจ้าทั้งหมดในโลกทิพย์ บริวารข้าพเจ้าทั้งหมด เทวดาประจำตัวข้าพเจ้าทั้งหมด เจ้ากรรมนายเวรข้าพเจ้า แผ่ไปให้ภพภูมิ ฯลฯ

๒. ก่อนรับประทานอาหารหลวงตาแนะนำให้ส่งวิญญาณด้วย ให้ทำจนเป็นนิสัย เอาแบบให้กวาดมือเหนืออาหารทีเดียวให้ส่งให้หมด แม้แต่บะหมี่หมูสับก็ให้ส่งวิญญาณด้วย หลวงตาบอกว่าเนื้อไม่ว่าชิ้นเล็กชิ้นน้อยจะเป็นชิ้นหรือเป็นน้ำก็มีกระแสโยงถึงวิญญาณเจ้าของธาตุนั้นได้ส่งให้เนื้อ กระแสบุญจะส่งถึงวิญญาณเอง คนที่ชอบทานมังสะวิรัติ นอกจากไม่ทานเนื้อแล้วน่าจะทรงวิชานี้ด้วยเป็นการสร้างบุญกุศลได้ทุกวัน การส่งวิญญาณในอาหารนี้จะเป็นการช่วยล้างพิษของอาหาร ที่เกิดจากแรงพยาบาทอาฆาตของเหล่าบรรดาสัตว์ที่เราทานเข้าไป จะก่อให้เกิดเป็นโรคระบบทางเดินอาหารต่างๆ หลายโรคเช่นโรคมะเร็งกระเพาะอาหาร มะเร็งลำไส้ใหญ่ เป็นต้น

อธิษฐานรวมบุญ เพื่อความคล่องตัว

ในเรื่องการเงิน และทุก ๆ เรื่อง เป็นการเบิกบุญเก่า และบุญใหม่ที่ยังไม่ให้ผลให้ส่งผลเร็วขึ้น

ตามปกติเมื่อเราสร้างกุศลใด ๆ กระแสบุญจะจับอยู่ที่ตัวผู้สร้างสักระยะหนึ่งใดตราบที่ยังคงทรงกำลังความชุ่มชื่นอยู่ได้นั้น หลังจากนั้นจะไปรวมตัวรอที่ภพภูมิสุคติ เมื่อเราสิ้นธาตุขันธ์ ก็จะไปเสวยสุขอยู่ในสุคติภูมิ ตราบจนกว่าจะหมดบุญ แต่ยังมีอีกหลายผู้ โดยเฉพาะนักสร้างบารมีที่จะตายเกิด ๆ ทันทีไม่ยอมเสวยสุขก่อน เพราะจะเสียเวลา บุญก็ยังคั่งค้างอยู่ เอามาใช้ได้ได้แค่ส่วนหนึ่ง หรือใครก็ตามที่ชอบบ่นว่า ทำแต่ความดี สร้างแต่ทาน แต่ทำไมยังจน ยังถูกกลั่นแกล้ง ลำบาก ไม่คล่องตัว ครับเหมือนการปลูกต้นไม้ ปลูกเดี๋ยวนี้จะกินผลเดี๋ยวนี้เลยเป็นไปไม่ได้ มันต้องมีวาระของมัน คานดุลกันทั้งบุญและบาป ก็ถือว่าโชคดีมากแล้วที่ยังได้สร้างบุญไว้เป็นเสบียง เพราะการได้พบพระพุทธเจ้าแต่ละครั้งนั้นยากเย็น บางช่วงในอดีตมี

สูญญะกัป สูญญะอสงไขยด้วย ตลอดอสงไขยไม่มีพระพุธเจ้ามาตรัสรู้โปรดสัตว์โลกเลย เราเกิดมาในยุคที่มีครูบาอาจารย์หาได้ยากยิ่งหลายองค์ อาทิ เช่น หลวงพ่อฤาษีลิงดำที่ท่านโดดเด่นด้านพาคนเข้าพระนิพพาน หลวงปู่ดู่ และหลวงตาม้า ที่ท่านโดดเด่นด้านพาคนสร้างบารมี นับเป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนัก เห็นจะมีก็แต่ในช่วงระยะเวลายืดพระศาสนานี่กระมัง แต่เราก็มีวิชาที่จะขอเบิกบุญ รวมบุญ และเร่งบุญเอามาใช้ได้ สามารถช่วยได้มากบ้างน้อยบ้างตามเหตุตามปัจจัย

วิธีการ

๑. วิชานี้ให้ทรงกำลังใจแบบทานบารมี คือในใจให้เช่มชื่นด้วยความรู้สึกว่า หากเราพอมีอะไรจะช่วยเหลือ ในบุคคลที่สมควรจะช่วยเราจะรีบช่วยโดยไม่รั้งรอ ไม่ด้วยกำลังปัจจัยก็กำลังแรงกาย (เป็นการทอดสะพานกระแสบุญจากทานให้ย้อนกลับมา ด้วยลาภเกิดจากทาน การจะดึงผลแห่งลาภให้ได้ผลดี ต้องมีกระแสทานมาเป็นสะพานต่อเชื่อม)

๒. ตั้งจิตกำหนดภาพพระมหาจักรพรรดิ กำพระในมือขอบารมีคุณพระโดยมีบารมีแห่งสมเด็จองค์ปฐมบรมมหาจักรพรรดิเป็นประธาน และมีบารมีรวมแห่งมหาจักรพรรดิ ของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ เป็นที่สุด(ให้ยึดถือรูปลักษณ์นี้เป็นหลัก เนื่องจากเป็นรูปลักษณ์ที่ช่วยเหลือในเรื่องทางโลกได้คล่องตัวกว่า)

๓. อธิษฐานว่า ด้วยอำนาจบารมีแห่งพระมหาจักรพรรดิทุก ๆพระองค์ นับตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยบารมีแห่งองค์พระสมเด็จองค์ปฐม บรมมหาจักรพรรดิเป็นประธาน มีบารมีรวมพระมหาจักรพรรดิของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญเป็นที่สุด ขอได้โปรดรวมกองบุญของข้าพเจ้า(นาม).....เพื่อเบิกมาใช้ ให้มีความคล่องตัวในทุกเรื่อง และหากมีเรื่องอันใดติดขัดขอให้คล่องดั่งน้ำที่ไหลออกจากคนโท ที่ไหลจากที่สูงลงสู่ที่ต่ำ เรื่องอันใดคล่องตัวอยู่แล้วขอให้คล่องตัวยิ่งขึ้นไป โดยขึ้นชื่อว่าความอด ความอยาก ความยาก ความไม่มี จงอย่าได้บังเกิดมีในข้าพเจ้า นับตั้งแต่นี้ ตราบจนข้าพเจ้า เข้าสู่พระนิพพานด้วยเถิด และโดยเฉพาะกาลนี้ ขอให้มีความคล่องตัวในเรื่อง (อธิษฐานขอพิเศษเอา)...เช่น ตอนนี้ขายของไม่ดีเลยลูกขอให้ขายได้วันละ...ด้วยเถิด

๔. จากนั้นจึงกล่าว คำอัญเชิญพระเข้าตัว

สัพเพพุทธา สัพเพธัมมา สัพเพสังฆา

พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญ จะยังพลัง

อรหันตานัญ จะ เตเชนะรักขัง พันธามิ สัพพะโส

(ในระหว่างนี้ให้วางจิตเบา ๆ โน้มนำพระบารมีเข้าตัว หรือผู้ที่ได้แล้ว จะเห็นเองว่าจะมีพระบารมีเข้าตัวเป็นแสงสว่างวาบไปหมด ซึ่งส่วนใหญ่แล้วรังสีทางโชคลาภมักจะเป็นรังสีสีทอง)

พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ

๕. ให้อธิษฐานทุกวัน เช้าตอนก่อนออกทำงาน- ก่อนนอน หากได้เวลา ๒๐.๓๐ น. ด้วยยิ่งดีครับ

อธิษฐานให้บุตร คนรัก หรือคนในปกครองบริวารอยู่ในโอวาท

แม้กระทั้งเจ้านาย ละมิจฉาทิฐิ เป็นคนดีขึ้น จิตใจเยือกเย็นขึ้น

๑. เป็นเรื่องของการใช้ พลังพระผงกรรมฐานและพรหมวิหารสมาธิครับ ให้ทำตอนที่คนที่เราต้องการปรับเขาหลับอยู่ เนื่องเป็นเวลาที่เหมาะที่จะทำการปรับร่างกายและจิตใจคนได้ดีที่สุด เพราะเป็นช่วงที่เขาพักผ่อนจากอายตนะและนิวรณ์ทั้งปวง แต่จริงๆ แล้ว ตอนที่ดีกว่าคือตอนที่เขานั่งหรือทำสมาธิอยู่

๒. ใช้คู่กับวิชาการครอบวิมานจะยิ่งได้ผลดียิ่งขึ้น

วิธีการ

๑. วิชานี้ผู้ใช้ต้องฝึกสมาธิด้วย เนื่องจากต้องอาศัยกำลังสมาธิและตัวเจตนาในฝ่ายดีอันแรงกล้าเป็นตัวกำหนดรูปแบบและทิศทางของพลังงาน จากนั้นจึงขอบารมีหรือพลังงานของคุณพระโดยเฉพาะพระจักรพรรดิเป็นตัวช่วย

๒. ให้รักษาศีล ๕ ให้ดีก่อนเพราะเป็นกำลังบาทฐานของสมาธิ

๓. ตื่นเช้าเมื่อตั้งสติได้ดีแล้ว หลังจากอธิษฐานตามบท

ข้าพเจ้า (นามของท่าน)...ขออาราธนาบารมีแห่งพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอริยบุคคลทุกชั้นภูมิ และพระมหาจักรพรรดิ ตั้งแต่อดีต ปัจจุบันและอนาคต โดยมีบารมีรวมของพระศรีอาริยะเมตตรัยเป็นที่สุด ขอได้โปรดยกจิตของข้าพเจ้า ขึ้นสู่ภาวะ พระกรรมฐานทั้ง ๔๐ กอง พระปิติทั้ง ๕ และวิปัสสนาญาณทั้ง ๙ ขอพระกรรมฐานทั้ง ๔๐ กอง พระปิติทั้ง ๕ และวิปัสสนาญาณทั้ง ๙ จงมาบังเกิดปรากฏ ในกายทวาร ในวจีทวาร ในมโนทวาร ของข้าพระพุทธเจ้า ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

แล้วให้นั่งสมาธิโดยมือกำพระไว้ ภาวนาด้วยคาถาพระมหาจักรพรรดิกุมลมหายใจสบาย ๆ โดยมีอานาปานสติเป็นบาทฐานเบา ๆ ภาวนาไปเรื่อย ๆ สัก ๒ นาที สำคัญที่จิตสงบนะครับ อย่าให้ความสำคัญที่จำนวนเวลาของการนั่ง

จากนั้นอธิษฐานว่า

ด้วยอำนาจบารมีแห่งพระมหาจักรพรรดิทุกพระองค์ ตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยบารมีแห่งองค์พระสมเด็จองค์ปฐม บรมมหาจักรพรรดิเป็นประธาน มีบารมีรวมพระมหาจักรพรรดิของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญเป็นที่สุด ขอได้โปรดกล่อมเกลาปรับสภาพร่างกายและจิตใจของ (......ชื่อ...... นาม.... หรือกลุ่ม..) ให้ดีขึ้น ขอให้ร่างกายแข็งแรง จิตใจเยือกเย็น เบิกบาน ให้มีหิริโอตตัปปะ มีจิตใจฝักใฝ่แต่ความดี เกลียดกลัวความชั่วทั้งปวง ให้ว่านอนสอนง่าย อยู่ในโอวาท (ตามแต่จะขอ.......) หากแม้นเขาดื้อดึงเพียงใด ด้วยอำนาจของกงจักรพระจักรพรรดิ จงโปรดสั่งสอนให้หลาบจำ

๔. จากนั้นจึงกล่าว คำอัญเชิญพระเข้าตัว

สัพเพพุทธา สัพเพธัมมา สัพเพสังฆา
พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญ จะยังพลัง
อรหันตานัญ จะ เตเชนะรักขัง พันธามิ สัพพะโส

(ในระหว่างนี้ให้วางจิตเบา ๆ โน้มนำพระบารมีเข้าตัว หรือผู้ที่ได้แล้ว จะเห็นเองว่าจะมีพระบารมีเข้าตัวเป็นแสงสว่างวาบไปหมด ในขณะเดียวกันแสงนั้นก็พุ่งตรงไปยังผู้ที่จะปรับร่างกายและจิตใจ แต่จะเห็นว่าแสงนั้นอ่อนโยนนิ่มนวลมาก ติดตัวเขาไปทั้งวัน หากเป็นลูกให้ลูบศีรษะเบา ๆ ด้วย เด็กจะว่านอนสอนง่ายขึ้น)

พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ

๕. ให้ทำทุกเช้า-ค่ำ คือพูดง่ายๆ ต้องพยายามตื่นก่อน-นอนทีหลังแล้วให้ทำน้ำมนต์ให้ดื่มกิน ใช้ล้าง-อาบ ได้หมด จะช่วยให้ผลปรากฏเร็วขึ้น

๖. สำหรับผู้ที่คอยขัด หรือไม่เห็นด้วย เวลาเราทำบุญนั้นให้ใช้วิธี พอเวลาทำบุญก็ให้บุญกับเขา เรียกกายทิพย์เขามารับบุญ เขาเรียกว่าให้บุญในหรือให้ทางใน นานไป เขาก็เปลี่ยนแปลงไปเอง หรือเราจะให้กับคนที่โกรธเรา อาฆาตพยาบาทตัวเราก็ได้ บุญเป็นของดี เราให้ใครก็ได้ ไม่ว่าเจ้านาย ลูกน้อง หรือคนที่เราจะไปติดต่อขอความช่วยเหลือ ได้ทั้งนั้น บุญคือความสบายใจ การสร้างบุญโดยการให้ด้วยจิตใจที่เมตตา ถือเป็นการกล่อมเกลาจิตใจไปในตัว และเป็นการปฏิบัติธรรมอีกอย่างหนึ่งด้วย

ใช้พระผงกรรมฐานทำน้ำมนต์ป้องกันและถอนแก้คุณไสยอวิชชาต่าง ๆ

๑. พระผงกรรมฐานนี้(พระกำลังจักรพรรดิ) ป้องกันได้คุณไสยในตัว แต่หากพลาดในบางโอกาส เช่น ไม่ได้คล้องตลอด หรือเนื่องด้วยบุพกรรมนำพาให้รีบอาราธนาบารมีพระผงกรรมฐานคล้องคอ แต่หากวิชานั้นฝังลึกในกายแล้วให้อาราธนาทำน้ำมนต์รักษา ดื่ม อาบ โดยจุ่มพระผงกรรมฐานลงในน้ำสะอาด (สามารถนำพระผงกรรมฐานจุ่มได้เลย แม้พระนั้นเลี่ยมพลาสติกแล้วเนื่องจากพระผงกรรมฐานนี้เป็นแบบพลังงานรังสีพลังงานสามารถแผ่ออกได้รอบตัว มิได้สร้างจากสูตรโบราณที่ใช้วิธีตั้งธาตุ หนุนธาตุ ที่ต้องเจาะรูให้อากาศธาตุเข้าได้พระถึงมีอิทธิคุณโดยสมบูรณ์ พลังงานพระแบบนี้จะเป็นแบบคลื่นที่ต้องมีอณูอากาศธาตุหรือธาตุลมเป็นตัวนำ)

๒. โดยกล่าวคำอาราธนาบารมีว่า

ขออาราธนาเชิญบารมีพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ บารมีรวมพระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ บารมีรวมพระโพธิสัตว์ทุกพระองค์พระธรรม บารมีรวมพระอริยะสงฆ์ ตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยมีบารมีรวมของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ เป็นที่สุด ขอหลวงปู่ได้โปรดรวมบารมีทั้งหมดทั้งมวลแผ่มายังน้ำบริสุทธิ์นี้ ให้มีพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ และมหิทธานุภาพ ในการรักษาโรคอันเกิดแต่คุณไสยนี้ด้วยเถิด

๓. จากนั้นจึงกล่าว คำอัญเชิญพระเข้าตัว

สัพเพพุทธา สัพเพธัมมา สัพเพสังฆา

พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญ จะยังพลัง

อรหันตานัญ จะ เตเชนะรักขัง พันธามิ สัพพะโส

(ในระหว่างนี้ให้วางจิตเบา ๆ โน้มนำพระบารมีเข้าตัว หรือผู้ที่ได้แล้ว จะเห็นเองว่าจะมีพระบารมีเข้าตัวเป็นแสงสว่างวาบไปหมด ในขณะเดียวกับแสงนั้นก็พุ่งตรงไปยังน้ำที่เราเราจัดเตรียมไว้ ให้เราแกว่งพระวนๆ สัก ๕ รอบ ก็ทูลศีรษะน้ำนั้นให้ใช้ดื่มและอาบได้เลย ขอโปรดจงเชื่อมั่นเถิด)

พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ

๔. หากต้องการจะป้องกันทั้งบ้านให้น้ำมนต์รดรอบบ้าน แล้วอธิษฐานขอบารมีหลวงปู่

สวดจักรพรรดิ ๑ จบ แล้ว สัพเพแผ่ครอบบ้านอธิษฐาน ด้วยใจ

กำหนดจิตถามพระในเรื่องการปฏิบัติ และในทุกเรื่องปัญหาชีวิตที่แก้ไม่ตก

ก่อนหลวงตาม้าท่านจะออกธุดงค์นั้น หลวงปู่เรียกหลวงตาเข้าไปพบและมอบของสิ่งหนึ่งให้ สิ่งนั้นคือพระที่หลวงปู่ดู่สร้าง หลวงปู่ดู่บอกว่า

"เอ็งเอาพระข้าไป ถ้าสงสัยอะไร เอ็งก็ถามพระเอาเอง"

พระที่สร้างด้วยสูตรของหลวงปู่ พระองค์เดียวแม้เพียงขนาดปลายก้อยก็เปรียบเสมือนแผ่นซีดี ที่เก็บข้อมูลไว้ทุกอย่าง ของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เรื่องนี้เป็นเรื่องเฉพาะพระโพธิสัตว์บางองค์เท่านั้นที่ทำได้ ไม่ต้องสงสัยอะไรมาก ว่าหลวงปู่ทำได้อย่างไรเอาเป็นว่าเมื่อเรารู้ว่าพระสูตรหลวงปู่ทุกองค์ไม่ว่าจะสร้างโดยใคร หากได้รับการถ่ายทอดโดยครูบาอาจารย์กันเป็นทอด ๆ เฉพาะบุคคลที่เหมาะสม มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันบางประการ และสร้างด้วยเจตนาบริสุทธ์ หลวงปู่ท่านคุม และรับรองการสร้างเฉกเช่นพระที่ท่านสร้างเองทุกประการเหมือนกับที่หลวงปู่พูดว่า **"เอ็งนึกถึงข้า ข้าก็นึกถึงเอ็ง เอ็งไม่นึกถึงข้า ข้าก็ยังนึกถึงเอ็ง"**

" บารมีหลวงปู่ยังไม่รวมตัวเข้าสู่พระนิพพาน บารมีท่านยังอยู่ทุกอณูอากาศธาตุทั้ง ๔ เนื่องเพราะท่านตาย - เกิดมานานแสนนาน"

วิธีการ

๑. ทำใจสบายๆ หลวงปู่เน้นที่ใจสบายๆ เบาๆ ไม่เคร่งเกินไป คนยุคนี้ที่ฝึกแล้วไม่ไปไหนก็เพราะชอบเข้าใจว่า การปฏิบัติธรรมนี้ต้องเคร่งมากๆ ประเภทนั่งหลับตาปี๋ไม่คุยกันใคร ไม่ยิ้มไม่พูดแบบนี้ใช้ไม่ได้ สุดโต่งเกินไป ทั้งนี้ต้องตั้งใจปฏิบัติด้วยนะ ไม่ใช่ปล่อยให้สบายเกินไป และโปรดอย่าเข้าใจว่าวิชานี้ต้องยาก เราไปติดว่ายากมันก็จะยาก จริงๆ กำลังที่ใช้ก็ประมาณอุปจารสมาธิเอง ซึ่งเกิดขึ้นได้ง่ายๆ กันทุกคนอยู่แล้ว

๒. กำพระกำหนดให้เห็นรูปหลวงปู่ แล้วก็ถามเอาดื้อๆ เลย เช่น

" หลวงปู่ ทำอย่างไรดีผมจะทำสัญญาฉบับนี้ ทำแล้วลูกจะเสียเปรียบไหม"

จากนั้นก็ทำใจสบายๆ ไม่ต้องเคร่งอะไรมาก ไม่ต้องไปเงี่ยหูฟังว่าหลวงปู่จะตอบ บางทีหลวงปู่ไม่ตอบเป็นคำพูด ท่านจะตอบเป็นจิตรู้เลย หรือจะให้เห็นภาพเลย บางทีก็จะมีเหตุการณ์บางอย่างให้รู้เอง คือท่านจะดลทั้งใจ ทั้งรูปการให้พร้อมเสร็จ

การอธิษฐานขอบารมีพระช่วยเหลือในกรณีพิเศษในเวลา ๒๐.๓๐ น. ของทุกวัน

๑. ทุกวัน เวลา ๒๐.๓๐ น.ที่วัดถ้ำพรหมปัญโญของหลวงตาม้า หรือแม้กระทั่งศิษย์สายหลวงปู่ดู่ จะทำการสวดมนต์ตามรูปแบบของสายหลวงปู่ดู่ และเจริญคาถามหาจักรพรรดิ พร้อมอธิษฐานจิตแผ่ไปทั้ง ๓โลก นี่คือการทำสมาธิหมู่ครับ ท่านทำมาช้านานแล้ว ศิษย์ท่านบางคนก็จะถอดกายทิพย์ไปสวดที่วัดถ้ำพรหมปัญโญ ในบางทีจึงมีเรื่องเล่าว่าเห็นปาฏิหาริย์ เหลือบไปเห็นลูกศิษย์ท่านนั้นมาสวดมนต์ที่วัด แต่ตัวจริงไม่ได้อยู่ที่นั่น

๒. การทำสมาธิหมู่นี่ไม่ได้ทำเฉพาะมนุษย์เท่านั้น เทพและเทวดา แม้พญานาค ท่านก็มาด้วย มหาศาลมากครับ กล้องถ่ายติดพลังงานบ่อยมาก เมื่อจบการทำสมาธิแล้วท่านจะแผ่บุญไปยัง ๓ แดนโลกธาตุ และอธิษฐานจิตไปยังพระทุกองค์ที่สร้างด้วยสูตรหลวงปู่ดู่ นั่นหมายความว่าพระที่สร้างด้วยสูตรหลวงปู่ดู่ ยิ่งนานยิ่งศักดิ์สิทธิ์ ยิ่งแจกไปได้มากเท่าไร กำลังพระจักรพรรดิจะเข้าปรับได้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น เหมือนการวางเครือข่ายสัญญาณมือถือนั่นเอง เราเรียกว่า การวางข่ายพระจักรพรรดิ อย่างบางท่าน นอน ๆ อยู่พอ ๒๐.๓๐ น. พระที่คล้องอยู่เรืองแสงได้ เหล่านี้นับว่าเป็นเรื่องธรรมดาครับ

๓. ด้วยเหตุผลข้างต้น หากท่านมีเรื่องใดๆ ที่ต้องการกำลังพิเศษ เพื่อขอบารมีพระท่านช่วย หากเลือกเวลานี้จะมีผลชัดเจนและรวดเร็วขึ้น

วิธีการ

๑. เตรียมตัวให้พร้อม (พร้อมใจ ให้สำคัญกว่าพร้อมกาย หรือพร้อมสถานที่) อย่างน้อยสัก ๒๐.๑๕ น. ควรพร้อมแล้ว อาจจะอยู่หรือไม่อยู่ในห้องพระก็ได้

๒. กำพระในมือพร้อมทั้งอธิษฐานขอท่านตามปรารถนาตามวิธีการที่ถ่ายทอดให้ข้างต้น

๓. สวดมนต์ตามตำรับหลวงปู่ดู่

อธิษฐานซ้ำอีกครั้งหลังสวดมนต์เสร็จ หากทำได้ทุกวันจะยิ่งดี จะเป็นการเร่งรัดและทำให้คล่องตัวยิ่งขึ้น

การอธิษฐาน ครอบดวงแก้วให้แก่บ้านเพื่อป้องกันรังสี

ทั้งบ้าน ในกรณีเกิดภาวะสงครามที่มีการใช้กัมมันตรังสี

หลวงปู่ดู่ ท่านมองการไกลมาช้านานแล้ว ในเรื่องนี้ พระท่านหรือพระที่สร้างด้วยสูตรท่าน จะกันรังสีได้ทุกองค์ หรับผู้ที่คล้องบูชา แต่หากต้องการให้ครอบคลุมทั้งบ้านประดุจมีดวงแก้วครอบบ้านทั้ง ๖ ทิศ

คือ ซ้าย ขวา หน้า หลัง บน ล่าง ก็จะต้องอัญเชิญพระไว้ที่บ้าน ๑ องค์ แล้วทำการอธิษฐานตามแบบอย่างข้างล่าง

วิธีการ

๑. ให้อัญเชิญพระผงกรรมฐาน(พระกำลังพระจักรพรรดิ) หรือพระที่สร้างด้วยสูตรหลวงปู่ดู่ มาอธิษฐานทำน้ำมนต์ โดยควรเลือก เวลา ๒๐.๓๐ น. เพราะต้องอาศัยกำลังใหญ่ (ช่วงเวลานี้หลวงตานำ เทพ พรหม ร่วมสวดจักรพรรดิ)

๒. ให้ตั้งจิตอธิษฐานทำน้ำมนต์โดยนำพระแช่ในภาชนะอันควร อาจจะเป็นขันน้ำมนต์ก็ได้ ตามร้านขายสังฆภัณฑ์ ราคาไม่แพงนักประมาณ ๕๐-๖๐ บาท โดยควรแช่ไว้เช่นนั้นตลอดเพื่อจะได้เป็นหัวเชื้อน้ำมนต์ สำหรับใช้ในการอื่นๆ ได้อีก

๓. นำขันน้ำมนต์ที่แช่พระอยู่ ตั้งไว้ในที่อันควร ตั้งจิตดี ๆ นึกน้อมถึงหลวงปู่ดู่ และกล่าวคำอธิษฐานตามตัวอย่าง ขออาราธนาเชิญบารมีพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ บารมีรวมพระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ บารมีรวมพระโพธิสัตว์ทุกพระองค์พระธรรม บารมีรวมพระอริยะสงฆ์

ตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยมีบารมีรวมของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ เป็นที่สุด ขอหลวงปู่ได้โปรดรวมบารมีทั้งหมดทั้งมวลแผ่มายังน้ำบริสุทธิ์นี้ให้มีพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ และมหิทธานุภาพ ในการป้อง ขจัดทำลายรังสี และพลังงานอันไม่ดีทั้งปวง ที่เข้ามาในอาณาบริเวณเขตน้ำมนต์แห่งนี้ ให้เกิดเป็นปราการแก้วคุ้มครองเจ็ดชั้น ทั้ง ๖ ทิศคือเบื้องหน้า เบื้องหลัง เบื้องซ้าย เบื้องขวา เบื้องบน และเบื้องล่าง ให้กระแสเย็นแห่งน้ำมนต์นี้จงเปล่งออกไปเป็นรัศมีเรืองรอง คุ้มครองป้องกันและครอบปกคลุมบ้านทั้งหลังของข้าพเจ้านี้ ให้ผู้ที่อาศัยอยู่ภายในบ้านนี้จง ร่มเย็นปลอดภัยจากอันตรายทั้งหลายทั้งปวงด้วยเถิด

๔. จากนั้นจึงกล่าว คำอัญเชิญพระเข้าตัว

สัพเพพุทธา สัพเพธัมมา สัพเพสังฆา

พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญ จะยังพลัง

อรหันตานัญ จะ เตเชนะรักขัง พันธามิ สัพพะโส

(ในระหว่างนี้ให้วางจิตเบา ๆ โน้มนำพระบารมีเข้าตัว หรือผู้ที่ได้แล้ว จะเห็นเองว่าจะมีพระบารมีเข้าตัวเป็นแสงสว่างวาบไปหมด ในขณะเดียวกับแสงนั้นก็พุ่งตรงไปยังน้ำที่เราเราจัดเตรียมไว้ จากนั้นน้ำนั้นจะเปล่งรังสีออกทองหรือรุ้งครอบบ้านไว้ บางทีจะดูเหมือนพระอาทิตย์ทรงกลดครอบบ้านทั้งหลังเอาไว้)

พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ

๕. สวดมนต์ตามตำรับหลวงปู่ดู่

๖. จากนั้นให้นำน้ำไปรดรอบบ้านอีกรอบ เพื่อความเป็นสิริมงคลอีกครั้ง แล้วนำน้ำมนต์นั้นไปตั้งไว้ในที่อันควร เพื่อใช้ในการต่าง ๆอีก และคอยหมั่นเติมน้ำอย่าให้แห้ง เป็นอันเสร็จ ส่วนพระก็แช่เป็นประธานป้องกันรังสีของบ้านไว้อย่างนั้น จะเป็นการดีครับ

วิธีการขั้นสูง (การฝึกเปิดโลก)

๑. สำหรับผู้ที่เข้าใจวิชา และตรวจสอบวิชาเป็น คืออย่างน้อย สามารถครอบวิมานได้มีความคล่องดี เพียงแค่เดินๆ ไปเห็นสถานที่นั้นพอจะเป็นที่หลบภัยได้ เพียงแต่ชี้นิ้วไปเท่านั้นเคหะสถานแห่งนั้นก็จะ ป้องกันรังสีได้ (ฟังดูเหลือเชื่อนะ เมื่อท่านได้รับพระผงกรรมฐานที่แจก

ให้ฟรีนี้ไปใช้แล้วจะเห็นความอัศจรรย์หลาย ๆอย่าง แนวทางการใช้พระข้างต้นนี้ท่านจะสามารถทำตามได้ไม่ยาก)

สำหรับท่านที่ได้พระผงกรรมฐานไปแล้วอยากเรียนรู้วิชาเปิดโลก(ภูติพระพุทธเจ้า) อยากเห็นภพภูมิ สามารถเรียนได้ ด้วยตัวเอง โดยปฏิบัติตามนี้

สวดมนต์ช่วงเวลา ๒๐.๓๐ น. เสร็จ ให้ท่านกำหนดภาพหลวงปู่ดู่ จับภาพแบบสบายๆ เหมือนเราคิดถึงหน้าแม่เรา คิดถึงเมื่อไหร่ เห็นหน้าแม่เมื่อนั้น คิดถึงหน้าแม่ พลังงานแม่ก็จะมาเป็นความห่วงหาอาทรเป็นความผูกพันธุ์ คนที่อยู่ไกลแม่ก็จะมีความคิดถึงเชื่อมต่อในจิตนี่แหละ เรียกว่าพลังงานมีอิทธิพลต่อร่างกายเรา ทำให้ร่างกายหลั่งน้ำตาออกมาเพราะความคิดถึงแม่ได้เลยทีเดียว ในทางกลับกัน ให้เราเปลี่ยนจากการคิดถึงหน้าแม่เป็น คิดถึงหน้าหลวงปู่ดู่แทน พลังงานของหลวงปู่ดู่ก็จะมาทันทีเหมือนกันนะ ให้เราจับภาพหลวงปู่ให้ชัดเจน จากนั้นอธิฐานกับหลวงปู่ดู่ว่าลูกขอเรียนรู้เรื่องพลังงานเรื่องภพภูมิ ขอหลวงปู่ดู่แสดงให้ลูกดูด้วยเถิด จากนั้นให้เรากำหนดจิตไปที่หน้าบ้านเรา ทรงภาพหลวงปู่ไปด้วยละ วางอารมณ์จิตแบบสบาย ๆ รอดูความเปลี่ยนแปลง ที่หลวงปู่ทำให้เราดู ท่านจะทำให้ ภาพหน้าบ้านเราซ้อนภาพภพภูมิที่อยู่แถวนั้น เป็นรูปร่างให้เห็นเลย ความชัดเจนก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคน

“เคล็ดลับ ให้เราหมั่นมองดูภาพหลวงปู่บ่อย ๆ มอบแบบสบาย ๆ ไม่ต้องเพ่งจะดีเอง”

แนวทางการเจริญสมาธิเพื่อมุ่งสู่มรรคผล นิพพาน

การภาวนาเพื่อไปสู่ความหลุดพ้นแต่ไหนแต่ไรมา คนเราเกิดมาแล้วมีแต่ความวุ่นวายสารพัดอย่างปรุงแต่งต่าง ๆ นานานับไม่ถ้วนเหลือที่จะคณา เมื่อเรามาทำความสงบแม้เพียงประเดี๋ยวเดียวก็รู้สึกว่าเย็นใจสบายใจ เราก็ควรรักษาความเย็นอันนี้ ความสบายอันนั้นไว้ให้ตลอดไป จึงจะเป็นไปเพื่อความสุขซึ่งเป็นความปรารถนาของคนทั่วไป เมื่อได้ความสุขนั้นมาแล้วก็จงรักษาความสุขนั้นไว้ ของหาได้ง่ายแต่รักษาได้ยาก ครั้นทำได้แล้วที่จะรักษาไว้ให้ได้นานนั้นยากที่สุด เพราะอะไร เพราะกิริยาอาการทุกอย่างของเรามันกระทบกระเทือนอยู่ตลอดเวลาเป็นต้นว่า ยืน เดิน นั่ง นอน การพูด การคุย การกิน สารพัด ทุกอย่าง เป็นเรื่องกระทบอายตนะทุกสิ่งทุกประการ จิตมันก็ส่งไปตามอายตนะจึงว่ารักษาได้ยากถ้าหากผู้ทำได้ชำนิชำนาญ

คล่องแคล่วเสียแล้วท่านรู้เท่ารู้เรื่องท่านตามรู้ตามเห็นทุกสิ่งทุกประการ มันจะมาแบบไหนก็ตามรู้เรื่องของมันจิตส่งไปก็เป็นธรรมะ จะคิดนึกถึงก็เป็นธรรมะ มันปรุงมันแต่งก็เป็นธรรมะ ถ้ารู้เท่ารู้เรื่องมันเป็นธรรมดาเป็นของมันอย่างนั้นเป็นธรรมะทั้งหมด ผู้ปฏิบัติจะเห็นความดีความชั่วของตนตรงนี้แหละมันเป็นธรรมหรือมันเป็นโลก ก็เห็นกันที่ตรงนี้ ที่จิตนี่

การปฏิบัติ

เบื้องต้นกำพระทำใจให้สบายๆ สวดจักรพรรดิไปเรื่อยๆ เป็นการน้อมพุทธะคุณ ธรรมะคุณ สังฆะคุณ เข้าสู่จิตเพื่อยกระดับจิตใจให้ละเอียดขึ้นและง่ายสำหรับการนำมาพิจารณาโดยการทำใจให้สงบในขั้นนี้เรียกว่าสมถะสมาธิคือทำใจให้ถึงความสงบ ขอบารมีหลวงปู่ เป็นที่สุดให้ท่านช่วยคุมการปฏิบัติของเรา

ขั้นการพิจารณา

เมื่อผ่านไปเรื่อยๆ และรับรู้ว่าใจเราสงบสบายแล้วสมควรแล้วที่จะนำมาพิจารณาข้อธรรมจึงยกเอาข้อธรรมข้อใดข้อหนึ่งขึ้นมาพิจารณานี้เรียกว่าวิปัสสนา ทำสมถะให้ใจสว่างแล้วใช้วิปัสสนาเพื่อขจัดกิเลสพิจารณาข้อธรรมให้ปลงข้อใดข้อหนึ่งเพื่อไปสู่ความหลุดพ้น

“ธรรมที่แต่ละบุคคลจะน้อมขึ้นมาพิจารณาอาจจะไม่เหมือนกันแล้วแต่จริตของแต่ละคน”

มีจิตตั้งมั่นในพระนิพพานเป็นจุดหมายปลายทางของชีวิตผู้ปฏิบัติที่มีความสามารถฉลาดย่อมจะต้องศึกษาจิตใจและอารมณ์ของตนให้เข้าใจและรู้จักวิธีกำหนดปล่อยวางหรือควบคุมจิตใจและอารมณ์ให้ได้ เปรียบเสมือนเวลาที่เราขับรถยนต์ จะต้องศึกษาให้เข้าถึงวิธีการขับขี่ที่ปลอดภัย บางครั้งควรเร่ง บางคราวควรผ่อน บางทีก็ต้องหยุดเร่งในเวลาที่ควรเร่งผ่อนในเวลาที่ควรผ่อน หยุดในเวลาที่ควรหยุด ก็จะสามารถถึงที่หมายได้อย่างปลอดภัยข้อสำคัญที่สุดของการปฏิบัติคือ ต้องไม่ประมาท ต้องปฏิบัติให้เต็มที่ตั้งแต่วันนี้ ใครจะรู้ว่าความตายจะมาถึงเราเมื่อไรถ้าเราปฏิบัติไม่เป็นเสียแต่วันนี้ เวลาใกล้จะตายมันก็ไม่เป็นเหมือนกัน เหมือนคนที่เพิ่งคิดหัดว่ายน้ำ เวลาใกล้จะจมน้ำตาย นั่นแหละก็จมตายไปเปล่าๆ ถ้าใน ๑ วันนี้ไม่ปฏิบัติภาวนาวันนั้นขาดทุนเสียหายหลายล้านบาทจงมองดูทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ไม่ว่า คนสัตว์สิ่งของ

เงิน ทอง ลาภ ยศ นินทา สรรเสริญ เป็นของโกหกของสมมุติ ภาพมายาทั้งนั้น ทุกอย่างไม่ใช่ของจริงเป็นของหลอกลวงที่คนไม่ฉลาดต่างพากันหลงใหลกับสิ่งของสมมุติของโกหก ไม่ว่าอารมณ์ดี อารมณ์ร้ายก็ไม่ใช่ของเราจริงผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ทุกข์ทั้งหลายเกิดจากเหตุ(คือ ความไม่รู้ ความอยากได้) ถ้าต้องการดับทุกข์ ต้องดับเหตุก่อน คือ ให้รู้ว่าทั้ง ๓โลก เป็นอนิจจังเปลี่ยนแปลงเป็นโทษเป็นทุกข์เป็นปัญหา และสูญสลายตายกันในที่สุด ถ้าเรามีญาณก็จะรู้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดในชีวิตเราไม่มีการบังเอิญเลย ผู้ปฏิบัติธรรมย่อมพิจารณาร่างกายคนสัตว์ในโลกว่าน่าเกลียดน่ากลัว เป็นทุกข์เป็นโทษเป็นภาระต้องดูแลอย่างหนัก เน่าเหม็นแตกสลายตายไปกันหมด ผู้ที่มีศรัทธาแท้คือผู้ที่เชื่อและยอมรับ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งแทนที่จะเอาความโลภ ความโกรธ ความหลงมาเป็นที่พึ่ง ผู้ปฏิบัติตามพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอน คือ ให้ขยันภาวนา แล้วความโลภ ความโกรธ ความหลงจะน้อยลงและหมดไปผู้ปฏิบัติต้องหมั่นตามดูจิต รักษาจิต ผู้ฝึกจิตถ้าทำจิตให้มีอารมณ์หลายอย่างจะสงบไม่ได้ และไม่เห็นสภาพของจิตตามความเป็นจริง ถ้าทำจิตให้ดิ่งแน่วแน่อยู่ในอารมณ์อันเดียวโดยเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างแตกสลายตายหมดสิ้นแล้ว จิตก็มีกำลังเปล่งรัศมีแห่งความสว่างออกมาเต็มที่ มองสภาพของจิตตามเป็นจริง ได้ว่าอะไรเป็นจิต อะไรเป็นกิเลส อะไรควรรักษา อะไรควรละทิ้งออกจากจิต ไม่ควรใส่ใจสนใจเรื่องของผู้อื่นควรตั้งใจตรวจสำรวจดูจิตของเราเองว่ายังมีความโลภ ความโกรธ ความหลง คิดว่าร่างกายนี้ยังเป็นของจิตหรือไม่ ตามความเป็นจริงแล้ว จิตกับกายไม่ใช่อันเดียวกัน เพียงแต่มาอาศัยกันชั่วคราวเท่านั้น

ตัวอย่างการพิจารณา

๑. พิจารณาความไม่เที่ยงของร่างกาย ระลึกถึงความตายว่าหนีไม่พ้น พิจารณาความเน่าเสียของร่างกาย เพื่อปลงและไม่ยึดมั่นถือมั่นในร่างกาย เพื่อไม่ยึดถือว่ามีเขามีเรา และมีความต้องการความหลุดพ้นเพียงอย่างเดียว ที่อื่นนอกจากพระนิพพานเราไม่ต้องการ เพราะที่อื่นนั้นยังต้องเวียนว่ายตายเกิดและกลับมาทุกข์อีกอยู่ เบื่อแล้วไม่อยากเกิดแล้ว

๒. พิจารณา ถึงข้อเสียของกิเลส และค้นจิตตัวเองดูว่ายังมีกิเลสตัวไหนอยู่ แล้วใช้ความสงบของจิตเข้าข่ม

๓. อัตภาพร่างกายนี้มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา เราจะไม่มีการติดอกติดใจอยู่ในร่างกายของเรา และร่างกายของบุคคลอื่น เราถือเสมือนว่าร่างกายเป็นสภาวะอันหนึ่ง ๆ หรือ บ้านเช่าที่เราใช้อาศัยอยู่ชั่วคราวเท่านั้น

๔. วิจิกิจฉา เราไม่สงสัยในคำสั่งและคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใช้ปัญญาพิจารณาพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่เสมอ

๕. สีลัพพตปรามาส เราจะรักษาศีลให้ครบถ้วนไม่ลูบคลำศีล

๖. กามฉันทะ เป็นฉันทะ เป็นภัยสำหรับเรา เราพยายามหาทางทำลายกามฉันทะให้พินาศไปจากจิต

๗. เราจะตัดปฏิฆะ คือ ความกระทบกระทั่งกับอารมณ์ของจิต ด้วยอำนาจความโกรธ ความพยาบาทให้สิ้นไป

๘. สุดท้ายเมื่อท่านทำถึงที่สุดแห่งธรรมได้สำเร็จข้อธรรมวิธีการทำกิเลสให้สิ้นไปจากจิต เมื่อนั้นท่านจะตัดภพตัดชาติไม่เกิดอีก หมดสิ้นความมีชาติภพ

ก่อนภาวนาทุกครั้งขอให้ระลึกถึงพระนิพพานเป็นที่สุดในชาติปัจจุบันอย่างเลวขอให้ไปสำเร็จยุคพระศรีฯ โดยตายจากการเป็นคนไปเป็นเทวดาแล้วรอพระศรีฯ มาตรัสรู้ เมื่อเราได้ฟังคำเทศนาของท่านก็จะบรรลุเข้านิพพานโดยทันที

การนำพระผงกรรมฐานมาใช้ในการภาวนาในการฝึกวิชาเปิดโลก

(วิชาภูติพระพุทธเจ้า) และการปรับภพปรับภูมิ

ขอนำหนึ่งในวิชาที่หลวงปู่ท่านได้เมตตาสอนไว้ให้ลูกศิษย์ซึ่งท่านได้รับวิชานี้มาจากมาจากเบื้องบนมาแนะนำกันครับ หลวงตาม้าท่านสำเร็จวิชาเปิดโลกมาจากหลวงปู่ดู่อีกทีหนึ่งและเมตตานำมาสอนอยู่ในปัจจุบัน (ปัจจุบันผู้ที่แตกฉานวิชาหลวงปู่ที่ยังหลงเหลืออยู่ก็คือท่านหลวงตาม้า)

เบื้องต้น เมื่อมีองค์พระแล้ว อาราธนามาไว้ในมือแล้วสวดบทเจริญพระกรรมฐานด้วยบทสรรเสริญพุทธคุณ บทอาราธนาศีล บทบูชาหลวงปู่ทวด หลวงปู่ดู่ และ บทขอขมาพระรัตนตรัย แล้วต่อด้วยบทพระมหาจักรพรรดิ จากนั้นจึงทำสมาธิในอิริยาบถที่เราถนัด กำพระไว้ในมือน้อมนึกอาราธนา กำลังจากองค์พระมาที่จิตเป็นการเพิ่มกำลังจิตในการภาวนาของเราแล้ว

น้อมพลังงานพุทธคุณนี้มายังฐานที่เราใช้ในการทำสมาธิด้วย เช่นหากทำแนวอานาปานสติก็น้อมมาที่ลมหายใจ หรือถ้าเป็นแนวกำหนดสมาธิเฉพาะจุด(ที่เป็นสมถะ)เช่นที่หว่างคิ้ว ก็น้อมมารวมที่นั้น โดยนิมิตใดๆที่จะให้กำหนดต่อไปก็กำหนดไว้ที่ฐานที่เราใช้ในการทำสมาธิของเรา การบริกรรมใช้คำภาวนาพุทธคุณใดก็ได้ พุทโธ หรือ ภาวนาไตรสรณคมน์ไปเรื่อยๆ แต่แนะนำให้ใช้บทสวดพระจักรพรรดิมาใช้เป็นคำบริกรรมในการทำสมาธิเพราะจะได้ผลเร็วที่สุด(ควรท่องจำให้ขึ้นใจและในชีวิตประจำวันนึกได้เมื่อไรไม่ว่าทำอะไรอยู่ก็บริกรรมสบายๆในจิตของเราจะเป็นการทรงจิตเราให้เป็นทิพย์และเป็นกำแพงแก้วคุ้มตัวเราด้วย)

การกำหนดนิมิตที่ฐานที่เราใช้ในการทำสมาธิให้กำหนดเป็นพระพุทธรูปทรงเครื่องจักรพรรดิ หรือจะเป็นหลวงปู่ทวด หรือ หลวงปู่ดู่ก็ได้ กำหนดนิมิตเบาๆ พร้อมไปกับการ ภาวนาคำบริกรรมเมื่อทำได้คืบหน้าแล้วจะรู้ที่จิตเองโดยพลังงานของครูบาอาจารย์ที่คุมการภาวนาเราอยู่จะสื่อมาที่เรา(เพราะก่อนนั่งเราอัญเชิญท่านมาแล้ว)และพระท่านจะมาสอนเราในสมาธิได้เมื่อสมาธิเราละเอียดเข้าหรือใจทรงความเป็นทิพย์ได้ดีขึ้นและวางอารมณ์ได้สบายๆ และหากถึงจุดๆ หนึ่งจะทำให้สามารถสัมผัสโลกทิพย์ได้ซึ่งมีประโยชน์ที่จะทำให้เราเข้าใจความจริงของธรรมชาติได้ สรุปย่อๆ ก็คือเรานำพระมากำก็เพื่อเพิ่มกำลังจิตในการทำสมาธิของเรา

การสวดภาวนาคาถาจักรพรรดิ

เมื่อมีเหตุก็ดีหรือยังไม่มีก็ดีให้สวดคาถานี้จะเป็นการสร้างกำแพงแก้วคุ้มกันตัวเราระหว่างที่สวดก็นึกถึงภาพองค์พระเบาๆ พระแบบทรงเครื่องจักรพรรดิยิ่งดี

นึกถึงองค์พระไว้เป็นพุทธานุสสติ นึกถึงความดีของพระพุทธเจ้าไว้เป็นการทำใจให้ทรงความดี ทำใจให้เป็นบุญ กายทิพย์จะสว่างเจิดจรัสไปด้วยบุญซึ่งต่างจากพวกคนพาลที่กายทิพย์มีแต่ความมัวหมองแลดูคล้ายร่างเปรตซ้อนกายคน พวกนี้หากยังประมาทอยู่ก็พร้อมจะลงนรกทุกเมื่อการทรงความดีเช่นพรหมวิหารการไม่ถือโกรธผู้ใดมีแต่ความหวังดีเป็นการทำใจให้สว่างเมื่อใจเราสว่างฉันใดย่อมกลบความมืดฉันนั้น หมั่นแผ่เมตตาแผ่บุญให้บริวารเราตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันและเทพพรหมประจำตัวเราด้วยนะจะเป็นการเจริญเมตตาจิตเพิ่มศิริมงคลแก่ตนและเทพพรหมเหล่านั้นจะมาเป็นกำลังช่วยคนดีที่ คิด พูด ทำสิ่งดีๆ ให้พ้นบ่วงมาร อย่างแน่นอนถ้าตัวเราทรงความดีอยู่ เบื้องต้นศีล ๕ ก็ใช้ได้ เพราะเป็นศีลที่ปิด อบายภูมิ (นรก) ได้

การนำพระผงกรรมฐานมากำเวลาสวดมนต์

กำพระผงกรรมฐานเวลาสวดมนต์จะเป็นการทำให้จิตเรามีกำลังเป็นอย่างยิ่งอานิสงค์เวลาเราแผ่บุญจากการสวดจะคลุมไปทั่วจักรวาลและสังเกตว่าหากจิตเราสบายๆองค์พระในมือจะดิ้น(พระเครื่องสายหลวงปู่ดู่ที่ใช้วิชาภูติพระพุทธเจ้าทำ องค์พระจะดิ้นได้ทุกองค์อันนี้หลวงปู่ท่านยืนยัน)

หมายเหตุ ทั้งนี้การปฏิบัติกรรมฐานตามแนวทางของหลวงปู่ดู่ ต้องมีการสวดบทจักรพรรดิก่อน หรือขณะที่ทำกรรมฐาน เพราะบทจักรพรรดิที่หลวงปู่ท่านให้ไว้ขณะที่สวดจิตเราจะทรงความเป็นทิพย์เป็นการเร่งการปฏิบัติ

พระผงกรรมฐาน เป็นพระใช้ มิใช่พระเก็บบูชา และก็มิใช่พระสะสม คือให้คิดว่าพระผงกรรมฐานท่านคือหัวใจ เมื่อขาดก็ตายได้ หรือพระผงกรรมฐานท่านคือเงินที่ถ้าขาดเงินแล้วก็จะทำอะไรไม่คล่อง ถึงทำไม่ได้ก็ให้คิดว่าพระผงกรรมฐานท่านคือร่างกายหรือส่วนหนึ่งของร่างกายเราทีเดียว การเก็บพระผงกรรมฐานเอาไว้เฉย ๆ ไม่คล้องคอติดตัวหรือไม่แช่ถังน้ำในบ้านเพื่อทำน้ำมนต์ ไม่ใช้พระผงกรรมฐานในการส่งวิญญาณ ถือว่าเสียประโยชน์

พระผงกรรมฐานของหลวงตาท่านก็ทำแจกไปเรื่อย ๆ จะพูดว่าไม่มีรุ่นก็ว่าได้ มีเพียงแบบพิมพ์ ที่ทุก ๆ วันท่านก็สร้างเรื่อย ๆ นับวันนี้ก็กว่า ๗-๘ ล้านองค์แล้ว ท่านสร้างเองทุกขั้นตอน คือสร้างกับมือทุกองค์ พระผงกรรมฐานทุกองค์ก็มีพุทธคุณเฉกเช่นเดียวกัน ใช้ได้เหมือนกันทุกองค์ พระผงกรรมฐานไม่ได้มีไว้ขาย แต่มีไว้สำหรับแจกให้ฟรีแก่ผู้ที่ต้องการใช้พระทุกคน ทำใจให้เป็นพระได้เป็นดี มีพระดีแค่ไหนแต่ใจไม่เป็นพระก็ไร้ค่า

หลวงตาท่านกล่าวว่า “กำพระผงกรรมฐานไว้นี่แหละดี ตายไปจะได้ไปเป็นพรหมกันให้หมด”

พระผงกรรมฐานไม่ได้ช่วยให้ทุกคนไปพรหมโลกหลังจากที่เราตายกันนะ แต่ถ้าหากเรากำพระบ่อยๆ จิตเราจะเป็นสมาธิโดยปริยาย เหมือนเราได้ซ้อมทำสมาธิโดยไม่รู้ตัว เวลาก่อนที่คนเราจะตายจิตคนเราอ่อนแอมาก หากไม่ได้ฝึกซ้อมจิตมาก่อน มีหวังได้ล่องลอยไปเกิดตามบุพกรรมแน่นอน (นรกเบื้องล่าง เปรต อสูรกาย สัตว์เดรัจฉาน มนุษย์ แล้วแต่วาระกรรมที่จิตเราจับก่อนตาย) แต่หากเรามีความชำนาญฝึกซ้อมการทำสมาธิมาดี เพราะกำพระทุกวันจิตจับที่ภาพพระทุกวัน เวลาตาย เรียกได้ว่าตายในสมาธิ ตายไปเป็นพรหมเลยละ อย่างน้อย ๆ ก็

เป็นเทวดาถึงสุคติภูมิกันทุกคน ให้คิดไว้เสมอว่าทุกวันนี้ที่เราสวดมนต์ ๒๐.๓๐ น. นั่งสมาธิ สวดจักรพรรดิเมื่อว่างจากการทำงาน ใช้เวลาว่างไปกับการดูจิตพิจารณาให้เป็นธรรมนั้น ที่เราทำแบบนี้เพราะเราไม่รู้ว่าพรุ่งนี้เราจะได้ทำความดีเช่นนี้ได้อีกไหมตื่นขึ้นมาเราอาจจะพบว่าดวงจิตของเราได้ออกจากร่างไปซะแล้ว หมดเวลาที่จะสร้างกรรมดีแล้วไม่มีโอกาสที่จะได้แก้ตัวอีก ฉะนั้นในเมื่อตอนนี้เรามีชีวิตอยู่อย่างปกติสุข เราสามารถจะปฏิบัติธรรมสร้างบุญได้ง่ายๆ ที่บ้าน ไม่ต้องเสียเงินซักบาท เป็นเรื่องของตัวเราเอง **“ตนเองทำ ตนเองก็ได้รับผลที่ทำ”** คนอื่นทำแทนเราไม่ได้นะ เกิดมาทั้งทีเอาดีให้ได้ (ทางธรรม) จะตายทั้งทีเอาดีฝากไว้ (ฝากกระแสธรรม) ขอให้ตั้งใจปฏิบัติกันอย่างจริงจังดูซักที ให้เชื่อมั่นเถิดว่า เมื่อเราทำจริง ก็จะเห็นจริง เห็นของดีของวิเศษในตัวเรานี่แหละ

ความรู้เกี่ยวกับพระผงกรรมฐาน (พระกำลังจักรพรรดิ สูตรหลวงปู่ดู่)

พระผงจักรพรรดิสูตรหลวงปู่ดู่ หลวงตาม้า มีพุทธคุณอย่างไร ?

ในสมัยที่หลวงปู่ดู่ยังทรงขันธ์อยู่นั้น บรรดาลูกศิษย์ของหลวงปู่ดู่ต่างทราบกันดีว่าหากใครมีพระผงกรรมฐานไว้ (พระกำลังจักรพรรดิ) จะสามารถอธิษฐานขอได้ดังใจนึกทุกประการ(มีพระผงกรรมฐานเหมือนมีแก้วสารพัดนึก) พระผงกรรมฐานจึงเป็นที่หวงแหนกันมากในหมู่ลูกศิษย์ของหลวงปู่ดู่ในสมัยนั้น ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อหลวงพ่อเกษม เขมโก ท่านได้กล่าวรับรองกับลูกศิษย์ของท่านว่า พระของหลวงปู่ดู่ สามารถป้องกันนิวเคลียร์ได้ พระผงกรรมฐานของหลวงปู่ดู่ก็ยิ่งเป็นที่เสาะแสวงหากันในหมู่คณะศิษย์ของหลวงปู่ดู่ และคณะศิษย์ของหลวงพ่อเกษม เขมโกด้วย

เรื่องพระผงกรรมฐานสามารถป้องกันรังสีนิวเคลียร์ได้นี้ หลวงตาม้าท่านก็เคยรับรองเอาไว้ หลวงตาม้ายังบอกอีกว่านอกจากนั้นแล้ว พระของหลวงปู่ดู่ ก็สามารถป้องกันโรคระบาดและป้องกันไข้หวัดนกได้ ใครที่มีพระผงกรรมฐานของหลวงปู่ดู่ และของหลวงตาม้า ก็ให้ใส่ไว้ติดตัวกันทุกคน

หลวงปู่ดู่กล่าวไว้ว่าพระผงกรรมฐานที่มีผงจักรพรรดินี้ เหมาะเป็นอย่างมากในการใช้เจริญกรรมฐาน หลวงปู่ดู่ท่านสร้างพระผงกรรมฐานออกมาเพื่อให้ลูกศิษย์ได้ใช้ในการเจริญพระกรรมฐานให้ก้าวหน้าโดยไวซึ่งหลักการนั้นจะเป็นการใช้พลังงานจากองค์พระผง ในเนื้อพระผง

กรรมฐานของหลวงตาม้าทุกรุ่นบรรจุมวลสารผงจักรพรรดิของหลวงปู่ดู่ ที่หลวงตาม้า ได้รับมาจากหลวงปู่ดู่โดยตรงและหากเราสวดมนต์นั่งสมาธิแผ่บุญ แผ่เมตตาอย่างสม่ำเสมอบุญจะบังเกิดที่ตัวเรามากยิ่งขึ้น หลวงปู่ดู่ ท่านสอนให้ลูกศิษย์สร้างบุญบารมีทุกวัน เกิดเป็นคนต้องสร้างประโยชน์ อะไรที่เป็นประโยชน์ให้พากันทำ อะไรที่ไม่เกิดประโยชน์อย่าได้กระทำ คิดก่อนทำ ปัญญามีไว้ใช้จงหมั่นใช้ปัญญา

พระธรรมธาตุ

พระผงกรรมฐานของหลวงตาม้าจะมีพระธรรมธาตุเสด็จมาเกาะที่องค์พระ และสามารถเพิ่มจำนวนขึ้นได้เองด้วย (พระผงจักรพรรดิหลวงปู่ดู่ หลวงตาม้าขึ้นพระธรรมธาตุทุกองค์) พระธรรมธาตุจะเสด็จมาให้กำลังใจแก่ผู้ที่ปฏิบัติที่สวดมนต์ภาวนาปฏิบัติสมาธิอย่างสม่ำเสมอ ยิ่งสวดมาก ก็ยิ่งเสด็จมามาก เคยพบว่าพระผงกรรมฐานบางองค์มีพระธรรมธาตุเสด็จมาเต็มองค์พระจนไม่สามารถมองเห็นพิมพ์พระได้เลย ระยิบระยับไปหมด ธรรมธาตุที่เสด็จมานั้นจะมีลักษณะใส มีหลายวรรณะ หลายสัณฐานทั้งกลมทั้งเหลี่ยมคละกันไป

หลวงตาเคยบอกว่า ตอนที่ท่านเก็บพระผงกรรมฐานท่านมองเห็นพระผงที่แตกหักจึงหยิบขึ้นมาดู ได้เห็นเนื้อในขององค์พระที่แตกหักนั้นเป็นแก้วใส เมื่อพิจารณาแล้วจึงรู้ว่าว่าพระธรรมธาตุจะเกิดจากด้านในขององค์พระแล้วค่อยทะลุออกข้างนอกองค์พระหลวงตากล่าวว่า "แม้ว่าพระผงกรรมฐานของเราจะไม่มีพระธรรมธาตุเลย พระผงองค์นั้นก็มี พุทธะคุณ ธรรมะคุณ สังฆะคุณ และมีกำลังพระจักรพรรดิ ครบถ้วนเช่นเดียวกันกับพระผงที่มีพระธรรมธาตุทุกประการ ขอให้ผู้ใช้พระผงกรรมฐานจงมั่นใจ และใช้พระอย่างสบายใจ **"ปฏิบัติไป เดี๋ยวของดีก็มาเอง"**

รูป พระธรรมธาตุเสด็จมาจับองค์พระของหลวงตาม้า

การเกิดพระธรรมธาตุ

ในพระผงสูตรของหลวงปู่ดู่ มีความอัศจรรย์คือ จะมี **ลักษณะของผลึกที่มีความแวววาว มีลักษณะคล้ายเพชร** ได้เคยนำไปให้นักธรณีวิทยาใช้กล้องส่อง เมื่อส่องออกมาแล้ว เขาได้อธิบายในแง่ของทางวิทยาศาสตร์ว่า เป็นผลึกของแคลเซี่ยมซัลเฟต หรือผลึกของหินปูน หินปูนที่ว่านั้นน่าจะมาจากผงปูนขาว หรือดินสอพองที่หลวงปู่นำมาเขียนเป็นอักขระคาถาแล้วก็ลบมาเป็นผงต่าง ๆ อาจเกิดเป็นผลึกขึ้นมาได้ แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่เขาอธิบายไม่ได้ก็คือว่า ลักษณะของการเกิดผลึกเหล่านี้ จะต้องอาศัยความร้อนอย่างมาก ซึ่งเขาได้ถามผู้เขียนว่า ได้นำไปอบหรือไปเผาด้วยความร้อนสูงหรือไม่ ผู้เขียนก็ตอบว่า ใช้อุณหภูมิธรรมดา ดังนั้นจึงมีข้อสงสัยว่าแล้วความร้อนหรือเดลต้าฮีทนี้มาจากที่ไหน หรือจะมาจากพลังจิตของหลวงปู่จะเป็นไปได้ไหม เพราะพลังจิตนี้แสดงออกมาในรูปของดิน น้ำ ลม ไฟเอง สำหรับผู้ที่ได้อภิญญาแล้ว พลังเหล่านี้ก็มาเปลี่ยนธาตุปูน ที่มีอยู่ในองค์พระให้เป็นผลึกขึ้นมา เขาก็บอกว่า ถ้าอย่างนั้นแล้วก็แปลว่าหมดสงสัยแล้วละว่าความร้อนนี้เกิดมาจากไหน

หลายคนสงสัยว่าทำไมพระที่หลวงปู่ดู่ และหลวงตาม้าทำจึงบังเกิดความอัศจรรย์เช่นนี้ หลวงตาท่านบอกว่า อยู่ที่วิธีการปลุกเสกและกำลังที่อัญเชิญมา พุทธคุณขององค์พระท่านบอกว่าเป็นกำลังของพระรัตนตรัยรวมกับพระจักรพรรดิและพระโพธิสัตว์ที่บารมีเต็มแล้วตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยมีกำลังบารมีรวมของหลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด และหลวงปู่ดู่เป็นที่สุดและที่สำคัญหลวงปู่ดู่ท่านใช้วิชาเปิดโลกและวิชาจักรพรรดิในการทำพระนั้นเองและปัจจุบันก็ตกทอดมาถึงท่านหลวงตาม้า

โดยเคยถามหลวงตาม้าครั้งหนึ่งด้วยว่า เหตุใดจึงมีพระธรรมธาตุขึ้นเป็นสีน้ำเงินท่านบอกว่าสีน้ำเงินเป็นพระธาตุกำลังพระโพธิสัตว์เสด็จมาสำหรับผู้ที่เน้นในการสร้างบารมีและแผ่ภพภูมิเป็นประจำ ส่วนสีขาวนี้ซึ่งเป็นธรรมธาตุสีหลักอยู่แล้วเป็นกำลังแห่งพุทธคุณพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระปัจเจกและพระอริยะเจ้าทั้งหลาย ๆ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันรวมกำลังขึ้นเป็นธรรมธาตุสีนั้น ๆ การสัมผัสเองก็ไม่ยากเพราะว่า บางคนกำพระเวลาสวดมนต์ทำใจสบาย ๆ ทรงในความดีระลึกถึงพระก็สัมผัสได้แล้วโดยวิธีลักษณะต่าง ๆ ที่องค์พระท่านแสดงพุทธคุณออกมา

หลวงตาเคยเมตตาเล่าให้ฟังว่าพระที่ท่านทำขึ้นมาชุดนี้เป็นพระกำลังของพระโพธิสัตว์ จึงมีพุทธคุณและ กำลังบารมี ๑๐ เข้มข้น สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในด้านกุศลได้ทุกประการ

(อธิษฐานได้เลย) หากนำไปบูชาก็จะทำให้ภพภูมิเทวดาผีสางสัมภเวสีที่ผ่านไปผ่านมารับกระแสตรงนี้เข้าไปปรับให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นด้วย *(โดยการกำพระขอกำลังพระหลวงปู่สวดจักรพรรดิแล้วน้อมแผ่บุญออกไป เป็นพลังงานบุญให้แก่ภพภูมิโดยรอบ)*

นอกจากนั้นพระผงกรรมฐานยังมีพุทธคุณเข้มข้นสำหรับการเจริญภาวนากรรมฐาน โดยการนำมากำนั่งสมาธิแล้วกำหนดจิตไว้ที่องค์พระ จะทำให้ภาวนาได้ง่ายขึ้นเพราะมีพลังงานจากองค์พระมาเสริมที่ดวงจิตด้วย จากนั้นจึงไปทำสมาธิในแบบที่ท่านถนัดโดยเป็นวิธีการที่นิยมกันในหมู่ลูกศิษย์ของหลวงปู่ดู่เรื่อยมาจนถึงหลวงตาม้าในปัจจุบันและหากนำพระผงกรรมฐานไปแช่น้ำก็สามารถทำเป็นน้ำมนต์รักษาโรค ใช้ดื่มกินเพื่อเป็นศิริมงคลแก่ตนเอง อธิษฐานโดยใช้คาถาจักรพรรดิ ยังไงก็ขอให้ทุกท่านตั้งอยู่ในคุณความดีไว้ด้วย โดยระลึกเสมอว่ามีพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง และจงมีศีล ๕ เป็นฐาน จะช่วยให้เราทรงอยู่ในความดี และพุทธคุณจะสามารถช่วยเราได้เต็มที่

อานิสงค์การสวดบทพระบรมมหาจักรพรรดิ

บทนี้เป็นการสวดไหว้พระพุทธเจ้าทั่วทั้งพระนิพพานตลอดจนถึงพระธรรมเจ้าและพระโพธิสัตว์เจ้า พระอริยะสงฆ์สาวกทั้งมวลไหว้พระพุทธเจ้าทั้ง ๕ พระองค์รวมถึงน้อมนำกำลังของเทพพรหมพระอริยะเจ้าทั้งหลาย การสวดครั้งหนึ่งเป็นการดึงกำลังของพระเจ้าจักรพรรดิทุก ๆ พระองค์ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน รวมถึงกำลังของพระมหาโพธิสัตว์เจ้ามารวมอาราธนาเข้าที่กายและใจ และรวมกำลังของพระโพธิญาณโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน และอนาคต การสวดครั้งหนึ่งมีอานิสงค์แผ่ไปทั่วจักวาล สามแดนโลกธาตุ สามารถแผ่บุญปรับภพภูมิไปทั่วทุกสรรพสัตว์ตลอดจนเทวดาประจำตัวเรา ญาติมิตร เพื่อนฝูง ครอบครัว เจ้ากรรมนายเวร และหากนำบทสวดนี้ไปสวดในนรกหรือแผ่ไปไฟนรกจะดับชั่วขณะ บทจักรพรรดินี้เป็นการสร้างกำแพงแก้วคุ้มกันตัว

การอาราธนาบารมีครูบาอาจารย์พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อัญเชิญเข้าตัว เพื่อป้องกันภัยและสร้างมหาโชคมหาลาภอานิสงค์แก่ผู้สวดมีทั้งมหาบุญมหาลาภเนื่องจากมีการกล่าวถึงพระสีวลีร่วมด้วยบทจักรพรรดินี้มีพลังงานมาก อย่างยิ่ง ในการเจริญกรรมฐาน หากนำไปสวดบริกรรมก่อน หรือระหว่างนั่งภาวนากรรมฐานจะทำให้การภาวนามี

พุทธานุภาพมาคลุมและคุมการปฏิบัติของเรา คลุมกายและจิตเราเป็นวิมานทิพย์ (ครอบวิมานให้ตัวเองหรือสวดอธิษฐานครอบคนอื่นก็ได้) หากเราสวดบทจักรพรรดิ จะสามารถอธิษฐานเรื่องราวใดๆ ที่มีข้อติดขัด ข้องใจได้ และจะทำให้เรื่องร้ายๆ นั้นผ่านพ้นไปได้ ด้วยดี คาถาจักรพรรดินี้เกิดจากการเรียบเรียงโดยหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ หากสามารถสวดบทจักรพรรดิได้เป็นประจำทุกวัน จะนำมาซึ่งความเจริญทั้งทางโลก และทางธรรมแก่ผู้นั้น

หมายเหตุ : *สำหรับนักปฏิบัติเบื้องต้นหากสวดบทจักรพรรดิควบคู่กับพระผงจักรพรรดิจะทำให้ก้าวหน้าเร็ว*

พระคาถามหาจักรพรรดิก่อให้เกิดพุทธนิมิตครอบสถิตผู้ทรงคาถา

พระคาถามหาจักรพรรดิที่หลวงปู่ดู่แต่งขึ้นมานั้นนอกจากท่านจะได้ทำการอธิษฐานบารมีให้ผู้สวดได้รับพลังจากพระรัตนตรัยอย่างมหาศาลแล้ว ยังก่อให้เกิด **"พุทธนิมิต"** เป็นวิมานแก้วพระพุทธเจ้ามาครอบสถิตรอบกายทิพย์ของผู้สวดด้วย โดยมีลักษณะเป็นมณฑปแก้วจัตุรมุขปรากฏฉัพพรรณรังสีหกประการสว่างไสวพร้อมด้วยโพธิสัตว์ศาสตราวุธทั้ง ๔ ประการ ประจำอยู่ทั้ง ๔ ทิศ ได้แก่ **๑. พระมหามงกุฎ ๒. ตรีศูล ๓. จักรแก้ว ๔. พระขรรค์เพชร** ทั้งหมดล้วนเป็นของคู่บุญบารมีของพระศรีอารย์โพธิสัตว์ โดยมี **"พระมหามงกุฎ"** เป็นศิราภรณ์ที่เปี่ยมไปด้วยบุญฤทธิ์ *(หลวงปู่บุดดา ถาวโร พระอรหันต์ระดับจตุปฏิสัมภิทาญาณได้เคยนำมงกุฎพระพุทธเจ้ามาถวายหลวงปู่ดู่ เป็นพุทธบูชาอีกด้วย)*

รูป หลวงปู่บุดดา ถาวโร นำมงกุฎพระพุทธเจ้า มาถวายหลวงปู่ดู่

ส่วนอาวุธที่เหลือทั้ง ๓ ล้วนเป็นเทพศาสตราวุธชั้นสูง

มีไว้เพื่อประดับบารมีแห่งพระโพธิสัตว์ และเปี่ยมไปด้วยอิทธิฤทธิ์อย่างยิ่ง พระคาถามหาจักรพรรดินี้ หากสวดเป็นประจำสามารถอธิษฐานให้เกิดเป็นองค์พระพุทธนิมิตปางมหาจักรพรรดิได้ ซึ่งเปี่ยมไปด้วยอิทธิฤทธิ์และบุญฤทธิ์มีความศักดิ์สิทธิ์อย่างมาก ประดับด้วยเครื่องทรง แห่งพระมหาจักรพรรดิอย่างวิจิตรอลังการเปล่งรัศมีหลากสีด้วยแสงแห่งรัตนะอัญมณีเรียกว่า **“พระมหาวิษิตาภรณ์”** มาครอบสถิตผู้ภาวนา บุญบารมีของหลวงปู่ดู่ ที่ท่านได้น้อมนำอธิษฐานจิตจึงมีความศักดิ์สิทธิ์เป็นอย่างมาก เพราะหลวงปู่ดู่ท่านใช้บารมีทั้งหมดของท่านอัญเชิญกระแสบารมีแห่งพระรัตนตรัย และตั้งองค์พระพุทธนิมิตปางมหาจักรพรรดิบรรจุลงไปในวัตถุมงคลพระผงกรรมฐานที่ท่านได้สร้างอีกด้วย ฉะนั้นพระผงกรรมฐานจึงมีประโยชน์มากมายมหาศาลเป็นอย่างยิ่ง แก่ผู้ที่นำพระไปใช้

ฝอยการใช้พระขรรค์จักรพรรดิปราบไตรภพ

ฝอยการใช้พระขรรค์จักรพรรดิ ผู้ที่มีวาระได้ไปจะได้ใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมไม่เก็บเอาไว้เฉย ๆ ตามที่หลวงตาม้าท่านเน้นย้ำเสมอว่า ทำอะไรให้ทำให้มีประโยชน์ แล้วให้มีประโยชน์มาก ๆ ด้วย (เป็นการฝึกปัญญาบารมี) แล้วให้เน้นเรื่องการปฏิบัติธรรมเป็นอันดับแรก เป็นหนึ่งในอุบายที่น้อมนำยกจิตเราให้เข้าสู่กระแสธรรม ที่จริงแล้วการใช้พระขรรค์จักรพรรดิก็แฝงไปด้วยกุศโลบายหลายอย่าง การใช้พระขรรค์ที่จะให้ได้ผลดีสามารถช่วยเหลือมนุษย์ และภพภูมิได้อย่างเต็มกำลังนั้น ผู้ใช้พระขรรค์ธาตุขันธ์จะต้องพร้อมสมบูรณ์ จิตต้องมีกำลังในขณะที่ใช้พระขรรค์ ผู้ใช้พระขรรค์จะต้องวางจิตให้ทรงพรหมวิหาร ๔ หากทำได้ตามนี้ไม่ว่าจะนำพระขรรค์ไปใช้ประโยชน์อย่างไร ก็จะประสบผลสำเร็จทุกประการ อย่าลืมเรื่องสำคัญว่าเราต้องหมั่นฝึกปฏิบัติทำสมาธิ เพื่อให้มีกำลังเมื่อถึงเวลานำพระขรรค์ไปใช้งานจริง จะได้ใช้พระขรรค์ได้อย่างเต็มที่ เต็มกำลัง ที่กล่าวมานั้นเป็นกุศโลบายที่ใช้ได้ผลจริงทำได้จริง เป็นการฝึกจิตเดินจิตอย่างหนึ่งที่มีประโยชน์แก่มนุษย์และภพภูมิเป็นอย่างมาก ฝอยการใช้พระผงกรรมฐานก็จะมีความคล้ายคลึงเหมือนกับการใช้พระขรรค์ แต่พระขรรค์นั้นจะมีจุดเด่นที่แตกต่างออกไปหลายประการด้วยกันเช่น

๑. รูปลักษณ์พระขรรค์จักรพรรดินี้มีลักษณะเป็นรูปลักษณ์ของอาวุธพระจักรพรรดิ

มีพลานุภาพมาก รุนแรงดุดันใช้ทั้งป้องกันและปราบทุกสิ่งที่ไม่ดี รวมทั้งคุณไสยอวิชชาทุกชนิด การสร้างพระขรรค์จักรพรรดิตามสูตรหลวงปู่ดู่นั้น ท่านรวมบารมี ๓๐ ทัศ ด้วย จึงมีผลเชิงเมตตา เรียกว่า ปราบด้วยธรรม ปราบด้วยบารมี เรียกว่า ปราบในโปรด โปรดในปราบ (เป็นบารมีของพระมหาโพธิสัตว์ ที่จะมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในกาลข้างหน้า)

๒. การนำพระขรรค์จักรพรรดิไปใช้รักษาโรคภัยไข้เจ็บก็เป็นอีกหนึ่งวิธีที่สามารถกระทำได้อย่างดีเยี่ยม

๓. พระขรรค์จักรพรรดินี้สามารถอธิษฐานขอใช้งานพระขรรค์แบบสารพัดนึกเฉกเช่นเดียวกับแก้วสารพัดนึกทุกประการ

ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า "จักรพรรดิ"

๑. พระขรรค์จักรพรรดินี้หลวงปู่ดู่ได้รวม สมบัติจักรพรรดิ ทุก ประการ ไว้ภายในพระขรรค์จักรพรรดินี้แล้ว

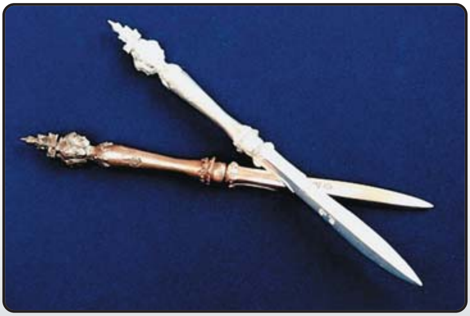
๒. พระขรรค์จักรพรรดินี้สามารถน้อมนำเอาอาวุธพระจักรพรรดิอีกรูปลักษณ์หนึ่งออกมาได้ (หนึ่งในสมบัติจักรพรรดิ) คือกงจักรพระจักรพรรดิ (จักรแก้ว) เรื่องนี้หลวงตาท่านยืนยัน พร้อมทั้งมีการถ่ายรูปติดกงจักรพระจักรพรรดิที่พระขรรค์ด้วย

รูป จักรแก้วที่ปรากฏออกมาจากพระขรรค์จักรพรรดิปราบไตรภพ

๓. รัศมีการใช้งานของพระขรรค์จักรพรรดิสามารถน้อมจิตส่งไปได้ไกลมาก อธิษฐานยืดพระขรรค์ได้ไกลถึงพรหมโลกเลยทีเดียว อย่างการรักษาโรคเราอยู่ต่างประเทศก็สามารถรักษาคนที่อยู่ประเทศไทยได้ อุปมาเหมือนเราใช้พระขรรค์ไปแตะที่ตัวเขาจริง ๆ (พลังงานของพระขรรค์จะไปสัมผัสยังแตะกายทิพย์ของผู้ป่วย) ทั้งนี้ทั้งนั้นจะขึ้นอยู่กับกำลังใจของผู้ใช้พระขรรค์ด้วยว่ามีมากน้อยเพียงใด สามารถน้อมนำพลังงานของหลวงปู่มาใช้ประโยชน์ได้มากเพียงใดแต่ละคนก็ไม่เหมือนกันเป็นความสามารถเฉพาะตน (ต้องหมั่นฝึกฝนปฏิบัติสมาธิ)

รูป พระขรรค์จักรพรรดิปราบไตรภพของหลวงตา

ตัวอย่างการใช้พระขรรค์จักรพรรดิปราบไตรภพ

๑. การรักษาโรคระยะไกล

ให้หาสื่อที่มีกระแสเกี่ยวเนื่องกันกับผู้ป่วย สามารถใช่รูปภาพ ชื่อนามสกุล หรือที่อยู่ของคนที่จะรักษา แล้วอธิษฐานถึงหลวงปู่ให้พระขรรค์ แผ่รัศมียืดยาวไปแตะที่ตัวคนไข้ แล้วกล่าว

สัพเพฯ ฟอกธาตุสัก ๕ จบ แล้วให้เรียกวิญญาณเจ้ากรรมนายเวรของคนไข้มารับบุญ (อนุโมทนารับบุญของหลวงปู่) ซึ่งจะเป็นผลดีแต่เจ้ากรรมนายเวรของคนไข้นั้นเองไม่ได้ไปทำลายเจ้ากรรมนายเวรแต่เป็นการช่วยเหลือให้ปรับเปลี่ยนภพภูมิไปยังสภาวะที่ดีกว่าเดิม เพราะถ้าหากไม่ไปจัดการกับเจ้ากรรมนายเวรของคนไข้ โรคร้ายที่เป็นอยู่จะกลับเป็นซ้ำได้ เพราะไม่ได้รักษาที่ต้นเหตุที่เกิดจากบุพกรรม

หากคนไข้อยู่ใกล้ ๆ ก็ใช้ปลายพระขรรค์แตะไล่รักษาไปยังแหล่งโรค ซึ่งมองด้วยตาในแล้วจะเห็นเป็นรอยดำ ๆ มองให้ลึกไปอีกจะเห็นเจ้ากรรมนายเวร ลึกไปอีกจะเห็นสาเหตุด้วย เช่น คนที่เป็นโรคกระเพาะเรื้อรัง บางทีจะรู้เลยว่าคนนี้ชอบใช้ดาบแทงเขา ทีนี้เราก็แก้ถูกจุด เรียกเจ้ากรรมนายเวรมารับบุญ ไม่รับก็ครอบวิมานแบบอัดตูมให้เลย แบบพายุทอร์นาโด (หลวงตาท่านพาลูกศิษย์เรียกวิธีการแผ่บุญแบบอัดพลังไปยังเป้าหมายอย่างรุนแรงและรวดเร็วเหมือนพายุหมุนว่า ทอร์นาโด) จากนั้นก็ไล่ปลายพระขรรค์ไปทั่วตัวเพื่ออธิษฐานปรับธาตุให้สมดุลอีกครั้ง เรียกว่าใช้ทั้งขับ รักษา และฟื้นฟูนั่นเอง (ขับสิ่งไม่ดี เจ้ากรรมนายเวร รักษาจุดตำแหน่งที่เจ็บป่วย ฟื้นฟูสภาพร่างกายโดยรวมเป็นการปรับธาตุให้เกิดความสมดุล)

๒. ใช้พระขรรค์จักรพรรดิ ชี้เป้าแผ่บุญ

รัศมีของพระขรรค์นั้นไกลมาก แทบพูดได้ว่าไม่จำกัดระยะทางเลยก็ว่าได้ หลวงตาบอกว่าไกลถึงพรหมโลกเลยทีเดียว บางทีเวลาเราเดินทางแล้วขึ้นไปที่สูง ให้เรากวาดแผ่บุญด้วยพระขรรค์ให้ไกลสุดลูกตา ครอบวิมานให้ไกลที่สุด วิธีนี้สัพเพฯ แต่ละทีกวาดได้เยอะมากครับ หรือบางทีมีคนเขาขอให้สัพเพไปที่คนที่อยู่ไกลๆ เช่น ญี่ปุ่น ก็ใช้พระขรรค์ชี้ไปทางญี่ปุ่น แล้วขอหลวงปู่ดู่ช่วยสลายพลังงานนิวเคลียร์ ช่วยคน วิญญาณภพภูมิ และปรับสภาพพลังงานธาตุทั้ง ๔ (ปรับภพภูมิ ปรับฮวงจุ้ย ปรับพลังงานที่ไม่ดีให้ดีขึ้นในทางทิพย์ แม้ว่าฮวงจุ้ยจะไม่ดี แต่พลังงานภายในสถานที่แห่งนั้นจะดีขึ้นและจะดียิ่งๆขึ้นไป หากเจาของสถานที่สวดบทจักรพรรดิและสัพเพฯ แผ่บุญทุกวัน เทวดา พรหม เค้าจะสงเคราะห์)

๓. พระขรรค์จักรพรรดินี้ ห้ามกวัดแกว่งเล่นโดยเด็ดขาด

พระขรรค์จักรพรรดิปราบไตรภพนี้หากกวัดแกว่งตวัดเล่น โลกทิพย์จะได้ยินเสียงเหมือนฟ้าร้อง ดังสะท้านสะเทือนเลื่อนลั่น เสียงดังมาก ๆ ในบริเวณที่เราแกว่งพระขรรค์ภพภูมิเขาจะเดือดร้อนกัน

๔. การใช้พระขรรค์ขอฝน

เราสามารถใช้พระขรรค์จักรพรรดิในการขอฝนได้ ให้ใช้พระขรรค์ชี้ขึ้นฟ้าแล้วกวนเมฆให้ก้อนเมฆจับตัวก่อตัวกัน (วิธีการการกวนเมฆให้ชูพระขรรค์ขึ้นฟ้าแล้วหมุนพระขรรค์เป็นวงตามเข็มนาฬิกาหมุนไปเรื่อยๆ) แล้วให้อธิษฐานลมให้พัดน้ำกวนละอองน้ำให้รวมตัวกันเป็นน้ำฝน ใช้ห้ามฝนก็ได้ด้วย วิธีคือให้ชี้ขึ้นฟ้าและโบกให้เกิดลมไล่ละอองน้ำไล่เมฆให้ไปทางอื่น แต่วิชานี้ไม่ใช่ว่าจะทำได้ทุกคน ขึ้นอยู่กับ

๑. หลวงปู่จะทำให้หรือไม่ ถ้าไม่มีประโยชน์หลวงปู่ก็ไม่ส่งพลังงานมาให้ หากทำแล้วคนเขาเดือดร้อนมากกว่า ท่านก็ไม่ทำให้

๒. กำลังจิตของเราการเดินจิตของเรา ต้องเข้มข้นระดับหนึ่ง การอธิษฐานบุญฤทธิ์ต้องเข้มข้นระดับหนึ่ง เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องธาตุทั้งสี่จะทำได้ยากกว่า เรื่องเกี่ยวกับโลกทิพย์ก็คล้ายๆ กับที่อภิญญาย่อมยากกว่ามโนมยิทธินั่นเอง แต่เท่าที่เห็นมาก็เคยเห็นลูกศิษย์หลวงตาทำได้หลายคนเหมือนกัน

หมายเหตุ *สำหรับการขอฝน ยับยั้งฝนนี้ เท่าที่เห็นมาส่วนใหญ่ถ้าพูดถึงบุญฤทธิ์แล้ว คนที่ทำงานทางด้านอนุรักษ์ธรรมชาติ ด้วยห่วงใยในโลก ในพระพุทธศาสนา(พระพุทธศาสนาคงอยู่ไม่ได้หากโลกอยู่ไม่ได้) คนกลุ่มนี้จะขอฝน ยับยังฝนได้ดีกว่าคนที่ไม่เคยใส่ใจในสิ่งแวดล้อมเลย ด้วยเพราะบุญตรงนี้เกื้อหนุนนั่นเอง*

๕. ใช้พระขรรค์ อธิษฐานให้ศัตรูกลับกลายเป็นมิตร

หากมีคนคอยคิดร้าย อิจฉาริษยา ไม่ชอบใจ ไม่พอใจ เจ็บแค้นเคืองโกรธเราอยู่โดยจะทราบสาเหตุก็ดี ไม่ทราบสาเหตุก็ดี เราสามารถใช้พระขรรค์จักรพรรดิอธิษฐานให้เค้าเหล่านั้นกลับกลายเป็นมิตรเราได้ วิธีปฏิบัติให้น้อมจิตขออาราธนาบารมีรวมของหลวงปู่ดู่ กำหนดจิตอธิษฐานไปยังพระขรรค์จักรพรรดิ ให้คอยป้องกันกำหลาบผู้ที่มีจิตคิดร้ายเรา ทั้งนี้ขอให้เรากระทำด้วยจิตที่ตั้งในพรหมวิหาร ๔ พร้อมทั้งสัพเพแผ่บุญครอบวิมานให้แก่เขา สัพเพให้เทวดาประจำตัวเขาด้วย ต่อไปเขาจะเกรง ๆ กลัว ๆ เราโดยไม่ทราบสาเหตุ ไม่อยากยุ่งกับเรา เมื่อสัพเพให้บ่อย ๆ เขาจะกลับกลายเป็นมิตรของเราได้ แต่ก็ต้องใช้เวลาเหมือนกัน

หมายเหตุ *คนปกติทั่วไปหากไม่มีสาเหตุอันควรก็ยากที่จะเกิดอาการไม่ชอบหน้ากัน รู้สึกเคียดแค้นชิงชังกันแต่ก็มีให้บางกรณีที่เมื่อแรกพบหน้ากันก็เกิดอาการไม่ถูกชะตากันอย่างหาสาเหตุไม่ได้ อาการ*

แบบนี้เรียกได้ว่าเราได้พบเจอเจ้ากรรมนายเวรแล้ว การแก้ไขคนที่ไม่ชอบหน้ากันแบบไม่มีสาเหตุ เนื่องด้วยบุพกรรมนั้น สามารถแก้ไขได้โดยการใช้พระขรรค์จักรพรรดินี้

๖. ใช้พระขรรค์ ขจัดอุปสรรค

พระขรรค์จักรพรรดิ เสมือนตัวแทนด้านปราบ ด้านขจัด สามารถอธิษฐานขจัดอุปสรรคต่าง ๆ ได้ ให้ขอบารมีหลวงปู่ดู่ และบารมีพระจักรพรรดิทั้งหมดทั้งมวล ช่วยขจัดอุปสรรคต่างๆ เช่นการงาน การเรียน การเงิน เรื่องครอบครัวและอื่น ๆ (จะเรียกว่าตัดกรรมก็ได้)

๗. การใช้พระขรรค์จักรพรรดิร่วมกับวิชาฟอกธาตุเพื่อรักษาผู้ป่วย

(โรคแผนปัจจุบันและโรคที่เกี่ยวเนื่องกับเจ้ากรรมนายเวร)

สภาวะของพระขรรค์จักรพรรดินี้มีอยู่สองแบบคือ

รูปพระขรรค์ รูปพระขรรค์นั้นคือพระขรรค์ที่มีรูปจับต้องได้ เป็นพระขรรค์ที่หลวงปู่หลวงตาได้จัดทำจัดสร้างขึ้นจากวัสดุมวลสารต่างๆ แล้วอธิษฐานให้เป็นพระขรรค์จักรพรรดิรูปพระขรรค์นี้ผู้ใช้จะสามารถกำหนดภาพตามรูปได้เลยง่ายแก่การกำหนดภาพและวางจิตเมื่อนำไปใช้ประโยชน์ในทางทิพย์

นามพระขรรค์ นามพระขรรค์นี้เป็นพระขรรค์ที่ไม่ได้อยู่ในรูปพระขรรค์ ที่กล่าวว่าไม่ได้อยู่ในรูปพระขรรค์นั้นหมายถึงหลวงปู่หลวงตาได้อธิษฐานกำลังจักรพรรดิไว้ในพระผงกรรมฐานที่หลวงปู่หลวงตาสร้างทุกองค์ ซึ่งพระผงกรรมฐานของหลวงปู่หลวงตาทุกองค์สามารถอาราธนาน้อมนำสมบัติจักรพรรดิซึ่งประกอบด้วย พระขรรค์จักรพรรดิ จักรแก้วฯลฯ ออกมาใช้งานได้ทุกประการ วิธีการที่น้อมนำพระขรรค์จักรพรรดิจากองค์พระผงกรรมฐานออกมาใช้นี้เป็นการกำหนดภาพขึ้นมาลอยๆ (กำหนดนิมิต) ไม่ได้เป็นรูปธรรม แต่เป็นนามธรรม พระขรรค์ในแบบที่สองนี้จึงเรียกว่านามพระขรรค์

จะสรุปได้ว่า ถึงแม้เราจะไม่มีพระขรรค์จักรพรรดิที่หลวงปู่หลวงตาได้จัดสร้างขึ้นนั้น แต่เราก็ยังสามารถใช้พระผงกรรมฐานของหลวงปู่หลวงตาสร้างพระขรรค์จักรพรรดิขึ้นมาได้ และสามารถนำมาช่วยเหลือผู้คนได้เฉกเช่นเดียวกันกับผู้ที่มีพระขรรค์จักรพรรดิทุกประการ

ผู้ที่มีพระขรรค์จักรพรรดิไว้ในครอบครอง น้อยคนนักที่จะรู้วิธีใช้งานพระขรรค์จักรพรรดิอย่างแท้จริง และส่วนมากก็จะมีพระขรรค์จักรพรรดิไว้เพื่อเป็นวัตถุมงคลพกติดตัวไปวัน ๆ

เค้าเหล่านั้นไม่รู้ถึงความสำคัญของพระขรรค์จักรพรรดิแต่อย่างใดสำหรับผู้ที่มีพระขรรค์จักรพรรดิไว้ในครอบครองนับว่ามีภาระหน้าที่ต้องช่วยเหลือผู้คนในอนาคตอันใกล้นี้ ฉะนั้นผู้ใดรู้ตัวว่ามีพระขรรค์จักรพรรดิอย่าได้นิ่งนอนใจ ต้องหมั่นฝึกปรือวิชาให้แน่น เมื่อถึงเวลาที่ต้องช่วยเหลือผู้คนจริง ๆ จะได้ทำได้โดยคล่องแคล่วว่องไว และสามารถช่วยเหลือผู้คนให้หายจากทุกข์ได้

มีคำถามเกี่ยวกับการใช้งานพระขรรค์จักรพรรดินั้นมีมากมาย

๑. เราใช้พระขรรค์จักรพรรดิรักษาผู้เจ็บป่วยได้ไหม ? อย่างไร ?

๒. แตกต่างกันอย่างไรระหว่างการฟอกธาตุธรรมดากับการใช้พระขรรค์จักรพรรดิทำการรักษาผู้ป่วย ?

๓. เมื่อไม่มีพระขรรค์จักรพรรดิ ถ้าเราจะใช้พระผงกรรมฐานกำหนดเป็นนามพระขรรค์จักรพรรดิได้อย่างไร ?

จากคำถามข้างต้นนั้น จะอธิบายตามคำถามเพื่อง่ายแก่การเข้าใจดังต่อไปนี้

ตอบ ๑. เราสามารถใช้พระขรรค์จักรพรรดิทำการรักษาผู้เจ็บป่วยได้ ซึ่งวิธีที่ใช้รักษาก็เป็นการฟอกธาตุนั้นเอง เหมือนกับ ๆ วิธีการฟอกธาตุด้วยการสัมผัสผู้ป่วยโดยตรงและวิธีการน้อมจิตรักษา

ตอบ ๒. ที่แตกต่างก็จะเป็นขั้นตอนในการอธิษฐานจิตเพื่อทำการรักษาการรักษาด้วยพระขรรค์เราจะสามารถชี้เป้าหมายได้อย่างแม่นยำและด้วยกำลังของพระขรรค์ก็จะช่วยในการน้อมนำพลังงานให้แก่ผู้ทำการรักษาได้ดีขึ้น พลังงานที่น้อมนำมาจะมีมากขึ้น (เปรียบเทียบพระขรรค์กับร่างกายเราเป็นเสมือนภาชนะรองรับพลังงาน พระขรรค์จะเป็นภาชนะที่ใหญ่กว่าจุพลังงานได้มากกว่าร่างกายของเรา) พระขรรค์จักรพรรดิจะช่วยเสริมเรา ในกรณีที่เราเป็นผู้ทำการรักษามือใหม่ ไม่มั่นใจในกำลังของตนเอง กรณีนี้สามารถใช้พระขรรค์จักรพรรดิช่วยเราได้อีกแรงหนึ่ง โดยผู้ทำการรักษาจะกำหนดจิตเพื่อน้อมนำพลังงานของหลวงปู่ส่งผ่านมาที่พระขรรค์จักรพรรดิ จากนั้นให้เรากำหนดจิตไปยังเป้าหมาย (ตำแหน่งที่เจ็บป่วย) ที่ต้องการรักษาพร้อมทั้งส่งพลังงานออกจากพระขรรค์ไปยังตำแหน่งที่เจ็บป่วยอยู่นั้น (เราใช้พระขรรค์จักรพรรดิเป็นภาชนะรองรับพลังงานแทนตัวเรา ตอนนี้พระขรรค์จะเปรียบเสมือนท่อส่งพลังงานที่มีขนาดใหญ่ ถ้าใช้ร่างกายเราเป็นภาชนะรองรับพลังงานอาจจะรับพลังงานมาได้น้อย ท่อส่งพลังงานเล็ก ประสิทธิภาพในการรักษาจะดีขึ้นหากเราสามารถ

ส่งพลังงานของหลวงปู่ที่น้อมนำมาจากพระขรรค์ไปยังเจ้ากรรมนายเวรของผู้ป่วยได้มากขึ้น นอกเหนือจากพลังงานบุญของหลวงปู่ที่น้อมนำผ่านมาที่พระขรรค์แล้ว พลังงานที่รักษาผู้ป่วยอีกส่วนหนึ่งก็คือพลังงานของพระขรรค์จักรพรรดิหรือกำลังจักรพรรดิ ซึ่งกำลังจักรพรรดินี้มีประโยชน์ในการปรับธาตุขันธ์ ซ่อมแซมร่างกายของเราให้ดีขึ้นธาตุทั้ง ๔ มีความสมดุล นี้คือข้อดีของการใช้พระขรรค์ในการรักษาโรค)

เหตุปัจจัยอีกประการที่มีส่วนช่วยในการรักษาอาการเจ็บป่วยต่าง ๆ ของผู้ป่วยนั้นคือ การที่เราจะรักษาผู้ป่วยหายหรือไม่นั้นต้องประกอบด้วยกำลังบารมีของผู้ที่ทำการรักษาด้วย หากเราเคยสร้างบารมีทางด้านการรักษาอาการเจ็บป่วยมาหรือไม่ก็เคยอธิษฐานบารมีพิเศษทางด้านการรักษา ชอบรักษาว่าอย่างนั้น จริตชอบช่วยเหลือผู้เจ็บป่วย

มาในยุคปัจจุบันเราก็จะสามารถรักษาอาการเจ็บป่วยต่าง ๆ ได้โดยง่าย โรคที่ไม่น่าจะรักษาหายก็หาย เป็นไปเองโดยอัตโนมัติเป็นไปด้วยบุญบารมีที่เราได้สร้างได้กระทำมานั้นเอง

ตอบ ๓. แม้ว่าเราจะไม่มีพระขรรค์จักรพรรดิที่เป็นรูปลักษณ์พระขรรค์ที่จับต้องได้ แต่เราก็สามารถที่จะน้อมนำเอาพระขรรค์จักรพรรดิออกมาจากพระผงกรรมฐานหรือพระเหรียญรุ่นอื่น ๆ ที่หลวงปู่หลวงตาสร้างได้ คำว่าน้อมนำออกมาใช้นี้หมายความว่า กำหนดนามให้ออกมาเป็นรูปนิมิต เป็นมโนภาพเมื่อกำหนดภาพพระขรรค์จักรพรรดิออกมาจากพระผงกรรมฐานหลวงปู่หลวงตาแล้วพลังงานของหลวงปู่รวมทั้งกำลังจักรพรรดิของพระขรรค์จักรพรรดิก็จะรวมไว้อยู่ในนามพระขรรค์ที่เรากำหนดทันที ไม่ยากเลยลองทำดู ทำครั้งแรกอาจจะไม่ชำนาญ ติด ๆ ขัด ๆ อยู่ ให้ฝึกกำหนดพระขรรค์จากพระผงกรรมฐานบ่อย ๆ เดี๋ยวก็คล่องเอง เมื่อกำหนดนามพระขรรค์คล่องแล้วเราจะสัมผัสถึงพลังงานในแบบพระขรรค์ได้ประหนึ่งเหมือนเรามีรูปพระขรรค์ที่สามารถจับต้องได้เลยที่เดียว

เมื่อกำหนดนามพระขรรค์คล่องดีแล้วก็จะเป็นการทำการรักษาผู้ป่วย วิธีการรักษาผู้ป่วยนั้นให้เรากำหนดนามพระขรรค์ขึ้นมาในจิตแล้วส่งพลังงานที่เป็นรูปลักษณ์พระขรรค์ (นามพระขรรค์) นั้นไปยังเป้าหมาย (ส่งไปยังผู้ป่วยเจาะจงตำแหน่งที่เจ็บป่วยอยู่ เพราะจุดที่เจ็บป่วยนี้จะเป็นจุดที่เจ้ากรรมนายเวรยึดเกาะร่างกายสังขารเราอยู่เพื่อทำให้เราเกิดทุกข์เวทนา) เมื่อพลังงานบุญถูกส่งไปยังเจ้ากรรมนายเวรแล้วให้เราอธิษฐานบอกกล่าวกับเจ้ากรรมนายเวรของผู้ป่วยว่า ขอให้ท่านละจากการยึดเกาะร่างกายธาตุขันธ์ของผู้ป่วยนี้เถิด โปรดได้อโหสิกรรมให้แก่กันอย่าได้มีเวรกรรมระหว่างกันและกันอีกเลย ขอให้เจ้ากรรมนายเวร

อนุโมทนารับพลังงานบุญที่เราส่งไปให้นี้ด้วยเพื่อจะได้ไปสู่สภาวะที่ดี ไปสู่สุคติภูมิอธิษฐานไป พร้อมทั้งน้อมจิตส่งพลังงานไปที่ร่างกายธาตุขันธ์ของผู้ป่วย จนกว่าจิตเราจะบอกให้หยุด (จิตจะรู้เองเป็นไปเองโดยอัตโนมัติหลวงปู่จัดสรร)

โดยปกติแล้วหากเป็นโรคที่ร้ายแรง เราต้องทำการฟอกธาตุทุกวันจากประสบการณ์ รักษาผู้ป่วยที่เสียจริตหรือเสียสติ เหตุสืบเนื่องจากบุพกรรมเจ้ากรรมนายเวรกระทำ รักษาโดยวิธีการฟอกธาตุใช้เวลา ๑ เดือนโดยประมาณ อาการดีขึ้นพูดจารู้เรื่อง

บทสรุป จากคำอธิบายต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ สิ่งสำคัญที่สุดอยู่ที่การสื่อพลังงานของหลวงปู่ให้ได้ ผู้ทำการรักษาจะต้องสามารถน้อมนำพลังงานของหลวงปู่มาใช้ประโยชน์ได้ ต้องเป็นผู้ฉลาดในการอธิษฐาน คือ ผู้ทำการอธิษฐานนี้แต่ละคน อาจจะมีคำอธิฐานที่ไม่เหมือนกัน ไม่เป็นไรนะไม่ถือว่าผิดจะขึ้นอยู่กับจริตของแตละคนอธิษฐานบารมีหลวงปู่ดู่เป็นที่สุด (การรักษาเราจะอาศัยพลังงานบุญบารมีของหลวงปู่แผ่ให้เจ้ากรรมนายเวรของผู้ป่วย และอีกส่วนหนึ่งเราจะปรับธาตุขันธ์ให้ผู้ป่วยให้ร่างกายผู้เจ็บป่วยฟื้นฟูคืนดังเดิม

การรักษาอาการเจ็บป่วยด้วยวิธีฟอกธาตุนั้น ไม่ได้ฝากความหวังไว้ที่ผู้รักษาอย่างเดียวนะ ตัวผู้ป่วยเองต้องมีส่วนร่วมช่วยเหลือตนเองด้วย

๑. ผู้ป่วยต้องมีความจิตใจมั่นคง มีศรัทธายึดมั่นในไตรสรนะคม (คุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์)

๒. สำหรับในกรณีที่เป็นผู้ป่วยอาการหนัก เป็นโรคร้ายแรง ต้องพร้อมที่จะตั้งสัจจะอธิษฐานคือยินยอมกระทำและต้องกระทำให้ได้ตามที่เราได้ลั่นสัจจะวาจาไปแล้วสัจจะอธิษฐานส่วนใหญ่จะเป็นประโยชน์แก่ตัวผู้ป่วยเอง เช่น

“ตั้งสัจจะว่าจะถือศีล ๕ หรือศีล ๘ ตลอดชีวิต เป็นต้น”

๓. ผู้ป่วยต้องสวดมนต์ (บทจักรพรรดิ ,สัพเพฯ แผ่บุญ) ช่วงเวลาสองทุ่มครึ่งของทุกวัน หากไม่สามารถกระทำได้ก็อนุโลมให้สวดบทจักรพรรดิได้ทุกช่วงเวลายามว่างเว้นจากงาน เพราะการสวดบทจักรพรรดิจะเป็นการปรับธาตุขันธ์ไปในตัว ส่วนหากสามารถสวดมนต์ช่วงเวลาสองทุ่มครึ่งได้จะได้กำลังใหญ่ เพราะเทพพรหมพรรคพวกญาติธรรมที่ปฏิบัติตามแนวทางของหลวงปู่เค้าสวดพร้อมกันทุกคน (กำลังใหญ่นี่หมายถึงพลังงานมากจริง ๆ น้อมสัพเพพลังงานเข้ามาที่ตัวเราธาตุขันธ์เรามาที่เจ้ากรรมนายเวรที่เกาะยึดร่างของเราได้)

พูดถึงเจ้ากรรมนายเวร

หากเจ้ากรรมนายเวรที่เกาะยึดร่างกายสังขารตำแหน่งที่เจ็บป่วยนั้นยอมอโหสิกรรม อนุโมทนารับพลังงานบุญของหลวงปู่แล้วล่ะก็ร่างกายก็จะสามารถฟื้นฟูเข้าสู่ภาวะปกติได้ กรณีเจ้ากรรมนายเวรเกาะยึดร่างไว้นาน จะทำให้เกิดร่องรอยความเสียหายแก่เนื้อเยื้อเซลล์ของร่างกาย จำเป็นต้องอาศัยยาของแพทย์แผนปัจจุบันทำการรักษาร่วมด้วยช่วยกันจะทำให้หายเร็วขึ้น (เปรียบเสมือนมีคนมาขุดหลุมที่บ้านเราไว้ แล้วเค้าย้ายออกไปนั้นแหละ ย้ายออกไปแต่ตัวแต่หลุมยังอยู่เราต้องมากลบมาฝังหลุมนั้นเองจึงจะเรียบเสมอพื้นดินเหมือนเดิม)

ในกรณีกลับกันหากเจ้ากรรมนายเวรที่เกาะยึดร่างกายสังขารตำแหน่งที่เจ็บป่วยนั้นไม่ยอมอโหสิกรรมให้ผู้ป่วยล่ะก็ ไม่ว่าเราจะทำการรักษาด้วยยาแผนปัจจุบันอย่างไร ตัวยาที่ใช้รักษาเราก็จะไม่บังเกิดประสิทธิผล เปรียบเสมือนมีเกราะป้องกันยาที่จะมารักษาตัวผู้ป่วย เกราะที่ป้องกันการรักษานี้ก็คือบุพกรรมหรือเจ้ากรรมนายเวรนั้นเอง

สมมติว่ามีคนป่วย ๒ คนเป็นโรคมะเร็งเหมือนกัน

๑. คนแรกเจ้ากรรมนายเวรไม่ยอมอโหสิกรรมท่าเดียว

๒. คนที่สองเจ้ากรรมนายเวรอโหสิกรรมให้

สองคนนี้ไปรักษาที่โรงพยาบาลเดียวกัน แพทย์จ่ายยาตัวเดียวกัน ทำอะไรทำเหมือนกันหมด ผลที่เกิดขึ้นคือ

ผู้ป่วยคนแรกร่างกายไม่ยอมรับยาที่แพทย์ใช้รักษา

ผู้ป่วยคนที่สองร่างกายตอบสนองการใช้ยาที่หมอจ่ายให้ ร่างกายฟื้นฟูซ่อมแซมตัวเองตามลำดับ คิดภาพตามนะครับ ผู้ป่วยคนแรกมีเกราะจากเจ้ากรรมนายเวรครอบคลุมอยู่ไม่ว่ารักษายังไงก็ไม่หายตราบที่เจ้ากรรมนายเวรของเค้ายังไม่อโหสิกรรมให้ฉะนั้นการที่เราใช้พระผงกรรมฐานเป็นสามารถสัพเพฯ แผ่บุญปรับภพภูมิ ฟอกธาตุ ทุกสิ่งทุกอย่างที่กล่าวมานี้ ล้วนเป็นการสร้างบุญกุศล เป็นการสร้างบารมีทั้งสิ้น สำหรับผู้ที่ปฏิบัตินั้นดีอยู่แล้ว ส่วนผู้ที่ยังไม่ได้เริ่มปฏิบัติสมาธิก็ให้พากันมาศึกษา สิ่งที่กล่าวมานี่ไม่ว่าจะเป็นการใช้พระขรรค์จักรพรรดิปราบไตรภพ การสัพเพฯ แผ่บุญปรับภพภูมิ การฟอกธาตุรักษาโรค เป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถที่จะกระทำได้ ถ้ามาศึกษามาลองปฏิบัติอย่างจริงจัง เราก็จะสามารถกระทำได้กันทุกคน โดยส่วนตัวผมอยากให้ทุกคนสามารถช่วยเหลือทั้งภพภูมิและช่วยเหลือผู้คนที่มีทุกข์ไม่ว่าจะเป็นทุกข์ทางกายหรือทุกข์ทางใจ

หากว่าเราได้ช่วยเหลือเค้าแล้ว ตัวเราจะบังเกิดความสุขขึ้นในใจทันที เรื่องบุญไม่ต้องกล่าวถึง บุญนั้นเราได้แน่ๆ ได้บุญมหาศาลซะด้วย ขอฝากทุกๆ คนไว้ว่า

"เวลาเหลือน้อยให้พากันรีบเร่งปฏิบัติธรรม เกิดมาชาตินี้ มีชีวิตอยู่ได้ไม่นานหรอก เผลอนิดเดียวก็ตายแล้ว"

"ให้พากันใช้พระให้เป็น พระผงกรรมฐานเป็นพระใช้ไม่ใช่พระเก็บ"

เคล็ดลับสำคัญสำหรับผู้ใช้พระขรรค์จักรพรรดิปราบไตรภพที่พึงมี

พรหมวิหาร ๔ คุณธรรม ๔ ประการ ได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา

เมตตา คือ ความสนิทสนม เป็นมิตรกับผู้คนทุกคน

กรุณา คือ น้ำใจที่คอยเอื้อเฟื้อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

มุทิตา คือ น้ำใจที่พลอยยินดีกับความได้ดีของผู้อื่น ไม่อิจฉาริษยา

อุเบกขา คือ การคอยสอดส่องดูแลความเป็นอยู่ซึ่งกันและกัน

คุณธรรมทั้ง ๔ นี้มีอยู่ในผู้ใด ผู้นั้นเป็นผู้ประเสริฐ มีคุณสมบัติดังพระพรหมเลยทีเดียว

หลักพรหมวิหาร ๔ นี้ เปรียบเสมือนเสา ๔ เสาที่ค้ำบ้านไว้ซึ่งบ้านในที่นี้คือการปฏิบัตินั้นเอง พรหมวิหาร ๔ คือฐานของการปฏิบัติธรรมทั้งปวง เสมือนทาง ๓ แพร่งอีกด้วย หากเจริญพรหมวิหารแล้ว เมื่อตายไป ไม่ไปเป็นมนุษย์ ก็เป็นพรหม ถ้าได้ปฏิบัติภาวนา พิจารณาไตรลักษณ์ ตามหลักพระพุทธองค์ นิพพานก็อยู่แค่ปลายจมูกสามารถต่อยอดไปพระนิพพานได้ จึงเห็นได้ว่าพรหมวิหาร ๔ นี้มีคุณค่ามากมายมหาศาล พรหมวิหารธรรมเป็นคุณธรรมที่จำเป็นต่อยุคสมัยในปัจจุบัน ยังความรักใคร่กลมเกลียว ความปรองดองสมานฉันท์ให้บังเกิดขึ้นในกลุ่มชน อีกประการคือ พรหมวิหารนี้คุมศีลด้วย อย่างกรณีผิดศีลของฆราวาสที่ผิดๆ กันนั้น เพราะว่ามีพรหมวิหารไม่สมบูรณ์เช่น ข้อ ๑ ไม่ฆ่าสัตว์หากท่านทรงพรหมวิหารแล้ว ท่านจะไม่ผิดศีลข้อนี้อย่างแน่นอน ถ้าท่านมีความหนักแน่นในศีลแต่ไม่เจริญพรหมวิหารเลย ก็เปรียบประดุจการยึดมั่นในศีลเปล่า ๆ อานิสงค์ได้ไม่เทียบเท่าการฝึกเจริญพรหมวิหารคู่กันกับการปฏิบัติอยู่ในข้อวัตร (ถือศีล)

"ศีลกับพรหมวิหาร จึงต้องกระทำคู่กัน ท่านจึงจะมีความก้าวหน้าในการปฏิบัติ"

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า หลักพรหมวิหาร ๔ ประกอบด้วย

๑. เมตตา ๒. กรุณา ๓. มุทิตา ๔. อุเบกขา

ทั้ง ๔ ข้อเมื่อสรุปมาเป็นใจความย่อ จะได้คำว่า **"รักทุกคน ไม่เกลียดใคร"** จิตที่ปราศจากพรหมวิหารเปรียบได้กับบ้านที่เสาที่ค้ำอยู่นั้นไม่สมบูรณ์ ต่อให้บ้านหลังนั้นยังทรงตัวอยู่ได้แต่ก็ไม่นานยิ่งตัดเสาลงไปอีกสักต้น บ้านนั้นต้องพังลงมาอย่างแน่แท้

พรหมวิหารธรรม

เมตตา คือ การที่เรามีใจที่เมตตาแก่ทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่หวังผลตอบแทนเราหวังดีกับทุกผู้ทุกนามโดยไม่หวังผลอะไร นั้นคือเมตตาตามหลักของพรหมวิหารที่พระพุทธองค์สอนอย่างแท้จริง

กรุณา คือ เมื่อเราเมตตาเขาแล้วเมื่อมีโอกาสที่จะสงเคราะห์เขาเราจะสงเคราะห์ด้วยความมีเมตตาโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ นี้ก็คือกรุณาตามหลักพรหมวิหารความปรารถนาให้ผู้อื่นพ้นทุกข์ ความทุกข์ คือ สิ่งที่เข้ามาเบียดเบียนให้เกิดความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ และเกิดขึ้นจากปัจจัยหลายประการด้วยกัน

พระพุทธองค์ทรงสรุปไว้ว่าความทุกข์มี ๒ กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้

๑. **ทุกข์โดยสภาวะ** หรือเกิดจากเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติของร่างกาย เช่น การเกิด การเจ็บไข้ ความแก่ และ ความตาย สิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่เกิดมาในโลกจะต้องประสบกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งรวมเรียกว่า กายิกทุกข์

๒. **ทุกข์จรหรือทุกข์ทางใจ** อันเป็นความทุกข์ที่เกิดจากสาเหตุที่อยู่นอกตัวเรา เช่น เมื่อปรารถนาแล้วไม่สมหวังก็เป็นทุกข์ การประสบกับสิ่งอันไม่เป็นที่รักก็เป็นทุกข์การพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รัก ก็เป็นทุกข์ รวมเรียกว่า **เจตสิกทุกข์**

มุทิตา คือ เมื่อเราเห็นผู้อื่นทำในสิ่งที่ดีเป็นกุศลเราก็เห็นดีเห็นงามด้วยโดยที่ไม่มีใจคิดอิจฉาริษยาในความดีของผู้อื่นเพราะกลัวตนจะเสียหน้านี้คือมุทิตาตามหลักพรหมวิหารความยินดีเมื่อผู้อื่นได้ดี คำว่า "ดี" ในที่นี้ หมายถึง การมีความสุขหรือมีความเจริญก้าวหน้าความยินดีเมื่อผู้อื่นได้ดีจึงหมายถึง ความปรารถนาให้ผู้อื่นมีความสุขความเจริญก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไม่มีจิตใจริษยา ความริษยา คือ ความไม่สบายใจ ความโกรธ ความฟุ้งซ่านซึ่งมักเกิดขึ้นเมื่อเห็นผู้อื่นได้ดีกว่าตน เช่น เห็นเพื่อนแต่งตัวเรียบร้อยแล้วครูชมเชยก็เกิดความริษยาจึง

แกล้งเอาเศษชอล์ก โคลน หรือหมึกไปป้ายตามเสื้อกางเกงของเพื่อนนักเรียนคนนั้นให้สกปรกเลอะเทอะ เราต้องหมั่นฝึกหัดตนให้เป็นคนที่มีมุทิตา เพราะจะสร้างไมตรีและผูกมิตรกับผู้อื่นได้ง่ายและลึกซึ้ง

อุเบกขา คือ การวางเฉยต่อสิ่งเร้าที่มากระทบจิต หากไม่มีอุเบกขา เสาทั้ง ๓ ต้นจะพังทลายลงมาเพราะอุเบกขาเสาต้นที่ ๔ นี้ เปรียบเสมือนเสาเอกของบ้านซึ่งคอยค้ำเสาอีก ๓ ต้นไว้ เมื่อมีสิ่งใดที่มากระทบเรา มาเร้าจิตเรา เป็นไปในทางอกุศล เราก็วางเฉยไว้ การรู้จักวางเฉยนี้หมายถึง การวางใจเป็นกลาง เพราะพิจารณาเห็นว่าใครทำดีย่อมได้ดี ใครทำชั่วย่อมได้ชั่ว ตามกฎแห่งกรรม คือใครทำสิ่งใดไว้สิ่งนั้นย่อมตอบสนองคืนบุคคลผู้กระทำ เมื่อเราเห็นใครได้รับผลกรรมในทางที่เป็นโทษ เราก็ไม่ควรดีใจหรือคิดซ้ำเติมเขาในเรื่องที่เกิดขึ้น เราควรมีความปรารถนาดี คือพยายามช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นจากความทุกข์ในลักษณะที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม หลักพรหมวิหารเมื่อเรามองย้อนมาดูตัวเราเองก็ควรที่จะสำรวจว่า ๔ ข้อข้างต้นเราทำได้ครบถ้วนไหม เพราะในการปฏิบัติธรรมยิ่งถ้าเป็นส่วนของการเจริญ ญาน รู้เห็นต่าง ๆ หลวงตาท่านรับประกันมาเลยว่า **ถ้าพรหมวิหารของท่านไม่ครบถ้วนก็ขอให้พึงระลึกว่าสิ่งที่ท่านรู้เห็นนั้นเป็นอุปาทานโดยแน่แท้** เพราะเหตุเมื่อเปรียบกับบ้าน เราไม่สามารถทำกิจกรรมในบ้านที่ไม่มีเสาค้ำอยู่ได้ เพราะบ้านนั้นจะไม่สามารถทรงตัวอยู่ได้ และพังทลายลงมา สิ่งเดียวที่จะทำได้คือการจินตนาการเอาเท่านั้นว่าเรากำลังทำกิจกรรมบนบ้านนั้นอยู่ และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ เมื่อท่านมีความขุ่นมัวในจิตที่ตรงข้ามกับพรหมวิหาร แม้ท่านจะไปทำบุญ ร้อยวัด พันวัด แต่กริยาที่ทำไปทำด้วยกิเลส และเพื่อการจะทำให้ตนเองนั้นมีคุณค่า และเมื่อผู้อื่นมาขอโมทนาด้วย ก็บอกว่าบุญตนทำตนไม่แบ่งให้ใคร ผู้ที่มีจิตแบบนี้ไม่สู้ ผู้ที่ทำบุญเพียงบาทเดียวที่มีพรหมวิหาร ๔ เต็มเปี่ยมในใจ มีจิตใจแช่มชื่นยินดีในบุญนั้นและต้องการเผื่อแผ่บุญนั้นไปยังทุก ๆ คน

การอนุโมทนาบุญนั้นตามหลักคือคนที่ทำบุญได้ ๑๐๐ ส่วนเมื่อเราอนุโมทนากับเขาด้วยเราก็ได้ ๙๐ ส่วนเพราะฉะนั้นเมื่อท่านไปวัดท่านก็นับดูว่ามีกี่งานบุญในวัดนั้น ท่านได้อย่างละ ๙๐ ก็คิดดูเมื่อโมทนาทั้งหมดทั้งมวลบุญทั้งหมดในงานนั้นท่านจะได้เท่าไร แม้กระทั่ง ผู้ทำบุญโดยตรงเองหากเอาแต่บุญ ๑๐๐ ส่วนของตนเอง ไม่เจริญ มุทิตา มีใจโมทนาผู้อื่น ท่านก็ได้แค่ ๑๐๐ ส่วนตรงที่ท่านทำนั้นและข้อสรุปเรื่องบุญ จงยินดีในบุญของผู้อื่น ไม่เลือกบุญ ทำบุญมาก ทำบุญน้อยไม่ใช่ประเด็น ประเด็นอยู่ตรงที่การวางจิตขณะที่กระทำบุญนั้น ๆ ขอให้ทรงอารมณ์

พรหมวิหารให้ดี สำหรับบุญของผู้อื่นสามารถอนุโมทนาได้เลยทุกบุญ เรื่องการอนุโมทนาบุญนี้ จงกระทำให้เป็นนิสัย แล้วผลดีจะบังเกิดแก่เรา เพราะ **“บุญเป็นที่พึ่งได้จริง”**

พรหมวิหาร ๔ นี้ จึงมีสำคัญสำหรับนักปฏิบัติมาก แม้ว่าเราจะบอกกับตัวเองว่า ฉันครองพรหมวิหารธรรม ทั้ง ๔ ข้อได้แล้วนะ เมื่อพิจารณาดูฉันก็ครบทุกข้อแล้วนี้ แต่อย่าเพิ่งวางใจ กิเลสนี้มันเป็นของละเอียด เราควรพิจารณาให้ดี ดูจิตตัวเองให้ถี่ถ้วน ถ้าอารมณ์ใจไม่ตรงตามข้อต่างๆ ต่อไปนี้ก็ให้ระวังจิตตนว่า ตนเองได้สำคัญตนผิดไปแล้ว

ผลของการเจริญพรหมวิหาร

๑. จิตใจเบิกบาน แจ่มใส ปลอดโปร่งแม้มีอารมณ์ใดมากระทบ ก็ไม่หวั่นไหว เพราะครอง ๑ ใน ๔ ข้อของพรหมวิหารที่สำคัญ ไว้ ซึ่งก็คือ อุเบกขานั้นเอง

๒. เมื่อเห็นกริยาของผู้อื่น ไม่มีจิตที่คิดน้อมไปในทางอกุศลแม้แต่น้อยแต่มีแต่ความชื่นชมยินดี ในการกระทำของผู้นั้นที่เป็นกุศลแต่หากเป็นอกุศลก็จักไม่มีอารมณ์ที่แปรปรวนตามกริยาของบุคคลนั้นเพราะว่าอุเบกขานั้นเองส่วนการยินดีตามคือมุทิตา

๓. เมื่อเห็นผู้อื่นอยู่ในปัญหาต่างๆหากไม่เกินกำลังที่เราจะช่วยได้จะช่วยทันที โดยไม่มีจิตที่ฉุกคิดขึ้นมาว่าเมื่อช่วยไปแล้วจะได้สิ่งใดเป็นผลตอบแทน

๔. ผิวพรรณผ่องใสขึ้นเรื่อยๆ คนที่หมั่นเจริญพรหมวิหารธรรมอยู่เสมอหน้าตาจะยิ้มแยมแจ่มใส เมื่อคนเห็น ก็อยากเข้าใกล้ เพราะรู้สึกถึงกระแสเมตตาที่ออกมาจากตัวเรา ยิ่งผู้ที่เจริญพรหมวิหารเป็นนิจแล้ว อารมณ์กระแสตรงนี้จะเข้มข้น และทรงกำลังมาก ให้ดูครูบาอาจารย์หลายๆ ท่านเป็นตัวอย่าง หลวงปู่ดู่ หลวงตาม้า เป็นต้น

ลองสังเกตดูนะว่า หลวงตาม้าท่านจะไม่ขาดรอยยิ้มบนใบหน้าเลย ยังไม่เคยเห็นครั้งใดที่ท่านจะไม่ยิ้ม ท่านเปี่ยมด้วยความเมตตา ยิ่งถ้าได้ใกล้ชิดท่านก็ยิ่งรับรู้สัมผัสถึงกระแสเย็นใจของพรหมวิหารธรรมที่แผ่ออกมาจากหลวงตาม้าได้อย่างชัดเจน จะเห็นได้ว่าพรหมวิหารนี้มีความสำคัญสำหรับการปฏิบัติธรรมมากยิ่ง หากเราทำบ่อยๆ ฝึกบ่อยๆ เราจะทำได้คล่องและอารมณ์จะอยู่ตัว ติดเป็นนิสัยไป มีผลดีต่อการปฏิบัติมากเพราะพรหมวิหารเป็นตัวข่มนิวรณ์ทั้ง ๕ ประการ ซึ่งเป็นเครื่องดึงจิตไม่ให้ก้าวหน้าในการปฏิบัติและคอยทำให้จิตหม่นหมอง พรหมวิหารเมื่อทรงดีๆ จะทำให้กิเลสตรงจุดนี้ หมดฤทธิ์ไปเลย ซึ่งเป็นผลดีทำให้ปฏิบัติภาวนาได้ไวและไม่เกิดอุปาทาน เพราะอุปาทานความนึกคิดไปเองก็มาจากการที่นิวรณ์ทั้ง ๕ ยังหลงเหลือ

อยู่เมื่อปฏิบัติไปนั้นเอง การเจริญพรหมวิหารเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการปฏิบัติธรรมและถ้าสังคมไหนมีแต่ความจริงใจยินดีต่อกันสังคมนั้นจะเป็นสังคมที่น่าอยู่ไม่มีเรื่องราวปัญหาใดๆ การเจริญพรหมวิหารเป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าท่านทรงยกย่องสรรเสริญ และครูบาอาจารย์ทั้งหลายต่างทรงไว้เป็นปกติ

หลวงตาม้าท่านเคยบอกหลักพรหมวิหารสั้น ๆ ง่าย ๆ เหมาะแก่ฆราวาสให้จดจำ **"รักทุกคน ไม่เกลียดใคร ไว้ใจบางคน"** ต้องพิจารณาให้ดีแล้วจะเห็นว่าข้อความนี้มีความลึกซึ้งเป็นอย่างมาก

"เพราะฉะนั้นหากแม้นท่านเป็นนักปฏิบัติ และหวังกุศลผลบุญจากสิ่งที่ตนกระทำอย่างแท้จริงแล้วนั้น ขอให้ท่านจงหมั่นทรงพรหมวิหารธรรมกันเถิด บุญที่กระทำด้วยการทรงอารมณ์พรหมวิหาร ๔ นั้น จะบังเกิดอานิสงค์เพิ่มขึ้นมากล้นคูณทวี"

สรุปพรหมวิหารธรรมคือ

ระดับจิตใจของบุคคลที่มีธรรมะ + เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา (พรหมวิหาร ๔)

เมตตา คือ ความปรารถนาดีที่จะให้ผู้อื่นพ้นทุกข์ทางจิตใจ

กรุณา คือ การให้ธรรมทาน เช่น บิดามารดาสอนลูกให้เป็นคนดี ครูสอนศีลธรรม พระสอนธรรม เป็นต้น

มุทิตา คือ พลอยยินดีในความสำเร็จที่ดีของผู้อื่น และไม่อิจฉา

อุเบกขา คือ การปล่อยวางความคิดที่เป็นกิเลส (ไม่คิดด้วยกิเลส) เมื่อได้ช่วยผู้ที่มีความทุกข์ตามกำลังความสามารถแล้ว ไม่ว่าผลที่เกิดขึ้นจะเป็นอย่างไร การแผ่เมตตาอย่างเดียวไม่ใช่พรหมวิหารธรรม การเจริญพรหมวิหารธรรมต้องมีกรุณา มุทิตา และอุเบกขาด้วย บางคนไม่เข้าใจเรื่องนี้ คิดว่าการแผ่เมตตาเป็นพรหมวิหาร แต่ที่จริงแล้วพรหมวิหารธรรมต้องมีองค์ประกอบครบทั้ง ๔ ข้อ

ฝอยการใช้จักรแก้ว

จักรแก้วเป็นหนึ่งในสมบัติจักรพรรดิที่หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ ได้ประสิทธิประสาทให้เป็นพลังงานบรรจุไว้ภายในพระขรรค์จักรพรรดิ จักรแก้วนี้จะมีสภาวะเป็นทิพย์ คือคนธรรมดาทั่วไปไม่สามารถมองเห็น ผู้ที่จะใช้จักรแก้วจากพระขรรค์จักรพรรดินี้ จึงต้องเป็นผู้ที่ปฏิบัติสมาธิมีพื้นฐานการปฏิบัติมาเป็นอย่างดี เบื้องต้นต้องสามารถรับรู้หรือสัมผัสพลังงานของจักรแก้วได้

ข้อแนะนำ : ลูกศิษย์หลวงปู่หลวงตาที่จะใช้จักรแก้วควรได้วิชาเปิดโลกแล้ว (วิชาภูติพระพุทธเจ้า)

ความสามารถของจักรแก้ว (ทำได้ตามใจนึก ขึ้นอยู่กับผู้ใช้จะประยุกต์ใช้ สามารถพลิกแพลงใช้ได้ทุกประการ) เช่น

๑. ใช้จักรแก้วแผ่บุญ ครอบวิมาน (การครอบวิมานของจักรนั้นเร็วกว่าพระขรรค์มาก)

๒. ใช้จักรแก้วถอนคุณไสย อวิชชาต่างๆ (วิธีการใช้จักรแบบนี้ไม่ใช่ว่าจะทำได้ทุกคน ทำได้เฉพาะบุคคล)

๓. ใช้จักรแก้วป้องสิ่งไม่ดีที่จะเกิดขึ้นกับเรา (ป้องกันคนคิดไม่ดี ติฉินนินทา พูดส่อเสียดคนที่คิดร้ายกับเรา)

๔. ใช้จักรแก้วป้องกันดวงวิญญาณ ที่ถูก ปีศาจ เปรต อสูรกาย ที่มีมิจฉาทิฐิ คุกคามทำร้าย (จักรแก้วจะแปลสภาพเป็นเกราะแก้ว หรือวิมานแก้ว ครอบไปที่กายทิพย์ของวิญญาณเหล่านั้นเพื่อป้องกัน)

๕. สรุปแล้วเราสามารถใช้จักรแก้วได้มากมาย สารพัดตามใจนึก แต่ต้องดูกำลังของตนเองด้วย เพราะจักรแก้วจะมีผลกระทบหรือผลข้างเคียงกับกายทิพย์ของเป้าหมายที่เราใช้จักรแก้ว ทำให้เกิดอาการไม่สบายตัว ขั้นหนักอาจทำให้เกิดอาการเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่สบาย กรณีนี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อเราใช้จักรแก้วไปในทางปราบหรือป้องกัน ข้อควรระวังให้เราอธิษฐานถอนจักรแก้วหรือเก็บจักรแก้วคืนมาด้วย หลังจากที่ใช้งานจักรแก้วแล้ว มิเช่นนั้นพลังของจักรแก้วจะยังค้างอยู่กับกายทิพย์ของเป้าหมายจะส่งผลกระทบต่อธาตุขันธ์ร่างกายของผู้นั้น (จะใช้จักรแก้วต้องคิดให้รอบคอบ หากไม่มั่นใจ ให้ใช้พระขรรค์แทน) ผลข้างเคียงนี้จะไม่เกิดขึ้นในกรณีที่ใช้จักรแก้วเพื่อแผ่บุญ (แผ่บุญไม่เป็นไร จักรแก้วไม่มีผลข้างเคียง)

ตัวอย่างการใช้จักรแก้ว

ใช้จักรแก้วช่วยในการแผ่บุญ

เราสามารถจะใช้จักรแก้วในการแผ่บุญ ให้กับโอปปาติกะ สัมภเวสี เทวดา ที่มีจำนวนมากๆ ให้เราอธิษฐานครั้งเดียวจักรแก้วจะหมุนไปหาเป้าหมายเองอัตโนมัติ เป้าหมายที่ถูกจักรแก้วสัมผัสกายทิพย์ ก็จะได้รับกระแสพลังงานบุญของหลวงปู่ที่ส่งผ่านไปกับจักรแก้วนี้ ทำให้ดวงวิญญาณเหล่านั้นปรับเปลี่ยนสภาวะ เปลี่ยนภพภูมิไปสู่สภาวะที่ดียิ่งๆ ขึ้นไป

การน้อมนำจักรแก้วออกมาใช้

ให้เราถือพระขรรค์ไว้ในมือแล้วกำหนดภาพจักรแก้วหมุนวนออกมาจากด้ามพระขรรค์ไล่ขึ้นมาตามตัวพระขรรค์จนกระทั้งถึงปลายพระขรรค์ กำหนดให้จักรแก้วหมุนวนอยู่ที่ปลายพระขรรค์ไปเรื่อยๆ ตอนนี้เราสามารถนำจักรแก้วไปใช้ได้ อธิษฐานให้จักรแก้วขยายหรือย่อได้ไม่มีประมาณ ถึงขั้นตอนนี้เราสามารถอธิษฐานใช้จักรแก้วได้เลย สามารถใช้ได้ทั้งเรื่องแผ่บุญครอบวิมาน ถอดถอนคุณไสยอวิชา ใช้จักรแก้วได้ตามใจนึก ตามแต่ผู้ใช้จะอธิษฐาน

วิชาว่าด้วยเรื่องจักรแก้วนี้ เป็นวิชาที่สูงขึ้นมาอีกระดับหนึ่งผู้ที่เรียนจะต้องได้วิชาเปิดโลก และหลวงปู่ดู่มาต่อยอดวิชาให้(หลวงปู่จะมาสอนในนิมิต) เป็นวิชาเฉพาะตน แต่ละคนอาจจะเรียนการใช้จักรแก้วไม่เหมือนกัน และการนำไปใช้ก็เป็นเรื่องเฉพาะตน ที่อธิบายเรื่องจักรแก้วครั้งนี้เป็นเพราะอยากให้พวกเรารู้ว่าในพระขรรค์จักรพรรดิ ก็มีจักรแก้วอยู่ หากเราตั้งใจขยันหมั่นฝึกปฏิบัติ ก็จะสามารถใช้จักรแก้วได้ ในอนาคตวันหนึ่งข้างหน้า

รูป แก้วจักรพรรดิ (แก้วมณีนพรัตน์)

แก้วจักรพรรดิ (แก้วมณีนพรัตน์)

แก้วจักรพรรดินี้ ในสมัยหลวงปู่ดู่นั้นท่านจะใช้ปูนขาวผสมผงจักรพรรดิปั้นเป็นลูกกลมๆ เจาะรูทะลุตรงกลาง แล้วร้อยเชือกแจกเด็กๆ แถววัดสะแก พอเกิดเหตุ เด็กตกน้ำแล้วไม่จม ก็เป็นที่ต้องการของชาวบ้าน สรรพคุณว่ากันว่า ขอได้ตามใจนึกเลยนะเลยเป็นที่มาของคำเรียก อีกชื่อหนึ่งว่าลูกแก้วสารพัดนึกหลวงปู่ดู่ที่กล่าวมานี้คือที่มาของแก้วจักรพรรดิในยุคหลวงปู่ดู่ ปัจจุบันหลวงตาม้าท่านก็ทำแก้วจักรพรรดิแบบปูนปั้นนะ แต่ทำออกมาน้อย เพราะต้องใช้เวลา ทำมาก และยุคสมัยที่แปรเปลี่ยนเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าทันสมัย ปัจจุบันสามารถทำลูกแก้วสำเร็จ จากแก้วได้แล้ว อีกทั้งยังมีราคาถูกมากด้วย ลูกศิษย์จึงซื้อลูกแก้วเหล่านั้นมาให้หลวงตา อธิษฐานจิตให้เป็นแก้วจักรพรรดิ ซึ่งหลวงตาท่านบอกไว้ว่า แก้วที่นำมาอธิษฐานจิตนี้ มี คุณสมบัติเหมือนกับแก้วที่ปั้นจากปูนขาวทุกประการ สามารถใช้แทนกันได้ ด้วยเหตุนี้แก้ว จักรพรรดิที่หลวงตา และคณะศิษย์แจกให้แก่ผู้ที่ศรัทธา จึงมีทั้งลักษณะที่เป็นแก้วใสหลากสีสัน และเป็นแบบปูนปั้น (แก้วแบบปูนปั้นนี้จะมีทั้งที่เจาะรู และแบบที่ไม่เจาะรู)

การนำแก้วจักรพรรดิมาอธิษฐานเพื่อปรับภพภูมิ

การนำแก้วจักรพรรดิมาอธิษฐานเพื่อปรับภพภูมินี้เป็นการใช้งานแก้วจักรพรรดิอีก แบบหนึ่งที่ศิษย์ของหลวงตานิยมปฏิบัติกันมาก เพราะเป็นการช่วยเหลือภพภูมิ โดยผู้ที่ทำการ แผ่บุญไม่ต้องเดินทางไปสถานที่นั้น ๆ บ่อย ๆ ในกรณีที่ต้องเดินทางไปแผ่บุญปรับภพภูมิ ยังสถานที่จุดเดิมซ้ำ ๆ (แผ่บุญให้วิญญาณที่อยู่ในสถานที่นั้น ๆ แล้ววิญญาณยังไม่สามารถ รับบุญได้จะเนื่องด้วยบุพกรรมก็ดี ซึ่งต้องทำการแผ่บุญให้ทุกวัน) เราก็ใช้วิธีวางลูกแก้วนี่แหละ

วิธีใช้แก้วจักรพรรดิ

ให้ผู้ใช้อธิษฐานกับหลวงปู่ดู่ **ขอให้แก้วจักรพรรดินี้สามารถแผ่บุญได้เองอัตโนมัติ เมื่อมีใครก็ตามสวดบทจักรพรรดิแผ่บุญปรับภพภูมิ ขอให้แก้วจักรพรรดิเปล่งแสงพลังงาน บุญแผ่ออกไป สว่างไสวทั่วทั้งอาณาบริเวณแห่งนี้ อธิษฐานขอกับหลวงปู่ว่า ขอให้ภพภูมิ โอปปาติกะ สัมภเวสี วิญญาณเร่ร่อนที่ผ่านไปมาสามารถอนุโมทนารับบุญนี้ได้ทุกประการ** จากนั้นให้วางแก้วจักรพรรดิ ไว้บริเวณที่เราต้องการแผ่บุญปรับภพภูมิให้ โดยในขณะที่เรา

วางแก้วจักรพรรดิ ให้กำหนดจิตวาดอาณาเขต บริเวณที่เราต้องการจะแผ่บุญด้วย นอกจากเราจะใช้แก้วจักรพรรดิในการแผ่บุญปรับภพภูมิแล้วเรายังสามารถใช้แก้วจักรพรรดิในการกำนั่งสมาธิ และใช้แช่น้ำทำน้ำมนต์รักษาโรคภัยไข้เจ็บใช้ดื่มกินอาบ เพื่อความเป็นศิริมงคลดังเช่นพระผงกรรมฐานทุกประการ สมดังชื่อเรียกที่ว่า **"แก้วสารพัดนึก"** โดยแท้

รูป พระแก้วแดงภายในถ้ำใหญ่

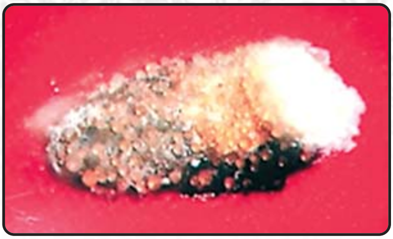

รูป พระพุทธนิมิตทรงเครื่องจักรพรรดิ (พระแก้วแดง)

นัยสำคัญของพระแก้วแดง

พระแก้วแดงคือพระที่ตั้งสง่าอยู่ภายในบุศบก กึ่งกลางถ้ำใหญ่ วัดถ้ำเมืองนะ ความสำคัญของ พระแก้วแดงนี้มีมาก หลวงตาท่านกล่าวว่า พระแก้วแดงเป็นพระที่รวมบารมีของพระศรีอาริยะเมตตรัยไว้ทั้งหมด มีกำลังมากเพราะนอกจากจะเป็นที่รวมบารมีรวมของพระศรีอาริยะเมตตรัยแล้ว ยังเป็นที่รวมบารมีรวมของเหล่าพระโพธิสัตว์ทั้งหมดทั้งมวลที่มีกระแสเกี่ยวเนื่องกับพระศรีอาริยะเมตตรัย ที่เปรียบเสมือนเป็นพระโพธิสัตว์รุ่นพี่ (เราจะเห็นว่าบารมีของพระโพธิสัตว์เชื่อมโยงถึงกันหมด) พระโพธิสัตว์ทุกพระองค์จะมีพระแก้วคู่บารมีลักษณะเป็นพระพุทธทรงเครื่องเหมือนกับพระแก้วมรกต สำหรับพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันของเราท่านก็มีพระแก้วคู่บารมีเป็นสีเขียวพระแก้วมรกต ที่เราเห็นอยู่วัดพระแก้วนั้นเป็นองค์จำลองเท่านั้น พระแก้วคู่บารมีองค์จริงของพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันอยู่ที่แดนพระนิพพานเนื่องเพราะพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันและองค์ก่อนหน้านั้นทั้งหมดทั้งมวลได้รวมบารมีเข้าสู่พระนิพพานไปหมดแล้ว บุญบารมีที่ยังมีอยู่ทุกอณูของโลกธาตุนี้ คือบารมีของเหล่าพระโพธิสัตว์ (ผู้ที่ยังข้องอยู่กับสัตว์โลก) ทุกพระองค์ ทั้งท่านที่มีบารมีเต็มแล้วรอมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตกาลข้างหน้านี้ และท่านที่ยังต้องเพียรสร้างบารมีอีกมากมายหลายชาติภพบารมีรวมทั้งหมดทั้งมวลของเหล่าพระโพธิสัตว์นั้นจะฝากกระแสไว้ที่ พระแก้วแดงนี่แหละ (เหล่าโพธิสัตว์ฝากกระแสไว้กับพระศรีอาริยะเมตตรัยโพธิสัตว์ พระองค์จะเป็นโพธิสัตว์องค์ล่าสุด ที่จะมาตรัสรู้กาลข้างหน้านี้) พอถึงกาลข้างหน้าเมื่อสิ้นยุคพระศรีอาริยะเมตตรัย เหล่าโพธิสัตว์ ทั้งหลายก็จะฝากกระแสบารมีรวมทั้งหมดไว้ที่พระแก้วคู่บารมีพระโพธิสัตว์องค์ต่อไป ที่จะมาตรัสรู้ถัดจากพระศรีอาริยะเมตตรัย (ซึ่งสีของพระแก้วก็จะเป็นสีเฉพาะของพระโพธิสัตว์ พระองค์นั้น) เป็นการฝากกระแสพุทธภูมิต่อกันไปเป็นทอด ๆ จะเห็นว่าเหล่าบรรดาพระโพธิสัตว์ ทั้งหลายนั้นสร้างบารมีกันเป็นเครือข่ายนะ เค้าจะช่วยเหลือกันมีการฝากกระแสกันและกัน เหล่าโพธิสัตว์จึงมีการต่อกระแสกันไปเรื่อย ๆ เพราะต้องลงมาเกิดเพื่อสร้างบารมี กันตลอด เหมือนหลวงตาม้าที่มาต่อกระแสหลวงปู่ดู่ เนื่องจากวิชาการสร้างบารมีของพระโพธิสัตว์นี้ต้องเรียนกับพระโพธิสัตว์ด้วยกันเท่านั้น เป็นใบไม้นอกกำมือ เป็นวิชาที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามิได้แสดงไว้หากแต่มีอยู่จริง

รูป อัฐิ และฟัน (พระเขี้ยวแก้ว) ของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ ที่แปรสภาพเป็นพระธาตุใสเหมือนแก้ว

ความเกี่ยวเนื่องระหว่างพระผงกรรมฐาน (พระกำลังจักรพรรดิ) กับพระขรรค์จักรพรรดิ

"ผู้ที่มีพระขรรค์จักรพรรดิไว้ในครอบครอง ขอให้ใช้พระขรรค์จักรพรรดิในวาระจำเป็นเท่านั้น"

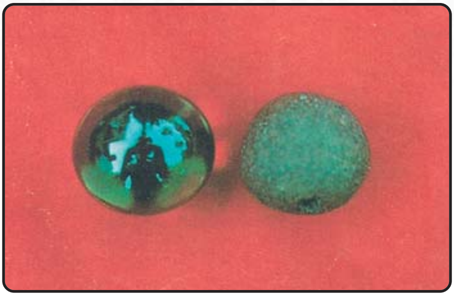
แม้ว่าเราจะไม่มีพระขรรค์จักรพรรดิก็ไม่เป็นไร สามารถใช้พระผงกรรมฐานที่หลวงตาแจกให้ฟรี นำไปใช้แทนกันได้ ขอให้มั่นใจเถิด ลองปฏิบัติตามวิธีที่ได้อธิบายมาข้างต้น ทุกอย่างที่อธิบายมานั้นเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง สามารถนำไปใช้ได้จริง ปฏิบัติได้จริง ลองทำดูก่อน ละความสงสัยไว้ก่อน ปฏิบัติให้รู้เองเห็นเอง ใครบอกว่าดีอย่างนั้น ดีอย่างนี้ ไม่สู้เรารู้ได้ด้วยตัวของเราเอง

เมื่อเราเริ่มสวดบทจักรพรรดิและกำพระผงกรรมฐานทำสมาธิ เมื่อนั้นหลวงปู่ดู่จะคุมเราตลอดเวลา มีครูบาอาจารย์คอยกำกับดูแลอย่างใกล้ชิด ไม่ต้องวิตกกังวลว่าปฏิบัติทำสมาธิแล้วจะวิปลาสฟั่นเฟือน ไม่เป็นอย่างนั้นแน่นอน การปฏิบัติกรรมฐานของเราจะก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ด้วยกำลังของพระผงกรรมฐานและบารมีของหลวงปู่ดู่ ขอให้ขยันหมั่นปฏิบัติ หากสามารถสวดมนต์ ช่วงเวลา ๒๐.๓๐ น. ของทุกวันได้ ก็ให้กระทำเพราะจะได้กำลังเยอะเนื่องเพราะช่วงเวลานั้น หลวงตาม้าจะนำพา เทพ พรหมร่วมสวดไปพร้อมกับเรา แต่ถ้าไม่สะดวกที่จะสวดตามเวลาดังกล่าวก็ไม่เป็นไร เราสะดวกเริ่มสวดเวลาใดก็สวดตามเวลานั้นกระแสก็เชื่อมต่อถึงหลวงปู่เฉกเช่นเดียวกัน

รูป หลวงตาจารพระขรรค์จักรพรรดิปราบไตรภพ (คืนวันที่ ๓๑ ธันวาคม ถึง วันปีใหม่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๒)

แจกพระผงกรรมฐานสูตรหลวงปู่ดู่หลวงตาม้า แก้วจักรพรรดิ
พร้อมฝอยวิธีการใช้พระผงจักรพรรดิ

รูป พระผงกรรมฐานสูตรหลวงปู่ดู่ (หลวงตาม้าสร้าง) และแก้วจักรพรรดิ

เงื่อนไขการรับพระ

กรุณาส่งซองกันกระแทกแนบ กล่องใส่พระเครื่องขนาด
พระสมเด็จมาด้วยครับกันพระแตกหัก จ่าหน้าซองถึงตัว
ท่านเอง แนบเงินค่าจัดส่งมาในซอง ๕๐ บาท (ส่ง EMS)

ส่งมาที่ คุณยุทธภูมิ อุพลเถียร (โด่ง)
๕๒๙/๔๘ หมู่บ้านแก่นทองธานี ซอย ๖
ถ.สีหราชเดโชไชย ต.บ้านเป็ด อ.เมือง จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐
โทรศัพท์ ๐๘-๙๔๒๒-๐๒๑๓
E-Mail : yutthian@gmail.com
www.watthummuangna.com

“พลังงานของพระผงกรรมฐานมีอยู่จริง อย่าเพิ่งสงสัยหากยังไม่ลองปฏิบัติ”
“พระผงกรรมฐานเป็นพระใช้ไม่ใช่พระเก็บ”
“แกคิดถึงข้า ข้าก็คิดถึงแก แกไม่คิดถึงข้า ข้าก็ยังคิดถึงแก”

วาทะธรรมหลวงปู่หลวงตา

"คนดีเขาไม่ตีใคร"

"ดีชั่วอยู่ที่ตัวทำ สูงต่ำอยู่ที่ทำตัว"

"เวลาที่เราเดินผ่านผู้คนมากมาย ไม่ว่าจะยากจน ร่ำรวย สูงต่ำ ดำขาว อย่าเที่ยวได้ดูหมิ่น เพราะหารู้ไม่ว่า เราอาจจะกำลังเดินผ่านพระโสดาบันก็เป็นได้"

"รักทุกคน ไว้ใจบางคน ไม่เกลียดใครเลยสักคน"

"แกคิดถึงข้า ข้าก็คิดถึงแก แกไม่คิดถึงข้า ข้าก็ยังคิดถึงแก"

"ให้พากันกำพระผงกรรมฐานกันนะ กำให้ตลอด ฝึกไว้ให้ชิน
ตายไปจะได้ไปเป็นพรหมกันให้หมด"

"ใครจะใหญ่เกินกรรม"

"บุญ เป็นสิ่งที่พึ่งได้จริง"

"ข้าว่าพระข้าไม่เป็นสองรองใครในแผ่นดิน"

"ไม่มีใครรักเราจริงหรอก ยกเว้นรุ่นพี่ของเรา ท่านอยากให้เราเป็นพระพุทธเจ้า"

"ขยันก็ให้ทำ ขี้เกียจก็ให้ทำ"

"ละได้เมื่อไหร่ถึงทันที ละไม่ได้มันจะถึงแค่หัวตะพาน"

"ให้หมั่นแผ่บุญเข้าไว้ ทำไม่ได้ให้นึกถึงข้า ข้าทำให้แกได้"

"เกิดมาก็มาคนเดียว ตายก็ไปคนเดียว มนุษย์เราเกิดมาก็แค่มาได้เจอกันเท่านั้น"

"ทำต่อไป มืดก็เป็นบุญ สว่างก็เป็นบุญ....หน้าที่ของเราคือปฏิบัติ"

เพิ่มเติมเกี่ยวกับการสร้างบารมี ๑๐ เพื่อพระนิพพาน

บารมี แปลว่า กำลังใจเต็ม มีดังนี้

๑. **ทานบารมี** จิตของเราพร้อมที่จะให้ทานเป็นปกติ

๒. **ศีลบารมี** จิตของเราพร้อมในการทรงศีล

๓. **เนกขัมมะบารมี** จิตพร้อมในการทรงเนกขัมมะเป็นปกติ เนกขัมมะ แปลว่า การถือบวช แต่ไม่ใช่ว่าต้องโกนหัวไม่จำเป็น

๔. **ปัญญาบารมี** จิตพร้อมที่จะใช้ปัญญาเป็นเครื่องประหัตประหารให้พินาศไป

๕. **วิริยะบารมี วิริยะ** มีความเพียรทุกขณะ ควบคุมใจไว้เสมอ

๖. **ขันติบารมี ขันติ** มีทั้งอดทน อดกลั้นต่อสิ่งที่เป็นปฏิปักษ์

๗. **สัจจะบารมี สัจจะ** ทรงตัวไว้ตลอดเวลา ว่าเราจะจริงทุกอย่าง ในด้านของการทำความดี

๘. **อธิษฐานบารมี** ตั้งใจไว้ให้ตรงโดยเฉพาะ

๙. **เมตตาบารมี** สร้างอารมณ์ความดี ไม่เป็นศัตรูกับใคร มีความรักตนเสมอด้วยบุคคลอื่น

๑๐. **อุเบกขาบารมี** วางเฉยเข้าไว้ เมื่อร่างกายมันไม่ทรงตัว ใช้คำว่า "ช่างมัน" ไว้ในใจ

บารมีที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธะเจ้าทรงให้เราสร้างให้เต็มก็คือ สร้างกำลังใจปลูกฝังกำลังใจให้มันเต็มครบถ้วนบริบูรณ์สมบูรณ์

บารมีในขั้นต้นกระทำด้วยจิตอย่างอ่อนเป็นขั้นพระบารมี เมื่อจิตดำรงบารมีขั้นกลางได้เรียกว่า พระอุปบารมี และเมื่อจิตดำรงบารมีขึ้นไปถึงที่สุดเลย เรียกว่า พระปรมัตถบารมี หรือบารมี ๓๐ ทัศ หรือมีศัพท์เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า พระสมติงสบารมี หมายถึง พระบารมีสามสิบถ้วน ซึ่งเป็นธรรมพิเศษหมวดหนึ่ง มีชื่อว่า พุทธกรณธรรม เป็นธรรมพิเศษที่กระทำให้ได้เป็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ที่ต้องการจะเป็นพระพุทธเจ้า ต้องบำเพ็ญธรรมหมวดนี้ หรือมีชื่อหนึ่งเรียกว่า โพธิปริปาจนธรรม คือธรรมสำหรับพระพุทธภูมิ หรือชาวพุทธเราทั่วไปเรียกว่า พระบารมี หมายถึง ธรรมที่นำไปให้ถึงฝั่งโน้น คือ พระนิพพาน

- **ทาน** การให้ เป็นการตัดความโลภ
- **ศีล** เรามีก็ตัดความโกรธ
- **เนกขัมมะ** เป็นการตัดอารมณ์ของกามคุณ
- **ปัญญา** ตัดความโง่
- **วิริยะ** ตัดความขี้เกียจ
- **ขันติ** ตัดความไม่รู้จักอดทน
- **สัจจะ** ตัดความไม่จริงใจ มีอารมณ์ใจกลับกลอก
- **อธิษฐาน** ทรงกำลังไว้ให้สมบูรณ์
- **เมตตา** สร้างความเยือกเย็นของใจ
- **อุเบกขา** วางเฉยเข้าไว้ในเรื่องของกายเรา

ปุจฉา - วิสัชนา หลวงตาตอบ

กำหนดภาพหลวงปู่แล้วไม่เห็นสักที ทำอย่างไร

ศิษย์ : มีคนถามกันเยอะว่า เวลากำหนดภาพเนี่ย... มันไม่เห็นสักทีครับ จะต้องทำอย่างไรครับ จะทำให้เห็นได้ชัดเจนครับ ?

หลวงตา : (หึหึ) ....มันต้องมีเวลา

ศิษย์ : ต้องค่อย ๆ ทำ...?

หลวงตา : ตั้งภาพไว้เสมอ... เสมอกับสายตาเราเนี่ยล่ะ สามารถที่จะเห็นได้พอดี ไม่ก้ม ไม่เงย ให้เห็นภาพระหว่างสายตา แล้วก็ลืมตาดู ไม่ใช่เพ่งนะ ดูอยู่เฉยๆ แล้วก็หลับตา

ศิษย์ : อ่อ คือดูธรรมดาเนี่ยหรอครับ ?

หลวงตา : ใช่...แล้วก็หลับตา ไม่ใช่หลับเลยนะ จับภาพให้มันอยู่ พอภาพหายก็มองใหม่ แล้วก็สวดไปเรื่อยๆ

ศิษย์ : อืม.... สวดด้วย ดูด้วย ?

หลวงตา : ใช่....ระหว่างไตรสรณะคมณ์ กับจักรพรรดิ สลับกันไป ไม่ก็นะโมโพธิสัตโต พรหมปัญโญ ก็ได้ อย่างนี้ก็สวดไปจนกระทั่ง...

ศิษย์ : ต้องใช้เวลาทำไปเรื่อย ๆ ?

หลวงตา : เวลากำหนดไม่ได้ มันอยู่ที่แต่ล่ะคนนะ

ศิษย์ : ถ้าใครเคยปฏิบัติมามากก็ทำได้เร็ว.. เวลากำหนดนี่ต้องเป็นภาพไหนก็ได้ใช่ไหมครับ ที่เกี่ยวกับหลวงปู่.....?

หลวงตา : ถูก... จะเป็นภาพนั่งขัดสมาธิ นั่งหย่อนขา หรือยืนก็ได้

ศิษย์ : อืม... หรือจะเป็นหลวงปู่ทวด หรือพระจักรพรรดิอย่างนี้ก็ได้ใช่มั้ยครับ...?

หลวงตา : ได้... หลวงปู่ดู่ก็ได้ หลวงปู่ทวดก็ได้ จะเป็นพระจักรพรรดิก็ได้ ทรงเครื่องก็ได้

ศิษย์ : แล้วแต่จริตใช่มั้ยครับ?

หลวงตา : ใช่ แล้วแต่จริต.... นี่คือการจับภาพ

กำหนดภาพหลวงปู่แล้ว ภาพหลวงปู่ชอบเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ทำอย่างไร

ศิษย์ : แล้วเวลาจับแล้ว ภาพเปลี่ยน หน้าเปลี่ยน หรืออะไรอย่างนี้ เราไม่ได้ต้องกำหนดตายตัวใช่ไหมครับ ?

หลวงตา : กำหนดไม่ได้ ภาพไปเอง

ศิษย์ : ก็ปล่อยไป ดูเฉยๆ จะเดินมั่ง นั่งมั่ง ก็ดูไปเรื่อยๆ?

หลวงตา : ใช่...ดูเฉยๆ เรามีหน้าที่ดูเฉยๆ

ศิษย์ : เปลี่ยนเป็นหลวงปู่ทวด หรือหลวงปู่อะไรก็ตามก็ดูไป?

หลวงตา : ใช่...ถ้าท่านเปลี่ยนโอเค... ใช่

ศิษย์ : อ้อ.....ต้องเปลี่ยนหรอครับ?

หลวงตา : คือถ้ามองบ่อยๆ ท่านจะเปลี่ยน ... ขยับตายักคิ้ว ยิ้มให้ ทั้งหมดเนี่ยใช่เลยลุกขึ้นยืน... กวักมือบ้างก็มี....บางคนก็ยกมือก็มี....

ศิษย์ : อ่อ ท่านจะเปลี่ยนท่าไปเรื่อย..?

หลวงตา : อือ... ท่านจะเปลี่ยนไปเรื่อยบังคับไม่ได้เลย

ศิษย์ : ดูเฉยๆ ไม่เพ่งนะครับ?

หลวงตา : อย่าไปเพ่ง ...ดูเฉยๆ เพราะการเพ่งจะทำให้เสียลูกกะตานะ

ศิษย์ : ครับ... อ้อ นี่ไม่ใช่กสิณ...?

หลวงตา : ไม่ใช่ ดูเฉยๆ ดูพลังงานเฉยๆ

กำหนดภาพหลวงปู่ควรจะหลับตาหรือลืมตาดีกว่ากัน

ศิษย์ : แล้ว....เวลากำหนดจับภาพหลวงปู่หลับตาหรือลืมตาครับจะดีกว่ากัน...หรือยังไงก็ได้?

หลวงตา : ลืมตา...ลืมตาดู ฝึกลืมตานี่จะดีกว่าหลับตา

ศิษย์ : อ้อ....ให้เห็นในใจ?

หลวงตา : ใช่......ถ้าดูภาพท่านเคลื่อนที่ได้ ดูพระพุทธรูปก็เคลื่อนที่ได้เหมือนกัน...

ศิษย์ : ได้เหรอครับ ?

หลวงตา : ได้... คือจิตเห็น แต่อาศัยตา ออกทางตา ภาพมันจะซ้อนกันนะ

ศิษย์ : แบบว่า... ตาเห็นท่านนั่งอยู่ที่นี่ แต่ใจเห็นท่านลุกมา...?

หลวงตา : ใช่....คือตาเห็นภาพจิตเห็นพลังงาน แต่ต้องอาศัยตา

ศิษย์ : งั้น...ลืมตา แต่ดูด้วยจิต

หลวงตา : ใช่

ศิษย์ : งั้นลืมตานี่ เราก็ดูได้ทุกกิริยาบท กินข้าว อาบน้ำ อะไรอย่างนี้หรอครับ?

หลวงตา : ถูก ....ถูก

ศิษย์ : แล้วเวลาถ้าภาพหายไป นี้เราจะต้องทำยังไงครับ....ก็ลืมตาดูใหม่?

หลวงตา : ลืมตาดูใหม่.....

ศิษย์ : เพียรทำไปเรื่อยๆ จนกว่าจะนึกออกแล้วเห็นได้?

หลวงตา : จนกว่าจะนึกเห็นได้...

ศิษย์ : แบบนึกปุ๊บเห็นปั๊บ....?

หลวงตา : อื้ม....

ศิษย์ : งั้นแสดงว่าปฏิบัติ คือลืมตามองภาพ แล้วหลับตา ทรงภาพ พอภาพหายไป ก็ลืมตามองใหม่ ใช่ไหมครับ?

หลวงตา : ใช่....ใช่..ถ้าภาพท่านหายไปก็ลืมตามองใหม่....นี่ง่ายที่สุดนะ..นี่คือกรรมฐานที่ง่ายที่สุด....ง่ายกว่าพระอภิธรรมนะ

ศิษย์ : อันนี้ง่ายกว่าอีก

หลวงตา : ง่ายกว่านะ.... ถ้าคนไม่มีเวลาก็พกรูปไปด้วย....รูปเล็กๆนะ เวลานึกไม่ออกก็หยิบรูปขึ้นมาดู

ศิษย์ : รูปหลวงปู่ ?

หลวงตา : ใช่ เหมือนที่อยู่ในแผ่นพับน่ะ

การกำหนดถามหลวงปู่ในเรื่องต่าง ๆ ต้องทำอย่างไร

ศิษย์ : แล้วการกำหนดภาพหลวงปู่ เราจะกำหนดยังไง ถึงจะถามอะไรต่างๆท่านได้ครับ?

หลวงตา : ท่านเปลี่ยนอิริยาบถเนี่ย ถามเลยนะ

ศิษย์ : อ่อ... ต้องเปลี่ยนก่อน ?

หลวงตา : อือ เปลี่ยนอิริยาบถ ท่านยืน ท่านเดินเนี่ย... โอเคล่ะจบหลักสูตรนี่ล่ะถามท่านได้เลยนะ

ศิษย์ : สมมุติว่าท่านเปลี่ยนจากนั่งเป็นลุกขึ้นยืนนี่ ถามได้เลยหรอครับ?

หลวงตา : เห็นท่านเคลื่อนไหวได้เนี่ยถามในใจได้เลย แต่ต้องถามในสิ่งที่เราไม่รู้นะ อย่าถามในสิ่งที่เรารู้แล้วนะ

ศิษย์ : อ้อ... ต้องถามสิ่งที่ไม่รู้?

หลวงตา : ไม่รู้เลยรือะไรก็ได้

ศิษย์ : เพื่อเป็นการเช็คความถูกต้อง...?

หลวงตา : ได้

ศิษย์ : แล้วเรื่องที่ถามต้องเป็นเรื่องธรรมะเท่านั้นเหรอครับ?

หลวงตา : ธรรมะอย่างเดียว เรื่องอะไรอย่างอื่นเนี่ย... ไม่ได้

ศิษย์ : เพราะฉะนั้นถ้าเราไปถามอะไรอย่างหวยนี่ก็ไม่ได้ใช่ไหมครับ?

หลวงตา : ไม่ได้ จิตเป็นอื่นแล้ว รูปท่านจะหายเลย อีกนานเลย จะนึกไม่ออกนะต้องเริ่มต้นใหม่ต้องกลับไปดูรูปใหม่

ศิษย์ : อ้อ... เพราะงั้นต้องถามเรื่องธรรมเท่านั้น ?

หลวงตา : อย่างเดียวเลยนะ...ถามเรื่องการสร้างพลังงานนี่ หรือไม่ถ้าจะถามเรื่องอดีตนี่ต้องถามท่านว่าขอศึกษาเรื่องพลังงาน

ศิษย์ : อ่อ... ขอศึกษาเรื่องพลังงาน .... ?

หลวงตา : บอก... หลวงพ่อ ผมอยากศึกษาเรื่องพลังงาน

ศิษย์ : อยากดูอดีตนี่ ต้องบอกขอศึกษาเรื่องพลังงาน.... คือทำยังไงก็ได้ว่าเรื่องที่เราจะดู เราต้องไปศึกษาธรรมะ ท่านถึงจะบอก?

หลวงตา : ต้องใช้วิจารณญาณให้ดีนะ

ศิษย์ : แล้ว แล้วบางทีผมถามแล้ว ผมไม่เข้าใจที่ท่านทำภาพให้ดู?

หลวงตา : ก็ต้องบอกท่าน มันลึกเกินไปนะ ดูไม่ออกก็มี บางทีเราไม่เข้าใจ ต้องบอกท่านว่า เรายังเรียนไม่ถึง บอกท่านอย่างนั้น

ศิษย์ : บางครั้งที่ถามนี่ เหมือนท่านไม่ได้ตอบเอง เหมือนเป็นภาพพระองค์อื่นมาตอบ อย่างนี้ใช้ได้เหมือนกันรึเปล่าครับ ?

หลวงตา : ใช้ได้... บางทีพระองค์นั้นก็คือท่านเอง หรือคือผู้ที่เกี่ยวข้องกับท่าน

ศิษย์ : เพื่อให้สะดวกต่อการตอบกับเรา...?

หลวงตา : ใช่...

ศิษย์ : แล้วเราจะทราบได้ยังไงครับว่าท่านมาตอบเราหรือเราคิดไปเอง ?

หลวงตา : ไม่ใช่... ความรู้สึกเราจะเกิดขึ้นทันทีเลย ในสิ่งที่ไม่รู้นะ เวลาเราถามเราถามในสิ่งที่เราไม่รู้...

ต้องใช้เวลาในการฝึกกำหนดภาพหลวงนานแค่ไหน จึงจะใช้ได้

ศิษย์ : อืม....งั้นเวลาปฏิบัติแล้วจับภาพคร่าวๆก็ประมาณ....

หลวงตา : ไม่ใช่จะได้ทุกคน บางคนก็นาน... บางคนก็ห้าปี บางคนก็สิบปี

ศิษย์ : อื่อ... ต้องปฏิบัติมาทางนี้ก่อนเหรอครับ หรือว่ายังไง...?

หลวงตา : อื่ม... ไม่แน่ใจนะ....ตั้งแต่ได้สัมผัสที่นี่ บางคนไม่ใช้เวลานานนะ สามวันมั่งเจ็ดวันมั่ง สามเดือนมั่ง สามปีมั่ง ปีกว่ามั่งก็มี

ศิษย์ : บางคนชอบถามบอกว่ากำหนดยังไงให้แสงลงมาที่หัว...อะไรอย่างนี้?

หลวงตา : ไม่ได้ มันไม่ใช่ทุกคน อันนั้นคนที่เป็นแล้ว

ศิษย์ : อ่อ... อันนั้นเค้าทำมานานแล้ว?

หลวงตา : ใช่ เค้าทำมานานแล้ว...

ศิษย์ : อ้อ... แต่เริ่มต้นคือเค้าก็ทำมาเหมือนเรา?

หลวงตา : ใช่ ชาติก่อน อย่าพึ่งไปล้ำเส้น

ศิษย์ : อ่อ ถ้าเป็นอย่างนั้นคือต้องรู้กระแสแล้ว....ไม่งั้นมันจะหลุดไปเลย มันจะไม่ได้

หลวงตา : อื่ม ....

ศิษย์ : แล้วระดับไหนถึงจะเรียกได้ว่า ทำมานาน แล้วครับ....?

หลวงตา : อื่อ....ระดับไหนถึงทำนานแล้วเหรอ....มันอยู่ที่อารมณ์ของเราต้องมีปัญญาอย่างพรหม ต้องพยายามทรงอารมณ์พรหมวิหาร

ศิษย์ : ก็คือ จิตทรงอารมณ์พรหมวิหารเป็นปกติ?

หลวงตา : อื่อ...ตอนที่นึกถึงท่านเนี่ย....

ศิษย์ : พรหมวิหารครบ...?

หลวงตา : อื้อ....ต้องทำให้สบายๆ

ศิษย์ : ต้องทำให้สบายๆ ไม่เกร็ง?

หลวงตา : ไม่ใช่...ต้องวางอุเบกขา สบายๆ

ศิษย์ : สมมุติมีภาพอะไรเกิดขึ้นมา เราก็อุเบกขา สบาย ๆ ตลอด ?

หลวงตา : ใช่ ...อย่างนั้นถึงจะชัด...ชัดนะ

ศิษย์ : อ่อ....บางคนจะเคยเห็นใครจะมาฆ่าเราก็โกรธ อย่างนี้ไม่ใช่นะครับ?

หลวงตา : ตกใจ... ก็ต้องทรงพรหมวิหารใหม่ ต้องทำอุเบกขาใหม่ ภาพจึงจะชัด

ศิษย์ : อ้อ.... ก็คือจิตสบายในพรหมวิหาร.?

หลวงตา : ใช่ ใช่ สบาย สบาย

ศิษย์ : กว่าจะสบายเนี่ย... ยากเหมือนกันนะครับ?

หลวงตา : ใช้เวลา... คือจิตมันต้องละเอียด ทุกคน ถ้า ฝึกทุกวันจับหลวงพ่อแบบนี้ ตายแล้ว ขึ้นพรหมนะ

ศิษย์ : แสดงว่า เป็น ฌาน ไปโดยอัตโนมัติ?

หลวงตา : ใช่ ... ต้องทรงพรหมวิหารถึงจะเห็นดี ถึงจะเห็นชัด ช่วงที่เห็นน่ะนะ ช่วงที่นั่งมันก็มีอารมณ์เหมือนมนุษย์ธรรมดาเนี่ยแหล่ะ มนุษย์ธรรมดา มันก็ มีโลภ โกรธ หลง เป็นธรรมดา แต่ว่าเวลาทำ กรรมฐานเนี่ยนะ จับภาพท่าน มันต้องพรหมวิหารนะ ตามฉายาของท่าน ไม่ใช่เราจะทรงได้ตลอดนะไม่ใช่ เราทรงได้ชั่วคราว

ศิษย์ : อ๋อ...

หลวงตา : แล้วมันก็จะค่อย ค่อย เพิ่มไปเรื่อยๆ

ศิษย์ : ค่อย ค่อย เพิ่ม ระยะเวลาไปเรื่อยๆ?

หลวงตา : ใช่... ก็เหมือนการสมาทานศีลทุกวัน ใช่มั้ย... ก่อนนอน หรือ ก่อนนั่ง ปาณา... อทินนา...กาเม...มุสา...สุรา... เรื่อย ๆ มันก็จะออกไปข้างนอก กลางวันพอมันชำนาญ

ศิษย์ : ต่อไปมันก็จะเป็นโดยอัตโนมัติ?

หลวงตา : ใช่... ไม่ใช่คนจะรักษาศีล ได้เลย ไม่ใช่

ศิษย์ : ก็ค่อย ๆ ฝึก?

หลวงตา : ค่อย ๆ ไป ไม่ใช่ไปบังคับมัน ศีลมันบังคับไม่ได้ ค่อย ๆ มันค่อย ๆ ซึมไปเรื่อย ๆ

ศิษย์ : ทุกอย่างเราก็ค่อย ๆ ทำหมด?

หลวงตา : มันจะไปโดยอัตโนมัติของมัน มันไปเอง พอมันเพลินมันไปเอง บางทีหลายชั่วโมงเลยนะ

ศิษย์ : คือเราไม่ต้องไปกำหนดตายตัว...?

หลวงตา : ไม่ล่ะ มันไปเอง มันไปเอง

ศิษย์ : คือเรามีหน้าที่ทำเท่านั้นเอง?

หลวงตา : มันจะเลื้อยไปเรื่อย ๆ จาก ๕ มันก็จะเลื้อยไป ๘ บ้างล่ะ

ทั้งวันมีแต่เรื่องวุ่น ๆ จะฝึกตอนไหนดี

ศิษย์ : อารมณ์ในระหว่างวัน มันจะมีผลกระทบกับการปฏิบัติไม๊ครับ?

หลวงตา : อืม... มันก็มีนะ เพราะว่าธาตุขันธ์เรา เวลาที่ดีที่สุดคือ ช่วงอาบน้ำ ช่วงกินข้าว หรือ ไม่ก่อนนอน เพราะว่าธาตุมันพัก ธาตุมันพัก อย่างเราทำงานมาทั้งวันเนี่ยนะ พอ มานั่งเนี่ย อย่างไงก็เอาไม่อยู่ เอาไม่อยู่ ถ้าไม่ชำนาญจริง ๆ เพราะธาตุเราทำงาน ทั้งวัน เพราะจิตมันควบคุมไม่ได้ ควบคุมมันไม่ได้ มันได้แต่ฟุ้งไป มันรี่ไปรี่มา จิต น่ะใช่มั้ย... แต่ถ้าเราพัก นอนพัก ทีนี้มามันจะสดชื่น อาบน้ำมาเสร็จ แล้ว มาบางที ไม่ต้องท่องคาถาเลย มันจะพร้อมไง

ศิษย์ : เพราะฉะนั้นต้องให้ธาตุขันธ์ ข้างนอกสบายด้วย ?

หลวงตา : ใช่ คือมันเกี่ยวข้องกันน่ะ ธาตุกับจิตมันเกี่ยวข้องกันต้องให้มันสมบูรณ์ทั้งสอง

ศิษย์ : เช้าดีกว่าเยอะ?

หลวงตา : ดีกว่าเยอะ เพราะว่าช่วงนั้น...ช่วงเช้านี่ บางคนถ้าตื่นสักตี ๔ ตี ๕ มัน เป็นเวลาที่

เงียบที่สุดนะ เป็นเวลาที่เงียบ ที่ดีมาก จะสังเกตดู ลองลุกขึ้นมาดู ครอบครัวเรา ถ้าไม่ตื่นเช้า มันจะเงียบ มันจะสบาย เสียงก็จะไม่ค่อยมี ถ้าตอนเย็นเนี่ย โห... เสียงข้างบ้าน เสียงใครต่อใครมั่ง วิทยุมั่ง ทีวีมั่ง อะไรมั่ง มั่วไปหมด เพราะว่าบางคนนี่เขากลับบ้าน อาบน้ำแล้วเขาก็ไหว้พระสวดมนต์นิดหน่อย แล้วนั่งนิดนึงแล้วเขาก็นอนเลย บางทีก็ตื่นตี ๓ ตี ๔ โน้น... แล้วค่อยไปอาบน้ำเอาใหม่ สดชื่น พอถึง ๖ โมงก็ไปทำงาน

วิชาเปิดโลกคืออะไร ฝึกกันอย่างไร

ศิษย์ : แล้ว... วิชาเปิดโลก?

หลวงตา : ก็นี่แหล่ะ วิชาเปิดโลกล่ะ นี่แหล่ะ ถ้าใครผ่านหลวงปู่ไม่ได้ ก็เปิดโลกไม่ได้

ศิษย์ : ทุกอย่างต้องผ่านหลวงปู่ก่อน?

หลวงตา : ใช่

ศิษย์ : คือเราไม่ดูเอง?

หลวงตา : ไม่...อย่าเด็ดขาดเลย มีลูกศิษย์หลวงพ่อตั้งหลายคน ผ่านไปแล้ว ตอนนี้ชักเพี้ยนแล้ว.... ท่านไม่ได้ควบคุมแล้วนะ ถือว่าเกินครูบาอาจารย์แล้ว

ศิษย์ : อ้อ

หลวงตา : ยังไง ก็ต้องตั้งท่านทุกครั้ง

ศิษย์ : บางครั้งถ้าตั้งแล้วไม่เห็น แสดงว่าท่านไม่ให้ดู ไม่ควรดูใช่มั้ยครับ?

หลวงตา : แสดงว่า ท่านผ่านให้ดู ถ้าเห็นนะ... ถ้าไม่ให้เห็น แสดงว่าท่านไม่ให้ดู มันไม่มีประโยชน์

ศิษย์ : ก็คือต้องมีครูบาอาจารย์คุมตลอด?

หลวงตา : บางอย่างมันมีโทษ มันไม่มีโทษ บางอย่างมีประโยชน์ ท่านก็ให้ดู ความจริงสายหลวงปู่เนี่ย... เป็นสายเกี่ยวกับเรื่องของกรรม เรื่องของโลกวิญญาณ เรื่องของการทำบุญแบบไม่ได้หวังอะไรตอบแทน ไม่ได้หวังอะไร อย่างเราเห็นคนเดินไปเดินมา เราสามารถจะช่วยเขาได้เราก็ช่วย ตามที่เราจะช่วยได้

ศิษย์ : ช่วยด้วยใจ

หลวงตา : ใช่... อย่างเห็นเขามา เขามีปัญหาเรื่องวิญญาณแฝงอยู่ เราก็ส่งวิญญาณเลย โดยที่เขาไม่รู้ โดยไม่ได้หวังอะไร ไม่ให้เขารู้อะไร เราไม่หวังอะไร ถ้าทำได้อย่างนั้นล่ะ OK.

ศิษย์ : ถ้าจะทำได้คือ ต้องทรงพรหมวิหาร.... ?

หลวงตา : ถูก... พรหมวิหาร ไม่หวังอะไร ไม่หวังอะไรตอบแทน

ศิษย์ : แล้วอย่างเวลา... ถ้าเรากำหนดไป แล้วเหมือนเราขยับท่าไหน แล้วท่านขยับท่าเดียวกับเรา แบบนี้...?

หลวงตา : ได้... ท่านให้ในทางโลกและทางธรรม

การกำหนดภาพหลวงปู่ ควรกำหนดที่ตรงไหนดี

ศิษย์ : เวลากำหนดหลวงปู่เนี่ย ควรจะกำหนด ที่หน้าผาก ที่พระ หรือที่ไหนครับ?

หลวงตา : ทุกส่วน ภาพเดียว

ศิษย์ : เพราะบางคนบอก ต้องดูกลางหน้าผากต้องอะไรอย่างงี้?

หลวงตา : ไม่

ศิษย์ : เหมือนคลุมกับตัวเราแบบนี้?

หลวงตา : ใช่

ศิษย์ : นั่งซ้อนกันเลย?

หลวงตา : ใช่

การกำหนดหลวงปู่อย่างเบาสบาย ต้องทำอย่างไร

ศิษย์ : แล้ววิธีการกำหนดให้เบาสบาย ต้องแบบไหนถึงจะเบาสบาย ?

หลวงตา : อย่าไปเพ่ง มองอย่างสบาย ๆ

ศิษย์ : ดูไปเรื่อยๆ?

หลวงตา : ดูไปสบาย ๆ ดูแล้วก็สวดไปด้วย ดูไปด้วยสวดไปด้วย

ศิษย์ : เหมือนดูทีวีอย่างงี้เลยเหรอครับ?

หลวงตา : เหมือน... สบาย...ดูภาพสบาย...แล้วก็สวดไปด้วยหลับตาก็ได้ ลืมตาก็ได้ ภาพหาย ไปก็ลืมตา สวดไปเรื่อยๆ จะนั่งขัดสมาธิก็ได้ เหยียดขาก็ได้ อารมณ์สบาย นั่งบนเก้าอี้ก็ได้เพียงแต่ตั้งภาพท่านไว้ อย่างสบายๆ ดูให้จิตมันจำภาพท่านได้

ศิษย์ : เหมือนการนึกภาพใช่มั้ยครับ ?

หลวงตา : ใช่

กำหนดภาพหลวงปู่แล้วไม่เห็นสักที จะทำอย่างไร (๒)

ศิษย์ : แล้วก็มีหลายคนชอบบอกว่านั่งแล้วไม่เห็นสักทีล่ะครับ?

หลวงตา : เพียงแต่เขาคิดอย่างนั้น เขาก็ไม่เห็น

ศิษย์ : คือมีหน้าที่ปฏิบัติไป ?

หลวงตา : เพียงแต่บอกว่าอยากเห็นไม่ได้นะ ไม่ได้นะ อยากก็ไม่ได้ ไม่อยากก็ไม่ได้ ต้องแบบสบาย ๆ อย่างดูรูปอย่างนี้

ศิษย์ : ดูมันเรื่อยไป ?

หลวงตา : ดูไปเรื่อย ๆ อย่าไปอยาก พอสักพักมันจะมีแสงแว๊บ ๆ ให้สบาย ๆ นะแล้วอย่าไปตกใจ มันเป็นเรื่องธรรมดา

ศิษย์ : แสงนั่นคือกระแสท่านเข้ามา ?

หลวงตา : ใช่ แป๊บๆ บางทีภาพท่านจะเคลื่อนไป แต่ไม่ต้องไปสนใจ มองเฉย ๆ มองให้จิตใจมันมีเรื่องของภาพ ของอะไร เท่าเนี้ย ดูให้มันติดเท่าเนี้ย ติดที่ใจ เข้าไปที่ตา เข้าไปที่ที่ใจ ภาพที่เคลื่อน ไหว คือภาพที่ใจเรา... เข้าจากตาไปหาใจ ไม่ใช่ภาพท่านเคลื่อนไหวโดยตา ไม่ใช่

ศิษย์ : อยู่ที่ใจของเรา ?

หลวงตา : พลังงานรับที่ใจ ท่านย้ำนักย้ำหนา เรื่องนี้ เรื่องบอกทำไมไม่เห็นใช่มั้ย

ศิษย์ : ถามกันเยอะมาก ทำไมถึงไม่เห็น ?

หลวงตา : ลืมตา จับภาพให้ได้ ถ้าขยันจริง ๆ นะ อิริยาบถทั้ง ๔ นะ ประมาณไม่เกิน ๑ อาทิตย์ พอจับภาพท่านปุ๊บเนี่ย เดินไปเดินมา ดูแล้วก็ไปเรื่อยๆ ไม่ต้องสนใจมันกรรมฐานกองนี้แค่นี้เอง อาทิตย์นึง

ศิษย์ : อาทิตย์เดียว ?

หลวงตา : อื่ม... ทำใจสบายนะ อย่าไปเครียดนะ

ศิษย์ : เครียดแล้วไม่ได้ ?

หลวงตา : อื๊อ ..เท่านั้นเอง ทางสายกลางของท่าน อุเบกขา ทำใจสบาย ๆ

ศิษย์ : เพราะฉะนั้นการปฏิบัติก็คือไม่จำเป็นต้องเฉพาะ ๒ ทุ่มครึ่ง ก็คือตลอดเวลา ?

หลวงตา : ไม่ ๆ ทุกเวลาที่ว่าง ๆ

การกำหนดภาพหลวงปู่ ต้องสวดจักรพรรดิไปด้วยหรือไม่

ศิษย์ : ต้องกำหนดหลวงปู่กับสวด คู่กันไปตลอด ?

หลวงตา : นั่นคือหลักใหญ่ ถ้านานๆเข้าเนี่ย... มันชำนาญแล้วเนี่ย... ท่านจะผ่านเอง จะดูอะไรท่านผ่านเลยให้ดูภาพให้เห็นภาพเลย

ศิษย์ : แบบ ปิ๊บขึ้นมาเลยใช่มั้ยครับ?

หลวงตา : ใช่... หรือไม่ เราจะกระทบอะไรเนี่ย ท่าน อย่างเหตุการณ์ที่ เกี่ยวข้องกับเราเนี่ย มันจะมีภาพเกิดเลย

ศิษย์ : อ๋อ...คือท่านคุมเราอยู่ ?

หลวงตา : ใช่...เพราะว่าเราจับภาพท่านมานาน

ศิษย์ : โดยไม่ต้องไปสวดจักรพรรดิ?

หลวงตา : ไม่ ๆ มันเป็นอัตโนมัติ นอกจากเวลาจะไปอธิษฐานอะไร ต้องตั้งท่านก่อน ตั้งพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์... แล้วอธิษฐานถึงท่าน หลวงปู่ดู่

หลักการและความรู้เรื่องพลังงาน ภพภูมิ และการเชื่อมต่อ ทั้ง ๓ แดนโลกธาตุ

ด้วยพระที่สร้างจากผงจักรพรรดิ และเดินวิชาพระจักรพรรดิ (พระเปิดโลก / วิชาเปิดโลก)

เรื่องพลังงานนี้เป็นเรื่องละเอียดอ่อน ต้องอาศัยความเข้าใจและประสบการณ์อย่างมาก หากท่านมีพื้นฐานทางด้านนี้อยู่บ้าง เช่น ท่านที่เคยศึกษาวิชาที่เกี่ยวข้องกับพลังงานอาทิ ปราณ พลังจักรวาล พื้นฐานไสยศาสตร์เรื่องการตั้งธาตุ-หนุนธาตุ การจับพลังวัตถุมงคล สมาธิหมุน คงจะอธิบายได้เข้าใจง่ายขึ้น เพราะคงกล่าวไม่มาก เนื่องจากถ้าจะกล่าวจริง ๆ ต้องเขียนเป็นหนังสือยาวนับร้อยหน้า เอาเป็นว่าผมจะเขียนเป็นหัวข้อหลักให้ท่านใช้ปัญญาและประสบการณ์ต่าง ๆ ตีความเอาตามภูมิรู้ เป็นข้อหลักได้ดังนี้

๑. จักรวาลที่กว้างใหญ่ นี้มิได้มีเพียง ๑ เดียว มีพลังงานมากมายกระจัดกระจายอยู่บ้างก็เป็นพลังงาน บ้างก็เป็นธาตุ บ้างก็เป็นพลังงานกึ่งธาตุ ผู้รู้หลักการน้อมนำ จะสามารถนำพลังงานส่วนหนึ่งเหล่านั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

๒. มนุษย์ก็มีพลังงานทั้งหยาบทั้งละเอียด ทั้งวัดได้ ทั้งวัดไม่ได้ และมนุษย์ก็ยังพิเศษกว่าที่มีตัวเจตนา พลังเหตุเจตนา มีกำลังในการโน้มนำ ชี้นำถ่ายทอดพลังงานได้ (การอธิษฐาน)

๓. การน้อมนำ ชี้นำ ถ่ายทอดพลังงานจะแรง และมหาศาลมากขึ้น หากมีผู้ที่มีกำลังมากว่า มีบุญญาบารมี มีการอธิษฐาน และการสั่งสมมาเพื่อการนี้ มาเป็นผู้ต่อกระแส เพิ่มกระแส ชักนำกระแส แห่งการการโน้มนำ ชี้นำ ถ่ายทอดพลังงาน

๔. ธาตุหยาบต้องอาศัยธาตุละเอียด ด้วยเพราะมีความคล่องตัวที่แตกต่างกัน ดังนั้น ภพภูมิ ทั้งมนุษย์และอมนุษย์ หากต่อกระแสกันได้ และเกื้อกูลกัน จะทำให้เกิดกำลัง และความคล่องตัวที่สูงยิ่ง

๕. มนุษย์อาศัยธาตุทั้งสี่เป็นกำลัง อาศัยเจตนา เป็นปัจจัย ในการสร้างสรรค์และทำลาย แต่เรื่องบางเรื่องเช่นเรื่องพลังงานละเอียด อมนุษย์ฝ่ายสุขคติภูมิย่อมมีกำลัง และภูมิความเข้าใจภูมิรู้มากกว่า ดังนั้น หากทั้งสองเกื้อกูลกัน สรรพกำลังจะบริบูรณ์

๖. พระผงจักรพรรดิ ซึ่งหมายถึง พระใด ๆ ที่สร้างด้วยผงจักรพรรดิ และอธิษฐานด้วยการเดินวิชาพระจักรพรรดิ สามารถเชื่อมต่อภพภูมิ ทั้ง ๓ แดนโลกธาตุได้ ด้วยพลังงานเมตตาเป็นตัวต้น ครูบาอาจารย์ท่านจึงเรียกกันว่า พระเปิดโลก หรือวิชาเปิดโลก ที่นาน ๆ ที่จะเกิดขึ้นในวาระหนึ่งเท่านั้น

๗. การเดินวิชาตามฝอยนั้น องค์ประกอบความครบ เว้นแต่ผู้เข้าใจพลังงานอย่างถ่องแท้ ก็ตัดบางสิ่งบางอย่างออกได้ แต่ตัดหลักสำคัญไปไม่ได้

๘. องค์ประกอบ คือ

๘.๑ พระผงจักรพรรดิ เป็นสื่อกลาง เสมือนจานรับสัญญาณดาวเทียม

๘.๒ หลวงปู่ดู่ บารมีรวมหลวงปู่ เป็นต้นพลังงานพลังบุญที่จะรวมพลังงานรวมกองบุญกองอื่น เป็นบารมีของมหาโพธิสัตว์ เสมือนแหล่งสัญญาณที่จะส่งภาพ

๘.๓ ตัวเรา ธาตุทั้ง ๔ ขันธ์ทั้ง ๕ กอง เปรียบเสมือน เครื่องรับสัญญาณโทรทัศน์

๘.๔ จิตอธิษฐานที่มีกำลัง และได้รับการปรับคลื่นพลังงานให้ตรงกันกับแหล่งพลังงานต้น ด้วยพระคาถามหาจักรพรรดิ เสมือน เสาอากาศ หากมีแต่เครื่องรับโทรทัศน์แต่ขาดเสาสัญญาณก็ไม่สามารถรับสัญญาณโทรทัศน์ได้ ยิ่งกาลปัจจุบันคลื่นรบกวน คือมารกิเลสทั้งหลาย มีอยู่ทั่วทุกขณะทุกเวลา

๘.๕ ความเข้าใจในหลักการโน้มนำ ชี้เส้นทางพลังงานอย่างกุศลและนอบน้อมในสิ่งที่มีคุณ-มีประโยชน์ เป็นหัวใจสำคัญยิ่ง เสมือนกระไฟฟ้าเลี้ยงเครื่องรับประการนี้ก็ขาดเสียมิได้

๙. ทุกวิชาหลวงปู่มีหลักที่ละไม่ได้คือ

๙.๑. คาถาจักรพรรดิ (สร้างพลังงาน ติดต่อพลังงาน)

๙.๒. คำอธิษฐาน(กำหนดเส้นทางพลังงาน)

๙.๓. บทสัพเพ (ส่งพลังงาน)

๙.๔. จิตสบายที่สุดไร้ทุกข์ไร้กังวล (ความเป็นทิพย์ ที่มีกำลังสูง)

๑๐. โปรดหาข้อมูลเพิ่มเติมเรื่องภพภูมิ ในหนังสือ ไตรภูมิพระร่วง ทั้งของฉบับเดิมและของที่อธิบายโดยหลวงพ่อฤาษีลิงดำ ความรู้ดังกล่าวจะทำให้เข้าใจในเรื่องภพภูมิได้พอสมควร

ที่กล่าวมาข้างต้นคือหลักการ *ขอผู้มีปัญญาจงไตร่ตรองคิดพิจารณาน้อมนำไปปฏิบัติด้วยตนเองเกิดรู้จากคำบอกเล่าไม่สู้รับรู้ด้วยตนเอง(เรื่องของการปฏิบัติเป็นเรื่องเฉพาะตน รู้เองเห็นเองแจ้งเอง) หากมีข้ออันใดติดขัดสงสัย โปรดจงถามผู้รู้ ปราชญ์ บัณฑิต อันมีหลวงตาม้าท่านเป็นต้นเถิด*

ธรรมะโอสถ

ยารักษาภายในจิตใจ สำหรับผู้เจ็บป่วย
บทธรรมะสำหรับพิจารณาธาตุขันธุ์ มีเพียงรูป และนาม
ทุกสิ่งทุกอย่าง ต่างเปลี่ยนแปลงหมุนเวียนแปรเปลี่ยนไป

หัวข้อธรรมะต่าง ๆ ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกนั้นประดุจดั่งยาทิพย์ที่รักษาได้ทุกโรค มีคำกล่าวว่า “ร่างกายแข็งแรงจากภายใน สู่ภายนอก” ภายในนั้นคือจิตใจที่ดีมีพลังจะส่งผลทำให้ภายนอกนั้นคือร่างกายแข็งแรงมีสุขภาพดี แต่ถ้าหากเราเกิดอาการเจ็บป่วยขึ้นทางกาย จิตใจจะไร้พลังส่งผลให้ร่างกายทรุดโทรมลง มีตัวอย่างให้เห็นมากมาย เช่น มีชายคนหนึ่งใช้ชีวิตเป็นปกติสุขดี วันหนึ่งเค้าไปตรวจสุขภาพ นายแพทย์แจ้งผลการตรวจว่าเค้าเป็นโรคร้ายจะอยู่ได้อีกแค่สามเดือน พอรู้แค่นั้นแหละชายคนนี้ เกิดอาการ กินไม่ได้ นอนไม่หลับ คิดมากฟุ้งซ่านกับเรื่องอาการเจ็บป่วยของตนเองทำให้จิตใจห่อเหี่ยว ร่างกายทรุดโทรม ผลคือทำให้อยู่ได้แค่สองเดือนก็ตายลง (อยู่ไม่ถึงสามเดือน) ในทางกลับกันเมื่อชายคนนี้เมื่อรู้ว่าเค้าเป็นโรคร้ายจะอยู่ได้อีกแค่สามเดือนแต่แทนที่เค้าจะเศร้านั่งกลุ้มใจ เค้ากลับปลงตกคิดได้ว่าชีวิตนี้ไม่เที่ยง ศึกษาธรรมะปฏิบัติกรรมฐาน ทำสมาธิ ทำให้จิตมีพลัง ร่างกายของเค้าก็จะสามารถอยู่ได้อีกหลายสิบปีเลยทีเดียว

จะเห็นได้ว่ากำลังจิตนี้มีความสัมพันธ์กับร่างกายเรามาก เราสามารถรักษาจิตใจได้ด้วยธรรมะของพระพุทธเจ้า ธรรมะของพระพุทธเจ้าเปรี่ยมด้วยคุณค่ามากด้วยคุณประโยชน์มหาศาล หากเราได้หยิบยกข้อธรรมะนั้นมาคิดพิจารณาให้ดี ด้วยความมีสติตั้งมั่นปราศจากอารมณ์จิตใจที่ฟุ้งซ่านเฉกเช่นเวลาอันเป็นปกติสุขแล้วละก็ แม้นว่าเราจะเจ็บป่วยกายอยู่แต่ใจเราหาได้ป่วยตามกายแต่อย่างใด ใจเราจะเย็นสบาย นับเป็นประโยชน์แก่เราในเวลาเช่นนี้อย่างยิ่ง

พระพุทธเจ้า กล่าวไว้ว่า “ทุกสิ่งล้วนเป็นไปตามกฎของไตรลักษณ์”
ทุกสิ่ง เกิดขึ้น - ตั้งอยู่ - ดับไป

เป็นเรื่องของธรรมชาติล้วนๆ เรามาลองคิดพิจารณาตาม เมื่อแรกเกิดมาเราก็ไม่ได้คงสภาพอยู่แบบเดิมไม่ได้เป็นทารกตัวเล็กอยู่แบบนั้นตลอด เรามีการเปลี่ยนแปลงมีเติบโตขึ้น มีพัฒนาการเริ่มจากการคลาน การตั้งไข่ เริ่มหัดเดิน และสามารถวิ่งได้ จากวัยเด็กก้าวสู่วัยรุ่นเป็นหนุ่มเป็นสาวจากวัยรุ่นก้าวเข้าสู่วัยกลางคนจวบจนกระทั่งเราได้ก้าวเข้าสู่วัยชราเป็นคนแก่หัวหงอกขาวกระทั่งตายไปวันเวลาหมุนเวียนไป เราก็มิได้หยุดนิ่งตามวันเวลา ทุกสิ่งแปรเปลี่ยนไปทุกขณะจิต ลมพัด ใบไม้ไหว สายน้ำไหล ภูเขาใหญ่ สิ่งเหล่านี้หากเราพิจารณาให้ดี ล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป เป็นไปตามกฎของไตรลักษณ์ทั้งสิ้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นเช่นนั้นเอง

ความเจ็บป่วยก็เป็นเช่นนั้นเอง

ให้พิจารณา ธาตุขันธ์ร่างกายเรามันก็ตั้งของมันอยู่แบบนั้น มันมีความเปลี่ยนแปลงของมันอยู่ตลอดเวลา การที่เรายังอยู่ดีกินได้สบายกายนั้นก็เป็นเช่นนั้นเอง การที่เราต้องเจ็บไข้มันก็เป็นเช่นนั้นเอง ถ้าหายมันก็คือความเป็นเช่นนั้นเอง มีเหตุปัจจัยที่ถูกต้อง ถ้าไม่หายมันก็คือความเป็นเช่นนั้นเอง เพราะมันมีเหตุปัจจัยที่ไม่ถูกต้อง ถ้าแม้ว่าเราจะต้องตายมันก็คือความเป็นเช่นนั้นเอง

ดังนี้ ทั้งหมดนี้ล้วนแต่เป็นเรื่องของความเป็นเช่นนั้นเอง เป็นความไม่เที่ยง เป็นเช่นนั้นเองของสังขารทั้งหลายทั้งปวง

สูงวัยคือความเสื่อม

บางครั้งเราเรียกคนแก่ว่าผู้สูงวัย คำว่าวัย แปลว่าอะไร? วัยนี่แปลว่าเสื่อม ผู้สูงวัยก็คือมีความเสื่อมมาก พอแก่แล้วร่างกาย หู ตา มันเสื่อมไปหมด ผมที่เคยดำ ก็กลับขาว ตาที่เคยยาว ก็สั้น ฟันที่เคยมั่น ก็คลอน ผิวที่เคยนุ่มนวล ก็เหี่ยวย่น ที่เต่งตึงก็ยานโตงเตง อันนี้เป็นเรื่องธรรมดา

สูงวัย คือมันมีความเสื่อเกิดขึ้นแก่อวัยวะร่างกาย มีความแก่ มีความเจ็บ แล้วในที่สุดก็มีความตายเป็นธรรมดา ไม่มีใครจะหลีกเลี่ยงได้ แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เป็น มหาบุรุษเป็นยอดของเหล่ามนุษย์ทั้งหลายท่านสิ้นแล้วซึ่งกิเลส ไม่มีอะไรจะมาเผาลนจิตใจได้ เกิดเป็นกษัตริย์และสละสิ้นแล้วทุกอย่าง มากด้วยเดช เดชะ อิทธิฤทธิ์ บุญฤทธิ์ เป็นผู้มีฤทธิ์มาก ท่านก็ยังต้องตาย

ทุกคนต้องตายเสมอกัน

พูดถึงความตาย ไม่มีใครจะสามารถชนะความตายได้ พญามัจจุราชให้ความเที่ยงธรรมเสมอกันหมด ไม่ว่าจะเป็นคนรวย คนจน คนสูง คนต่ำ ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของพญามัจจุราชเหมือนกันหมด คือตายเหมือนกัน มีความแตกต่างกันอยู่ที่ว่า บางคนเค้าตายด้วยความไม่เป็นสุข ตายไปกับจิตใจหวั่นไหวเต็มไปด้วยความหวาดกลัวบ้าง อาลัยอาวรณ์บ้าง จิตใจไม่สงบคิดเห็นแต่เรื่องที่ไม่ดี สิ่งที่ได้เคยกระทำมาครั้งในอดีต ถ้าหากดำเนินชีวิตด้วยความดีเมื่อถึงเวลาตาย เขาจะตายด้วยความสงบ ตายอย่างเป็นสุข คุณธรรมความดีที่เราได้สร้างไว้ในโลกนี้มันไม่สูญไป มันยังแทนตัวเองอยู่เราตายไปแล้วก็จริง แต่ว่าสิ่งของที่เราสร้างไว้ อาคารศาลา โรงพยาบาล วัดวาอาราม หรือผลงาน เช่น ความรู้ที่เราถ่ายทอดเอาไว้นี้จะไม่สูญไป มันเป็นสิ่งแทนตัวเราได้ คือเอาความดี แทนตัวเราตัวตายไป แต่คุณงามความดีที่มีประโยชน์ต่อคนอื่นยังอยู่ แล้วคนๆ นี้ พระพุทธเจ้าบอกว่า จะไม่ตายไปจากใจของคน สมมติเราเคยช่วยเหลือใคร เราเคยทำความดีกับใครเอาไว้ เขาไม่ลืมหรอก เราก็ไม่ได้ตายไปจากใจของเขาใช่ไหม?

เพราะฉะนั้นตอนที่เรายังแข็งแรงอยู่ ยังทำอะไรได้ต้องรู้จักช่วยคนอื่น ถ้าเราช่วยคนอื่นไว้พอถึงช่วงเวลาที่เราตกทุกข์ได้ยาก เราเจ็บป่วยช่วยตัวเองไม่ได้ลูกหลานหรือคนที่เราเคยช่วยเหลืออุปถัมภ์ไว้ เขาจะช่วยเหลือเรา ความดีนี้รักษาคนทำ ถ้าคนใดไม่เคยมีความดี ไม่เคยทำความดีไว้เลย ก็ไม่มีใครดูแล กลายเป็นคนอนาถา ไม่มีที่พึ่ง ถึงได้มีคำกล่าวไว้ว่า ขึ้นชื่อว่าความดีทำเข้าไปเถอะ ทำไปแล้วไม่เสียหลายหรอก

ผู้ชนะความตาย

คนบางคน มีปัญหาชีวิตมากมายนัก มีโรคภัยไข้เจ็บรุมเร้า อีกไม่นานก็จะต้องตาย แต่ไม่ทุกข์ พระพุทธเจ้าเรียกคนอย่างนี้ว่า “ผู้ชนะความตาย ชนะความแก่ ชนะความเจ็บ” เพราะว่าคนปกติ เวลาต้องแก่ เจ็บ ตาย นี้จะทุกข์ ทุกข์ใจเพราะไม่ได้ดังใจ เช่นอยากจะทำโน้นทำนี่ก็ทำไม่ไหว เจ็บป่วย ไม่มีแรง หรือแก่ หรือตาย ต้องพลัดพรากจากกันไป บางคนก็กลัวเจ็บ กลัวตายหวั่นไหว แต่สำหรับคนที่ฝึกจิตมาดีแล้ว คนที่ทำความดีมาเพียงพอแล้วมันอิ่มใจ มันรู้สึกพอชีวิตนี้ใช้คุ้มค่าแล้วไม่ต่อรองไม่เรียกร้องอะไรแล้ว ยิ่งถ้ารู้จักทำจิตทำใจให้สงบ ศึกษาธรรมะ ให้มีความรู้เข้าใจถูกต้องในข้อธรรมะ จะเกิดปัญญา และผู้มีปัญญาจะชนะความตาย

การชนะความตายนี้ไม่ใช่กินยาทิพย์แล้วจะมีชีวิตเป็นอมตะอยู่ได้เป็นพัน เป็นหมื่นปี ไม่ใช่แบบนี้นะ ร่างกายมันก็อยู่ของมันเท่าที่มันเป็นเช่นนั้นเอง เจ็ดสิบแปดสิบปี ร้อยปี แต่ว่าจิตใจ

แช่มชื่นอยู่ตลอดเวลา แม้ว่าร่างกายมันเจ็บป่วยแก่ตายไป แต่จิตใจมันไม่เจ็บไม่ป่วยไม่แก่ไม่ตายไปด้วย พระพุทธเจ้าท่านก็ชนะความตายอย่างนี้เอง คือท่านไม่มีทุกข์ ไม่มีกิเลสแล้ว จิตใจของท่านอยู่เหนือร่างกายแล้ว อันนี้เราควรจะฝึกเหมือนกัน เพราะถ้าหากว่าไม่ศึกษาธรรมะไว้ก็จะช่วยตัวเองไม่ได้ในเวลา เจ็บ เวลาแก่ เวลาตาย เรียกว่าซ้อมตายก่อนที่จะตายจริง

ให้มองเห็นความไม่ใช่ตัวตน (อนัตตา)

เห็นความเป็นอนัตตา ไม่มีสิ่งที่ควรถือว่าเป็นตัวตน ไม่ควรยึดถือว่าร่างกายนี้เป็นของเรา บ้านหลังนี้เป็นของเรา ลูกเป็นลูกเรา เมียเป็นเมียเรา หากว่าเราตายไปแล้วทุกสิ่งที่กล่าวมานั้นก็จะไม่ใช่ของเราอีกต่อไป ให้คิดพิจารณาว่า สิ่งทั้งหลายไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล มันจึงไม่มีใครเกิด ไม่มีใครแก่ ไม่มีใครตาย มีแต่สังขารทั้งหลายที่เป็นไปตามเหตุปัจจัยของมันเท่านั้น สังขารมันปรุงแต่งไปเอง เราก็ไปสมมติว่าอาการเหล่านั้นว่าเป็นความเกิดบ้าง เป็นความแก่บ้าง เป็นความตายบ้าง ทั้ง ๆ ที่มันคือความเป็นเช่นนั้นเอง เป็นอยู่อย่างนั้นเอง ถ้าหลงในสมมตินี้ก็จะต้องเป็นทุกข์เพราะความเกิด แก่ เจ็บ ตาย

เป็นเรื่องของธรรมชาติ

เมื่อได้ศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้าแล้ว เห็นตามความจริงแล้ว ก็จะเห็นว่าไม่มีใครๆ ไม่มีสัตว์ บุคคลใด มีแต่สังขารล้วน ๆ เป็นไปตามกฎของธรรมชาติ เรียกว่าเห็นความเป็นเช่นนั้นเองของสิ่งที่เป็นสังขาร คือ มีเหตุ มีปัจจัย ปรุงแต่งไปตามธรรมชาติ

ที่นี้มาดูพวกที่ไม่มีเหตุ ไม่มีปัจจัย เป็นธรรมะประเภทไม่มีเหตุปัจจัยปรุงแต่ง พวกนี้ไม่เป็นเหตุไม่เป็นผลของอะไรมีแต่สภาพความเป็นเช่นนั้นเองของธรรมะส่วนนี้ซึ่งเรียกว่า **“วิสังขาร”** เป็นที่ดับแห่งสังขารทั้งปวง เราเรียกกันด้วยภาษาธรรมดา ๆ ว่า **“พระนิพพาน”** ธรรมะชนิดนี้อยู่เหนือเหตุปัจจัย ว่างจากการปรุงแต่ง จึงว่างจากความเกิด แก่ เจ็บ ตาย

ว่างจากการปรุงแต่ง

แม้ว่าสังขารทั้งหลายจะมีความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ถ้าเรามองเห็น “วิสังขาร” หรือหากเราว่างจากการปรุงแต่งแล้ว สิ่งที่มีการปรุงแต่งก็จะหมดความหมายไปเอง เพราะมันว่างจากสิ่งที่เป็นตัวเป็นตน เป็นสัตว์ เป็นบุคคล แม้นเราพิจารณาดูดี ๆ จะเห็นว่า ในทุก ๆ ที่ไม่มีอะไรที่เป็นตัวเป็นตนที่เกิดเป็นตัวเป็นตนขึ้นมาก็เพราะเราเข้าใจเอาเอง เราสมมติกันเองเพราะความไม่รู้ เมื่อได้ศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้าแล้ว จึงได้รู้ว่าสังขารทั้งหลายทั้งปวงเป็นไปตามเหตุปัจจัย

มีอาการต่างๆ ถูกเอาสมมติมายึดถือให้เป็นเกิด แก่ เจ็บ ตาย แล้วก็เข้าใจว่าตัวเองเป็นสัตว์ เป็นบุคคล เป็นเจ้าของผู้กระทำการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ถ้าเข้าใจถึงพระธรรมย่อมไม่เกิดความรู้สึกว่ามีอะไรที่เป็นตัวเป็นตน เราจะเข้าใจเองว่าอย่าไปยึดเลย สังขารก็ไม่ใช่ของเรา ไม่มีอะไรเป็นของเราเลย สภาวะใดๆจะเกิดมันก็ต้องเกิด เราไปห้ามไม่ได้ มันต้องเป็นไป เป็นเพียงกิริยาแห่งการเปลี่ยนแปลงของสังขารเท่านั้น

ว่าด้วยเรื่อง “กรรม”

สังขารล้วนเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติอยู่ตลอดเวลาเราเรียกว่ากิริยา แต่หากว่าจิตมันไปเอากิริยานั้นมาเป็นของตนมันก็กลายเป็นกรรม กรรมคือการกระทำของเราที่เราได้กระทำมาแบ่งได้เป็นกรรมดี กรรมชั่ว สิ่งที่เคยยึดถือ เคยกระทำมาไม่ว่าจะเป็นเมื่อครั้งอดีตชาติหรือปัจจุบันชาติ ก็ถือว่าเป็นกรรม ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดคำกล่าวที่ว่า๊ เรามีกรรมเป็นของตนิ หรือจะกล่าวได้ว่า ตนเป็นผู้สร้างกรรม กรรมในอดีตส่งผลปัจจุบัน กรรมในปัจจุบันส่งผลในอนาคต นักปฏิบัติธรรมทั้งหลายจะไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องราวในอดีตและเรื่องราวในอนาคต แต่จะอยู่กับปัจจุบันเป็นหลัก เพราะอดีตเป็นเรื่องที่ล่วงผ่านมาแล้ว เราไม่สามารถไปแก้ไข ไปจัดการกับอดีตได้ ส่วนอนาคตเป็นเรื่องที่ยังมาไม่ถึง การที่เราเพ่งจิตใจไปอยู่กับอดีต หรืออนาคตจึงไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใดเลย พาลจะทำให้จิตใจฟุ้งซ่านเสียเปล่า ๆ

จะเป็นกรรมอันใดก็ดีที่ทำให้เราต้องมานอนเป็นผู้เจ็บป่วยอยู่อย่างนี้ เราไม่ต้องไปใช้สมองคิดให้กลุ้มใจเสียเปล่า ให้วางจิตอยู่กับปัจจุบัน เพียรพิจารณาการเปลี่ยนแปลงของสังขารว่าเป็นกิริยาที่ต้องเป็นไป ที่ผ่านมาสังขารมันก็ตั้งอยู่ได้ เป็นเรื่องของมันเองเป็นแบบนั้นเองต้องเกิดการเปลี่ยนแปลง แล้วก็ต้องเสื่อมสลายไป เป็นสิ่งที่เราไปกะเกณฑ์ไม่ได้ จะหายก็ดี จะตายก็ดี เป็นเรื่องของสังขาร

พุทธานุสติ

ยังไงก็ต้องตายอยู่แล้ว ตายวันนี้ หรือพรุ่งนี้ ก็คือตายเหมือนกัน หนีไม่พ้น แต่ก่อนที่เราจะตาย ขอทำจิตใจให้สบาย ๆ ดีกว่านอนกลุ้มใจ วิตกทุกข์ร้อนจนตาย แล้วทำยังไงจิตใจของเราจะสบายละ อาการเจ็บป่วยของร่างกายก็ทรมานจะแย่อยู่แล้ว ก่อนอื่นให้เราคิดถึงพระพุทธเจ้า กำหนดภาพพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ หรือที่เรียกว่า “พุทธานุสติ” วิธีกำหนดภาพให้ลืมตาคิดถึงหน้าแม่เราทำได้ไหม น่าจะทำได้กันทุกคน ทีนี้ให้หลับตาลงภาพแม่ต้องยังอยู่นะให้จำอารมณ์จิตขณะนี้ไว้ นี่เป็นการกำหนดภาพแบบง่ายๆ

เมื่อกำหนดภาพแม่ขณะที่ลืมตาและหลับตาได้แล้ว ทีนี้ให้เราเปลี่ยนจากภาพของแม่เป็นภาพพระพุทธเจ้า (หรือพระพุทธรูป ,พระอริยะสงฆ์ที่เราเคารพนับถือ) พิจารณามองดูภาพพระที่เรากำหนดแบบสบายๆ ไม่ต้องเพ่ง ดูสบายๆ มองดูไปเรื่อยๆ จิตจะรวมเป็นสมาธิโดยปริยาย ที่กล่าวมานี้คือการทำกรรมฐานแบบหนึ่ง เมื่อเราทำบ่อยๆ จะเกิดกำลังสมาธิ เมื่ออยู่ในสมาธิก็ให้น้อมนำข้อธรรมะ มาพิจารณาไตรลักษณ์ เรื่องสังขารไม่เที่ยง มีเกิดขึ้น มีตั้งอยู่ มีดับไป เมื่อนั้นเมล็ดพันธ์แห่งปัญญาก็จะเกิดขึ้นในจิตเรา

ไร้ทุกข์เมื่อเข้าถึงสัจจะธรรม

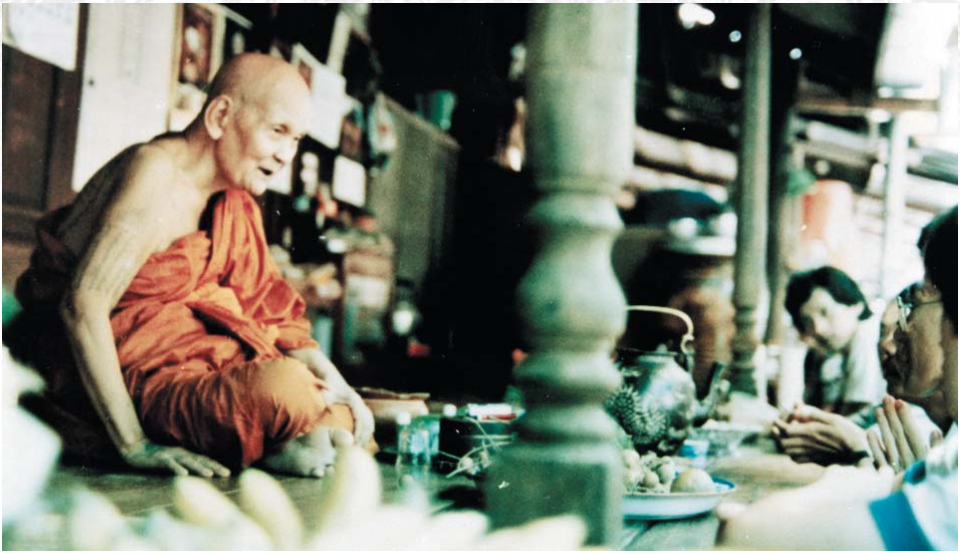
เจ็บหนอ โอ๊ย เจ็บหนอ...ถึงแม้เราจะร้องเท่าใด ความเจ็บปวดก็มิได้หายไปแต่อย่างใด มิสู้เราเอาชนะความเจ็บปวดด้วยการทำสมาธิ วิปัสสนา (พิจารณาไตรลักษณ์) จะยังประโยชน์แก่จิตเราได้มากกว่าการนอนรอความตาย เมื่อเจ็บมากๆ ลองทำให้มันดับไปเลยซิ จิตที่เห็นธรรมะแล้วไม่มีอะไรเป็นตัวตนแล้ว แม้แต่การแตกดับแห่งสังขารนี้ก็เป็นเพียงกิริยาของธรรมชาติที่ต้องเป็นไป สามารถพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างเป็นธรรมะได้ นั้นคือปัญญาที่เกิดขึ้นจากการทำสมาธิ ไร้รูป ไร้นาม สรุปรวมที่ ทั้งสังขารและวิสังขารก็เป็นเช่นนี้เอง จิตปล่อยว่าง วางหรือว่างจากความยึดถือใดๆ แม้เจ็บป่วยก็สามารถปฏิบัติได้เฉกเช่นคนปกติทุกประการ เพื่อถึงซึ่งเป้าหมายของพระพุทธศาสนาคือ “นิพพาน” เป็นที่สุด

พุทธศาสนสุภาษิต

๑. น มิยฺยมานสฺส ภวนฺติ ตาณา	“เมื่อสัตว์จะตาย ไม่มีผู้ป้องกัน”
๒. ภูตํ เสสํ ทยิตพฺพํ	“เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ควรเกื้อกูลกัน”
๓. อปฺปกญฺจิทํ ชีวิตมาหุ ธีรา	“ปราชญ์กล่าวว่าชีวิตนี้สั้นนัก”
๔. มจฺจุนา ปิหิโต โลโก	“โลกถูกความตายครอบเอาไว้”
๕. สายเมเก น ทิสฺสนฺติ	“เห็นอยู่เมื่อเช้า สายก็ตาย”
๖. ทหรา จ วุฑฺฒา จ สรีรเภทา	“ทั้งหนุ่มและแก่ ล้วนแตกดับทุกคน”
๗. วโย รตฺตินฺทิวากฺขโย	“วัยสิ้นไปตามคืนและวัน”
๘. อายุ ขียติ มัจฺจานํ	“อายุของคนย่อมหมดสิ้นไป”
๙. น จาปิ วิตฺเตน ชรํ วหนฺติ	“ทรัพย์สมบัติซื้อความแก่ไม่ได้”
๑๐. วินาภาเว อสํสเย	“สักวันหนึ่งก็จะต้องพรากจากกันไป”
๑๑. นตฺถิ ชาตสฺส อมรณํ	“ผู้ที่เกิดมาแล้วจะไม่ตายเป็นไม่มี”

๑๒. ปาปญฺจ เม นตฺถิ กตํ กุหิญฺจิ ตสฺมา น สงฺเก มรณาคมายํ

“ข้าพเจ้าไม่มีความชั่วซึ่งทำไว้ ณ ที่ไหน ๆ เลย ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่หวั่นเกรงความตายที่จะมาถึง”

รูป รอยยิ้มแห่งความเมตตาของหลวงปู่ที่มีให้แก่ลูกศิษย์

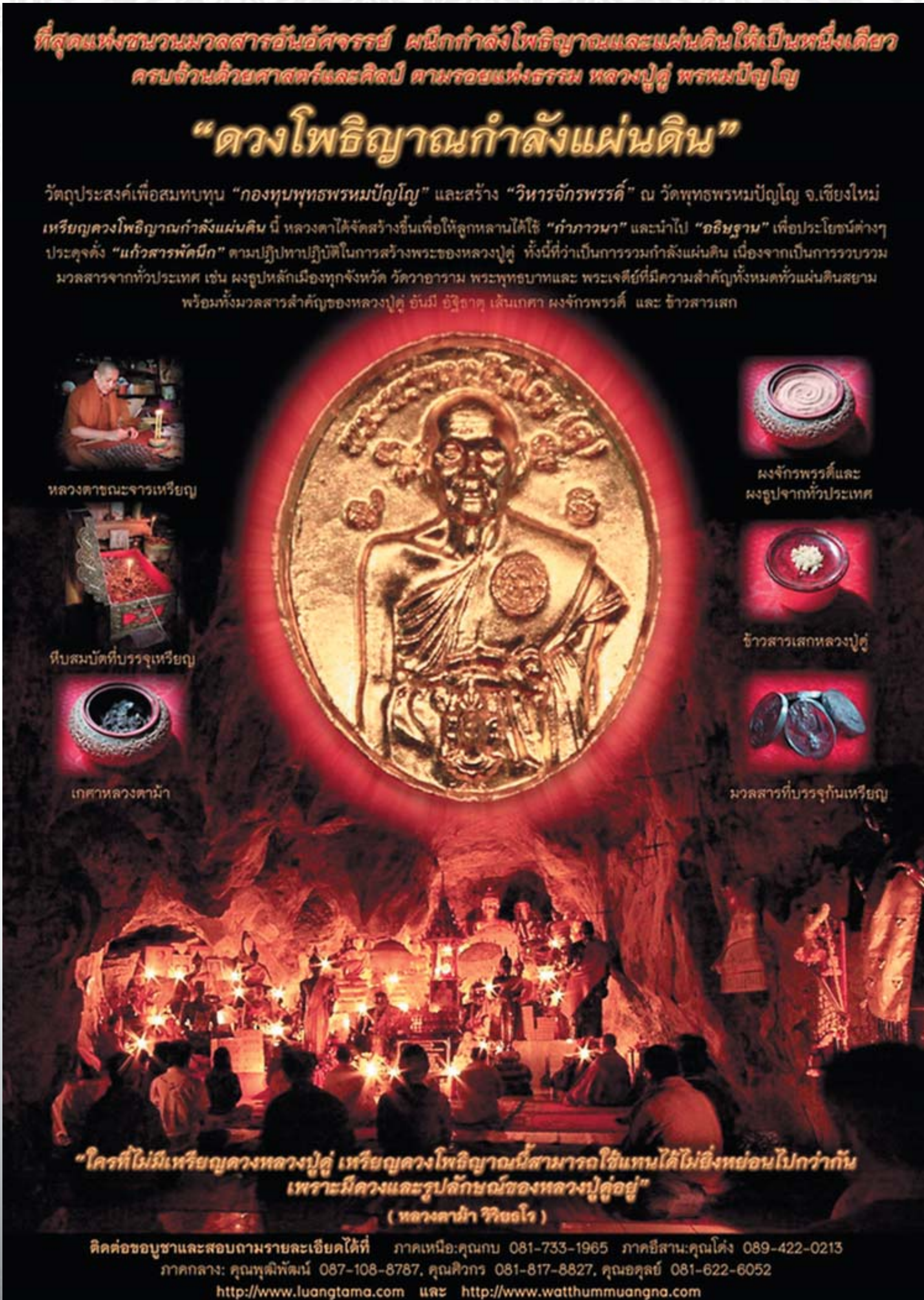
รูป รอยยิ้มแห่งความเมตตาของหลวงตาที่มีให้แก่ลูกศิษย์

รูป หลวงตากำลังจารเหรียญพระพุทธะไชยะพรหม ปี ๕๑

ที่สุดแห่งชนวนมวลสารอันอัศจรรย์ ผนึกกำลังโพธิญาณและแผ่นดินให้เป็นหนึ่งเดียว
ครบถ้วนด้วยศาสตร์และศิลป์ ตามรอยแห่งธรรม หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ
“ดวงโพธิญาณกำลังแผ่นดิน”
วัตถุประสงค์เพื่อสมทบทุน “กองทุนพุทธพรหมปัญโญ” และสร้าง “วิหารจักรพรรดิ์” ณ วัดพุทธพรหมปัญโญ จ.เชียงใหม่
เหรียญดวงโพธิญาณกำลังแผ่นดิน นี้ หลวงตาได้จัดสร้างขึ้นเพื่อให้ลูกหลานได้ใช้ “ทำภาวนา” และนำไป “อธิษฐาน” เพื่อประโยชน์ต่างๆ ประดุจดั่ง “แก้วสารพัดนึก” ตามปฏิปทาปฏิบัติในการสร้างพระของหลวงปู่ดู่ ทั้งนี้ที่ว่าเป็นการรวมกำลังแผ่นดิน เนื่องจากเป็นการรวบรวมมวลสารจากทั่วประเทศ เช่น ผงธูปหลักเมืองทุกจังหวัด วัดวาอาราม พระพุทธบาทและ พระเจดีย์ที่มีความสำคัญทั้งหมดทั่วแผ่นดินสยาม พร้อมทั้งมวลสารสำคัญของหลวงปู่ดู่ อันมี อัฐิธาตุ เส้นเกศา ผงจักรพรรดิ์ และ ข้าวสารเสก
หลวงตาขณะจารเหรียญ
หีบสมบัติที่บรรจุเหรียญ
เกศาหลวงตาม้า
ผงจักรพรรดิ์และ
ผงธูปจากทั่วประเทศ
ข้าวสารเสกหลวงปู่ดู่
มวลสารที่บรรจุก้นเหรียญ
“ใครที่ไม่มีเหรียญดวงหลวงปู่ดู่ เหรียญดวงโพธิญาณนี้สามารถใช้แทนได้ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เพราะมีดวงและรูปลักษณ์ของหลวงปู่ดู่อยู่”
(หลวงตาม้า วิริยธโร)
ติดต่อขอบูชาและสอบถามรายละเอียดได้ที่ ภาคเหนือ:คุณกบ 081-733-1965 ภาคอีสาน:คุณโด่ง 089-422-0213
ภาคกลาง: คุณพุฒิพัฒน์ 087-108-8787, คุณศิวกร 081-817-8827, คุณอดุลย์ 081-622-6052
http://www.luangtama.com และ http://www.watthummuangna.com

ทีมบรรณาธิการ

โด่ง วัดถ้ำเมืองนะ . เว็บไซน์วัดถ้ำเมืองนะดอทคอม . พ.ศ. ๒๕๕๐
ชื่อ ยุทธภูมิ อุพลเถียร (โด่ง)
โทรศัพท์ ๐๘-๙๔๒๒-๐๒๑๓

หมวดอรรถ วัดถ้ำเมืองนะ . เว็บไซน์วัดถ้ำเมืองนะดอทคอม . พ.ศ. ๒๕๕๐
ชื่อ ร.ท.ภก.อรรถวัติ สมโภชน์ (หมวดอรรถ)
โทรศัพท์ ๐๘-๕๔๘๕-๗๔๕๔

นิค วัดถ้ำเมืองนะ . เว็บไซน์วัดถ้ำเมืองนะดอทคอม . พ.ศ. ๒๕๕๐
ชื่อ NIKOLAAS BOEKESTIJN (นิก)
โทรศัพท์ ๐๘-๕๗๓๓-๔๑๖๘

ข้าพระพุทธเจ้าทีมงานผู้จัดทำและสมาชิกเว็บไซน์วัดถ้ำเมืองนะทุกคน ขอกราบอาราธนาบารมีรวมสมเด็จองค์ปฐมบรมมหาจักรพรรดิ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระปัจเจกพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระโพธิสัตว์เจ้าทุกพระองค์ พระเจ้าจักรพรรดิ พระธรรม พระอริยะสงฆ์ ตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน อนาคต บารมีรวมหลวงปู่ดู่เป็นที่สุด ขอน้อมนำบารมีทั้งหมดทั้งมวลนี้ ส่งถึงทุกท่านที่มีกระแสเกี่ยวเนื่องกัน ทุกรูปทุกนาม ตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน อนาคต บุญกุศลใดก็ตาม ที่หมู่คณะข้าพระพุทธเจ้า ได้กระทำไว้ดีแล้วไซร้ ขอให้บุญกุศลนั้นจงถึงพร้อมยังผู้อ่านหนังสือเล่มนี้ และถึงพร้อมผู้ที่ร่วมอนุโมทนาบุญ ทุกประการเทอญ พุทธังอธิษฐานมิ ธรรมมังอธิษฐานมิ สังฆังอธิษฐานมิ สัพเพพุทธมิ.

มณีนพรัตน์จักรพรรดิเปิดโลก

โดย **พระวรงคต วิริยะธโร** (หลวงตาม้า)
วัดพุทธพรหมปัญโญ (วัดถ้ำเมืองนะ) ต.เมืองนะ อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่

เลขมาตรฐานหนังสือ ๙๗๘-๙๗๔-๕๙๘-๗๒๒-๗

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๕๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒ จำนวน ๕๐๐ เล่ม

ผู้เรียบเรียง
ยุทธภูมิ อุพลเถียร

ท่านสามารถศึกษาธรรมะแนวทางการปฏิบัติของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ ได้ที่
เว็บไซน์วัดถ้ำเมืองนะดอทคอม (www.watthummuangna.com)